

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 869

ΖΩΗ στο κύμα. Θα σ'αξένιφερε ένας μικρός πρίπατος στις ακτές μας, στην άκρη του Σαρωνικού που μά είναι η περισσότερο προσήνη. Η ίδια εικόνα που παίρνουν κάθε χρόνο οι ακρογιαλιές μας την περίοδο αυτή του προχωρημένου καλοκαιριού. Έχουν ροδίσει πιά τα μπράτσα και οι μπροί κάτω από τους ήλιους του Αιγαίου. Τολμηρά τα γυμνά. Η ξεοικείωση των δύο φύλων.

Όταν θυμώμαι τις λουτοκές εγκαταστάσεις του Νέου Φαλήρου — τις μόνες που υπήρχαν — με τα «άνδρα» άριστερά, των «γυναίκων» δεξιά, και ανάμεσα στα δύο τη βάρκα με το ναύτη του Λιμεναρχείου, που έπρόσεχε μήπως κανείς αυθάδης γλιστρήσει πάνω στην ύψη επιφάνεια και προχωρήσει προς το γυναικωνίτη... Τώρα, έχουν καταργηθεί τα σημεία διαχωρισμού. Γυναίκες και άντρες, με τα μπικίνι και τα μαγιό, στην ίδια άμμουδιά, παραδίδονται στο χάδι της άμμου και του αέρα. Μπρούτζινα κορμιά, ήλιοψημένα πρόσωπα, ζωηρά μάτια, μία γενιά που υποχρεώνει.

Μοσχοβόλησαν το άγγουράκι και ο τσίρος που συνοδεύουν το γαλακτώδες ούλο — τονωτικό ύπερ' από το μπάνιο. Γκαζόδες εκπομπάζονται. Το πανάκι λευκαίνει τη θάλασσα, το κουπί βυθίζεται στους γαλάζιους της κόλπους. Ένα κανό, με τους επιβάτες του ανατράπηκε, και υποδέχονται τα παιδιά με χάχανα την ανατροπή του.

Άλγεια, πόσο διαφορετικός ο κόσμος εδώ κάτω! Άλλοι άνθρωποι, άλλα ήθη.

Ούτε η περιβολή, ούτε η νοοτροπία, ούτε οι κανόνες συμπεριφοράς, έχουν κοινή σχέση με τις αντίστοιχες εκδηλώσεις της στεριάς.

Βλέπετε έναν υτιμένο, με το πουκάμισο, τη γραβάτα, το σακάκι, το καπέλλο, και σ'αξένιφερε γέλια. Θυμώμαι αυτό που λέει ο Σπενχάουερ: Σε μία συγκέντρωση καμπούρηδων, παρουσιάσθηκε ένας άνθρωπος χωρίς καμπούρα. Και το θέαμα φάνηκε τόσο

διασκεδαστικό στους σαχτιτικούς, ώστε τους ήταν αδύνατο να συγκρατήσουν τα γέλια τους. Τέτοια περιπτώσεις όμως δεν παρουσιάζονται στη πιάλ μας. Το βασίλειο της γύμνας. Άκόμα και οι ντυμένοι, εκείνοι δηλαδή που πριν περιβληθούν το μπανιέρο τους, φορούν τη στολή της πόλεως, χωρίς γραβάτα, χωρίς σακάκι, χωρίς μανίκια, είναι τόσο γυμνοί όσο σχεδόν και οι άλλοι.

Αλλά και πόσο τύποι... Σαπλωμένος στην άμμουδιά, κάτω από μία πορτοκαλιά άμπρελα, κουράζονται να καταγράψουν ήλικες, μεγέθη, διαστάσεις, εκφράσεις... Δεν είναι μόνο το πρόσωπο, έχει και το σώμα την έκφρασή του. Σώματα, εξύπνα, κουτά, χαρούμενα, θλιμμένα, ζωηρά, τεμπέλικα.

Προέχουν φυσικά, οι δυο μεγάλες κατηγορίες: τα νέα και τα κουρασμένα. Τα νεοίτα που βγάζουν σπίνες. Ώραιοι γλυπτά, που λένε ότι τώρα μόλις παραδόθηκαν από τον καλλιτέχνη τους και προσφέρονται σε κοινή θέα. Βερνισάζ, εκθέσεις, άποκαλυπτήρια αγάλματων. Και η της δράσεως. Η ζωντανά της ελληνικής νεότητος. Καλοδωμένα αγόρια και κορίτσια. Όσο πάνε και περιορίζονται τα λειψά σώματα, τα μίζερεμένα κορμιά, οι κουβαριστές του παραβάντος, τα λυμφοτικά προματώκια, που δεν υπήρξαν ποτέ νέα, αλλά πρόωρα γερασμένα, μαραμένα εκ γενετής, βάλεγε κανείς.

Αλλά υπάρχουν και οι προχωρημένοι ήλικες. Καμαρώνω το θάρρος τους. Γιατί, χρειάζεται κάποιο θάρρος για να μη φοβάσαι τις συγκρίσεις και να εκθέτης με μοκροσύνη τις πτυχές και τις πλαδαρότητες σου. Και κάνουν πολύ καλά. Κανείς Θεός δεν το θέλει να στερηθούν τις χαρές της φύσεως οι άνθρωποι, που απομακρύνθηκαν από το στάδιο της νεότητος. Όλες οι ήλικες έχουν τα δικαιώματά τους στη ζωή. Δικαιώματα έχουν οι νεώτεροι όσο και οι έρεμπιμένοι ναοί. Σε κατάσταση ημικρανίας ο άνθρωπος, απλάδουν στον ήλιο τα μέλη τους και, ψάχνοντας τις φθορές τους, απασχολούν τους καιρούς που άρπιδωπη ήταν η επιφάνειά τους. Δεν μελαγχολούν. Έχει περάσει πιά η περίοδος των μελαγχολιών τους. Έξοικειωμένοι με την κατάσταση, δέχονται τη ζημιά σ'α θέλημα της μοίρας, σ'α νόμο της φύσεως, από τον όποιο κανένας ως τώρα δεν ξέφυγε.

Ανάμεσα στους δυο αυτούς ακραίους, στις πρώτες ήλικες και στους ηλικιωμένους, είναι οι μέσοι. Αν τους ονομάσετε νέους, τους πάλαι πολύ, αν τους πείτε γέροντες τους άδικείτε. Είναι καιρός που άφησαν τη νεότητά, χρειάζεται όμως επίσης κάποιο καιρός για να τοποθετηθούν στο γήρας. Ίσως αυτό να είναι περισσότερο μελαγχολικό από τους άγκυροβολημένους στα γηρατειά. Θλιμμένες είναι ίδιες οι γυναίκες, που κατά ένα τρόπο έκαναν τη ζωή τους. Άλγεια, υπάρχει κάποια πίκρα στην κυρία αυτή, που κάπως πέρα από τα

σαράντα της — ας μην είμαστε σχολαστικά ακριβολόγοι — πλανώται ανάμεσα στους βρεγμένους της άκτης. Βλέπει τους νέους και αναπολεί το παρελθόν. Βλέπει τους γέροντες και προμύθει για το μέλλον. Στην πληρότητα της βρίσκεται σήμερα. Ανεγνώριστο το έργο του Δημιουργού. Τα σάκκια όμως αγνώμια δεν έχουν τη διαρκεία των μαριμάρικων, που παραιτούνται στους αιώνες το κάλλος τους. Αύριο — μεθαύριο θα ύπαστή κι' αυτή τη φθορά του χρόνου. Θα τσαλακωθεί το δέρμα, θα κυρτωθούν οι ώμοι, πλαδαρότητες θα αντικαταστήσουν τις σημεινές ευθείες καμπύλες. Η αισθητική θα κάνει ε.τι μπορεί. Δεν είναι απεριόριστες και της αισθητικής οι δυνατότητες. Κάποια στιγμή θα επικρατήσει η φθορά. Τα σκέπτεται η κυρία που βρίσκεται μεταξύ τέρματος και άφρασης. Άλλα συγχρόνως, έπειδή ακριβώς τα σκέπτεται και προβλέπει την αύριανή κατάρρευση, έννοει να χαρή τη σημερινή αριτιότητά της.

Εμείς οι δυο πολλή ώρα με την ανατομία των ήλικιών, και η άκρη έχει γεμίσει εν τω μεταξύ από τύπους. Άνθρωποι πληθωρικοί, άνθρωποι διαφανείς, βαρέλια και σπαγγέτα, φάλαινες και δελφίνια, που αγκαλιάζουν το κύμα ή γυρίζουν ανάσκελα και αναπαύονται πάνω σ' αυτό. Μία κοκκινισκουφίτα ανοίχτηκε στο πέλαγος. Νηροπομπή σχηματίζουν γύρω της τ' αγόρια και την ακολουθούν. Κοπέλλα με άντοχη, δαλτήτρια στο κολύμπι, ως που πρόκειται να τους παρασύρει; Μερικοί κουράστηκαν κιόλας κι' εγκατέλειψαν τον αγώνα, για να επιστρέψουν λαχανιασμένοι στην άκρη και να πάρουν βαθείες εισπνοές ώπου να συνέλθουν. Άλλοι άντεχουν ακόμα. Ποιός θ' αναδειχθεί αντάξιος της, για να δεχθή το μείδιμα της κοκκινισκουφίτας, όταν στραφή στον κολυμβητή και του άπονεμη για έπαυλο το μείδιμά της;

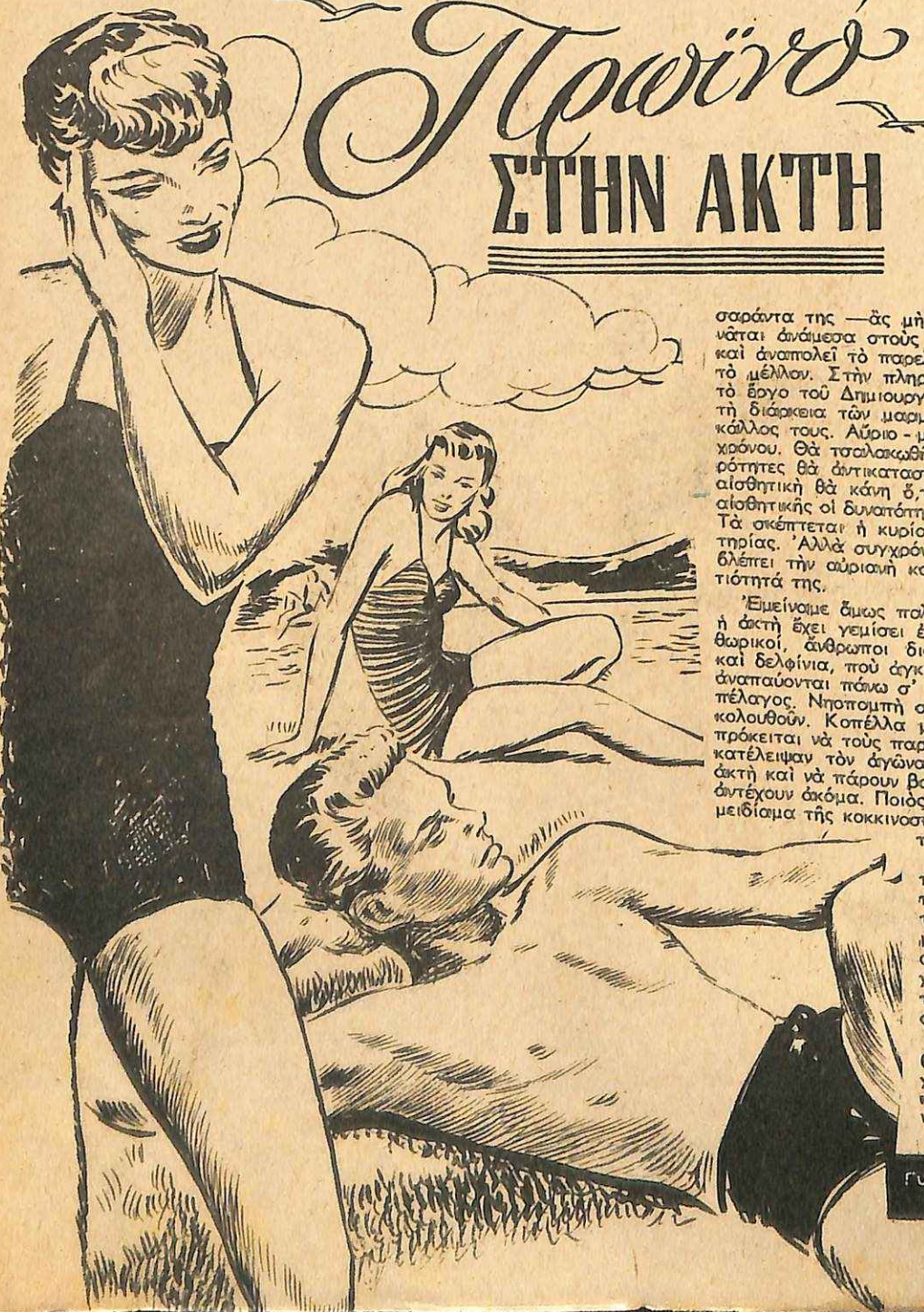
Όρεϊ νάχετε και να σημειώνετε τους τύπους της άκτης. Οι δαλτήκοι, οι τολμηροί που παίζουν από μεγάλο ύψος τις βουτιές τους, οι δειλοί που πλησιάζουν με δισταγμούς το κύμα, βρέχουν τα πόδια ως τον αστράγαλο, επιστρέφουν τρομαγμένοι, επιχειρούν δεύτερη έξορση για να βραχούν ως το γόνατο και να πάρουν τη μεγάλη απόφαση και να βρέξουν έλο το σώμα.

Ενδιαφέρον παρατηρητήριο αυτή η θορυβώδης άκρη που σ'αξένιφερε την εύκαιρία να χορτάσετε μορφές και χαρακτήρες. Μία εύκαιρία που δεν διακρίνει παρά όσο και οι μηνες του καλοκαιριού. Επωφελιθήτε.

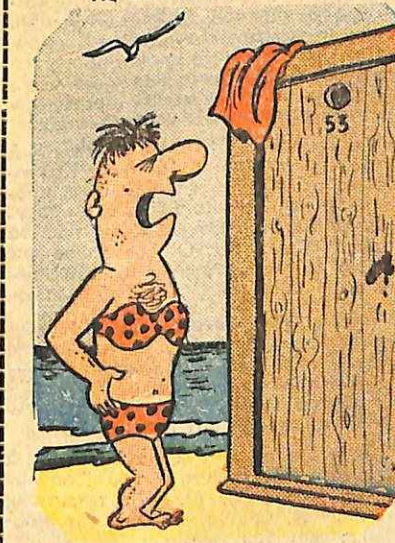
Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Γυναίκες και άντρες, με το μπικίνι και τα μαγιό, στην ίδια άμμουδιά...

Πρωινό ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ

— Τι κάνεις έτσι, Γιώργο μου; Έσύ δεν μούπες πώς πρέπει να περάσουμε οικονομικά τις διακοπές;...

— Μαρία, μου φαίνεται πως κάναμε κάποιο λάθος στα μπανιέρα...

— Βασιλάκη, έδωσα τα σκίτσα σου στον κύριο διευθυντή και μου τα πλήρωσε κιόλας!...

Κάθεται η στοργική μαμά στο λεωφορείο. Και σ'αξένιφερε γέλια. Γιατί να μην πιάνη θέσι προφανώς — ή στρουμπουλούτσικη μπαιμπεκά.

— Τα εισιτήριά σας, λέει ο εισπράκτορας.

Και η μαμά:

— Ένα, παρακαλώ!

— Ο εισπράκτορας κόβει το ένα εισιτήριο και κυττά το κοριτσάκι:

— Για την «δεσποινίς»;

— Ποιά δεσποινίς;

— Την δεσποινίς, που κάθεται στα πόδια σας.

— Μωρέ μπράβο! Την έ-

κάνες και «δεσποινίς» τη μπαιμπεκούλα;

Κι' αρχίζει ο αιώγιος καυγάς μεταξύ εισπράκτορα και μαμάς, για την ηλικία της... δεσποινίς.

— Μα μωρό το λες αυτό, μαμά;

— Τι τί λες, χριστιανέ μου, τόσα χρόνια κανείς δεν μου ζήτησε εισιτήριο κι' έσύ βρέθηκες ο έξυπνος;

Και ο εισπράκτορας:

— Τόσα χρόνια δεν σου ζητούσαν, αλλά στο μεταξύ δεν καθόταν το παιδί σου! Μεγάλανε, μαμά!

Κι' ενώ οι επιβάτες μειδιούν για το άκαταμάχητο επίχειρημα του εισπράκτορα, εκείνος προσθέτει:

— Σήμερα του πρέπει εισιτήριο, αύριο θα του πρέπει και γαμπρός!

Η σκηνή στο λεωφορείο του Φαλήρου. Καθώς πατικώ-

νεται μέσα ο κόσμος, πηδά κι' ένας τελευταίος επιβά-

της, του οποίου το δάχτυλο μαγκώνεται στην πόρτα.

— Σωφέρο άνοιξε την πόρ-

τα! ούρλιάζει ο επιβάτης. Τό δάχτυλό μου!

— Πά, πά κάτι ψαράκιες. Έλα να δες, γυναίκα!

Η γυναίκα του σπεύδει, βλέπει, εγκρίνει κι' ύστερα ο ένθουσιώδης τύπος στρέ-

φεται στον ψαρά:

— Πόσο έχουν, παρακα-

λώ:

— Σαράντα δραχμές ή όκ.

Και ο ένθουσιώδης τύπος άμέσως αλλάζει και ύφος και λεκτικό:

— Σαράντα δραχμές αυτά τα... ψαράκια!

— Μα τώρα ήσαν ψαρά-

κίες! παρατηρεί ο ψαράς. Πώς έγιναν άμέσως ψαρά-

κια:

— Άλλά λόγω του πολλού κόσμου ο σωφέ άργεί να πάει χαμπάρι και ν' άνοίξη την πόρτα, έξ ου και ο άνθρωπος χαλά τον κόσμο απ' τις φωνές. Επί τέλους κά-

ποτε η πόρτα άνοίγει, το δάχτυλο του ανθρώπου ά-

πελευθερώνεται, αλλά εκεί-

νος, πονώντας προφανώς πολ-

λύ, ξεσπά σε ύβρεις κατά του εισπράκτορα:

— Ζώον! Παληάνθρωπε!

Δεν προσέγετε! Μου λυώ-

σατε το δάχτυλο!

Ψυχραιμία ο εισπράκτο-

ρας του παρατηρεί:

— Δεν φαίμαι έμείς, κύ-

ριος! Έσύ έπρεπε να προ-

σένης. Πόρτα είναι αυτή, Μαγκώνε, τί να την κά-

νουμε;

— Άλλά λόγω του πολλού κόσμου ο σωφέ άργεί να πάει χαμπάρι και ν' άνοίξη την πόρτα, έξ ου και ο άνθρωπος χαλά τον κόσμο απ' τις φωνές. Επί τέλους κά-

ποτε η πόρτα άνοίγει, το δάχτυλο του ανθρώπου ά-

πελευθερώνεται, αλλά εκεί-

νος, πονώντας προφανώς πολ-

λύ, ξεσπά σε ύβρεις κατά του εισπράκτορα:

— Ζώον! Παληάνθρωπε!

Δεν προσέγετε! Μου λυώ-

σατε το δάχτυλο!

Ψυχραιμία ο εισπράκτο-

ρας του παρατηρεί:

— Δεν φαίμαι έμείς, κύ-

ριος! Έσύ έπρεπε να προ-

σένης. Πόρτα είναι αυτή, Μαγκώνε, τί να την κά-

νουμε;

— Άλλά λόγω του πολλού κόσμου ο σωφέ άργεί να πάει χαμπάρι και ν' άνοίξη την πόρτα, έξ ου και ο άνθρωπος χαλά τον κόσμο απ' τις φωνές. Επί τέλους κά-

ποτε η πόρτα άνοίγει, το δάχτυλο του ανθρώπου ά-

πελευθερώνεται, αλλά εκεί-

νος, πονώντας προφανώς πολ-

λύ, ξεσπά σε ύβρεις κατά του εισπράκτορα:

— Ζώον! Παληάνθρωπε!

Δεν προσέγετε! Μου λυώ-

σατε το δάχτυλο!

Ψυχραιμία ο εισπράκτο-

ρας του παρατηρεί:

— Δεν φαίμαι έμείς, κύ-

ριος! Έσύ έπρεπε να προ-

σένης. Πόρτα είναι αυτή, Μαγκώνε, τί να την κά-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

— Τον κακό σου τον καιρό! Εξακολουθεί να φωνάζει ο επιβάτης. Γιατί βάτετε τόσο κόσμο μέσα;

— Εμείς βάζουμε τον κό-

σμο:

— Έυ ποιος τον βάσει;

— Έσένα εγώ σ' έβαλα;

Αφού είδες τόσο κόσμο, γιατί στριμώχτηκες και μπή-

κες;

Παρ' όλον ότι τα επίχει-

ρήματα του εισπράκτορα εί-

ναι άποστομωτικά, ο επιβά-

της εξακολουθεί να βρίζει θε-

ούς και δαίμονες, όποτε τι-

νάζεται επάνω ένας νευρικός

και ζόρικος:

— Θα πάψετε, κύριε να

μάς ζαλίζετε; Άντε, γιατί

θα πέση καμιά καρπαζιά!

Και ο ύβριστής μαζεύεται

άμέσως και ψιθυρίζει:

— Τι να σου κάνω; Έχε

ΣΚΙΤΣΑ

της Έδοκας

Εύθυμα ένσταντανέ

χάρι που μου πονάει το χέ-

ρι, άλλοιως θα τα λέγαμε!

Ενθουσιώδης τύπος περνά

με τη γυναίκα του από έ-

να κάρναβωλο στο οποίο είναι

εκτεθειμένα ψάρια. Ο έν-

θουσιώδης τύπος σταματά

κι' εκραάει τον ένθουσιασμό

του πανηγυρικά:

— Πά, πά κάτι ψαράκιες.

Έλα να δες, γυναίκα!

Η γυναίκα του σπεύδει,

βλέπει, εγκρίνει κι' ύστερα

ο ένθουσιώδης τύπος στρέ-

φεται στον ψαρά:

— Πόσο έχουν, παρακα-

λώ:

— Σαράντα δραχμές ή όκ.

Και ο ένθουσιώδης τύπος

άμέσως αλλάζει και ύφος

και λεκτικό:

— Σαράντα δραχμές αυτά

τά... ψαράκια!

— Μα τώρα ήσαν ψαρά-

κίες! παρατηρεί ο ψαράς. Πώς

έγιναν άμέσως ψαρά-

κια:

Κι' ο άστυφύλακας:

— Αί, για να υπάκουη και

λίγος θόρυβος. Άλλοιως θα

νωστάλαμε από την ήσυχία!

Κι' έληξε η συζήτηση.

Άλλά ο πελάτης άπέχε-

ται ίνα πληρώη το ρηθέν

ύπό του μεγάλου Άνισταίν:

Όλα είναι σχετικά!

Αυξανόνται και πληθύνου-

ται τα σατανικά και θο-

ρυβοποία δίτροχα, του κα-

λούνται «σκούτερ». Σε ό-

ποιο δρόμο να βρεθεί, θα

περάση και μία απ' τις ιδιό-

τυπες αυτές μοτοσυκλέτες

που τρέχουν αβώντας τον

ένθουσιώδη πολυβολικό τους

θόρυβο.

Συμπολίτης, που καθόταν

σ' ένα καφεείο κι' έπαιρνε

τον καφέ του, τινάζονταν κά-

θε τόσο.

— Άλλη μιά!

Και σ'ε λίγο:

— Άλλη μιά!

Και πάλι:

— Άλλη μιά!

Υστερα τριμερα ένθουρι-

να «ίχθυοπαρωπαλείον» στο

μάρμαρο του οποίου είναι

εκτεθειμένα ψάρια. Ο έν-

θουσιώδης τύπος σταματά

κι' εκραάει τον ένθουσιασμό

του πανηγυρικά:

— Πά, πά κάτι ψαράκιες.

Έλα να δες, γυναίκα!

Η γυναίκα του σπεύδει,

βλέπει, εγκρίνει κι' ύστερα

ο ένθουσιώδης τύπος στρέ-

φεται στον ψαρά:

— Πόσο έχουν, παρακα-

λώ:

— Σαράντα δραχμές ή όκ.

Και ο ένθουσιώδης τύπος

Τα δράματα της καρδιάς

ΛΙΓΑ ΔΑΚΡΥΑ...

Λίγα δάκρυα υγραίνουν τα μάτια μου, σαν άκουω το παλιό ερωτικό τραγούδι, το τραγούδι που μιλάει για αιώνια αγάπη, αιώνια ευτυχία. Και το παρελθόν ξαναγυρνάει, και η μελαγχολία πλημμυρίζει την ψυχή μου, όταν ξαναθυμάμαι την ώραία κόρη που λάτρευα και που χάθηκε για πάντα. Νυσταλγία του παρελθόντος, νυσταλγία αγιασμένη.

Και δεν έζησα την ευτυχία, που όνειρεύομαι, και την αγαπούσα, και μ' αγαπούσε. Τι σπάει απ' το ανεπλήρωτο εκείνο μακρινό όνειρο; Λίγα δάκρυα...

... Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Κι' όμως όλα τα θυμάμαι σαν να έγιναν μόλις χτές.

Συναντηθήκαμε μπρος στο Ζωολογικό Κήπο, τυχαία, εν' αυτοειστικότητα, κοντά στα χαριτωμένα ελάφια. Είχα γυρίσει στη Γαλλία, έλειπε από μακριά αιχμαλωσία την εποχή του πολέμου. Και ήμουν μόνος, δυστυχισμένος. Στη Λυών, στο σπίτι μου, βρήκα μια κατάσταση απελπιστική, που μ' ανάγκασε να φύγω για το Παρίσι, να βρω κάποια ασχολία και να ξεχάσω...

Γύρισα λοιπόν εκείνο το πρωί στο Ζωολογικό κήπο και μπρος στα ελάφια συνάντησα μια χαριτωμένη κοπέλα που τα τσίτσε, ριχνώντας τους ψωμί. Ήταν κομψή, συμφορη, ψηλή, φλασμένη λίγο για διάφορα πράγματα κι' έλειπε τη ρώτησα πώς την έλεγαν:

— Ρομπέρτα! μου είπε κακικυνίζοντας.

— Κι' έμένα με λένε Ρομπέρ, της απάντησα. Μια ταίγυγά μου είπε πως η γυναίκα της ζωής μου θα είχε το ίδιο όνομα με μένα! Μη γελάτε, δεσποινίς: εγώ πιστεύω στις προφητείες!...

— Έτσι άρχισε την ημέρα κείνη η φιλία μας.

Συναντηθήκαμε κι' άλλες

φορές κι' όσο οι μέρες κυλούσαν η φιλία μας φούντωσε αργά - αργά σ' εν' αγνό αίσθημα, που οι καρδιές μας το δέχτηκαν με χαρά. Ζούσαμε τώρα ευτυχισμένοι...

— Όταν, για πρώτη φορά, φίλησα τη Ρομπέρτα στα χείλη, ένοιωσα ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα της. Είχαμε κάνει μια έκδρομη στις Βερσαλλίες και είχαμε περάσει μαζί, μακριά απ' τ' αδιάκριτα βλέμματα, τις πιο ευτυχισμένες ώρες της ζωής μας.

Γυρίζοντας από Παρίσι, άργα το βράδυ, η Ρομπέρτα με ρώτησε:

— Γιατί να μη βλέπαμε πιο συχνά, αφού αγαπιόμαστε; Ξέρεις πόσο στενοχωριέμαι άγία μου, όταν περνά όλη τη βδομάδα κλεισμένη μέσα στο σπίτι, περιμένοντας μ' αγωνία ναρθή η Κυριακή για να σε δω; Θάθελα ν' αποκαλύψω τον κρυφό έρωτά μας στη μητέρα μου για να σε βλέπω ελεύθερα... Μα τί έχεις, Ρομπέρτα; Γιατί χλωμιάσες;

— Άκουσέ με, αγαπημένη μου, της απάντησα, και συχώρο με. — Έπρεπε να είχα βρή το κουράγιο ν' απομακρυνθώ από σένα, πριν σ' αγαπήσω. Είμαι ένας παλιάνθρωπος, Ρομπέρτα, ένας ψεύτης, ένας που πρόδωσε αδιάκριτα την αγνή σου αγάπη.

— Δεν καταλαβαίνω... ψέλλι-σε τρομαγμένη.

— Άκουσέ με κι' αν θέλεις με συγχωρείς... Είμαι ανάξιος της εμπιστοσύνης σου, του έρωτός σου, Ρομπέρτα...

— Άκουσέ με κι' αν θέλεις με συγχωρείς... Είμαι ανάξιος της εμπιστοσύνης σου, του έρωτός σου, Ρομπέρτα...

— Άκουσέ με κι' αν θέλεις με συγχωρείς... Είμαι ανάξιος της εμπιστοσύνης σου, του έρωτός σου, Ρομπέρτα...

— Άκουσέ με κι' αν θέλεις με συγχωρείς... Είμαι ανάξιος της εμπιστοσύνης σου, του έρωτός σου, Ρομπέρτα...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φλογερά αισθήματα

Έκ της δεινής θερμότητας του ζέοντος ήλιου και τοιγαρούν ψνόμενος εν είδει οβελίου ιδρωκοπώ ο δύσπνως και τήκομαι ωστόσο εως μάτην, φεύ! αναζητών ερωτικώδη δρόσον. Ούτω προχέες περιπατών περὶ τὴν μεσημβρίαν κι' ἔκων εἰς τὸ δροσιζέσθαι τὴν οὐρανὴν τὴν κυρίαν τῆδε κακίᾳς ἐβλεπον καὶ δὴ ἐν μέσῳ βράσεως πρὸς εὐρεσιν, ὦ Ἀπολλών, ερωτικῆς δάσεως. Τούτῳστιν ἴνα δροσιθῶ ἀνίχνευον τὸ παν, ὅτε ἐξαίφνης ἐκράζον χυδαῖσι! «Ἀμάν!» καθ' ὅτι εἶδον καθ' ὁδὸν ἐνδόξως προχωροῦσαν κυρίαν στρουβουλόεσαν καὶ καρδυλογραμμοῦσαν. «Ἐφ' ὃ βαδίσας ὀπίσθεν πρὸς ἑναρξιν τοῦ τείρου καὶ μετὰ σκέψεως σοφῆς οὐ μὴν καὶ παμπνήρου: — Ἐλθέ, ὦ Μούσα, ἐκράζον, ταχέως παρ' ἐμοί, εἰδυλλίον νὰ πλέξωμεν φεφλογερὸν καὶ λαύρον κι' αὐτίκα ἐκ τοῦ συνεγγυς κι' ἐνδό- (ὥς ἐν τιμῇ νὰ κάμωμεν τὴν ἀπαρχὴν ἐρωτικῶν (παλάδων! Ἐλθέ γοργῶς! ἐτόνιον με φράσεις (ζωήρας πρὸς εἰδυλλίου ἑναρξιν κι' ἀγάπης φλο- (γεράς. Κακείνη, ὦ τοῦ θαύματος, ἐστάθη ὡς (περ κόττα καὶ στρέψασα τὴν κεφαλὴν μοί εἶπεν: — «ὦ Ἰππότη!» Εἶναι ὀρθὸν ὑπὸ αὐτὴν τὴν ζέσπιν καὶ (τὸν ἥλιον νὰ μοῦ μιλάς, βρέ κόπανε, γιὰ... φλο- (γερόν εἰδυλλίον;»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

συγκινημένη μ' εσφίξε στήν αγαλιά της και μου ειπε κλαιγοντας: «Θα σε περιμένω, Ρομπέρτα!» Ίσως να ήταν ελκρινής, ίσως να μ' αγαπούσε. — Έπειτα από μήνες, σαν πήρα μια τριήμερη άδεια, έτρεξα στη Λυών. Βρήκα την Άννα να με περιμένει. Τότε λοιπόν την παντρεύτηκα.

— Έζησα μαζί της δυο νύχτες και ξαναφύγα για το μέτωπο. Σε λίγο, αιχμαλωτιστήκα από τους Γερμανούς και μ' έστειλαν σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Μέσα στη μοναξιά μου και την απελπισία μου, ο νους μου έτρεχε όλοένα στην Άννα και στο σπίτι μας στη Λυών...

— Όταν γύρισα απ' την αιχμαλωσία, έτρεξα στη Λυών, μα τό σπιτί μας ήταν έρημο. — Η μητέρα μου μου διηγήθηκε πως η Άννα, βλέποντας πως ήταν πιά εγκαταλειμένη, μιά και δεν έπαίριε γράμματα μου, νομίζοντας με νεκρό, σχετίστηκε μ' έναν ξένο αξιωματικό κι' απόχτησε απ' αυτόν ένα αγοράρι. — Όταν, επί τέλους, πληροφορήθηκε πως θα ξαναγύριζα, πούλησε τα έπιπλα, το κάθε τι και εξαφανίστηκε, για να μη την ξανάρω.

— Απελπισμένος έτρεξα εδῶ στο Παρίσι για να βρω κάποια ασχολία και να ξεχάσω... Και, μία μέρα, συνάντησα εμένα, Ρομπέρτα. Δεν έπρεπε να σ' αγαπήσω, μα η καρδιά μου γύρευε παρηγοριά και παρασύρθηκε απ' το αίσθημά μου για σένα. Συχώρο με, αγαπημένη μου, αν σου έκανα κακό. Μόνο μιά έλπιδα υπάρχει: Να πάρω, μιά μέρα, το διαζύγιο απ' την Άννα.

— Άραγε μπορεί να υπάρξει αυτή η έλπιδα;

— Θέ' αγωνιστώ μ' όλες μου τις δυνάμεις γι' αυτό το σκοπό. Δεν είναι και τόσο εύκολο. Πρέπει ν' ανακαλύψω τα ίχνη της Άννας, ν' αποδείξω την προδοσία της. Θά χρειαστεί καιρός, αλλ' η αγάπη μου για σένα, Ρομπέρτα, θα μ' ενισχύει πάντα στην προσπάθειά μου να νικήσω και να ξήσουμε ευτυχισμένοι. Μα εσύ θα μωρηθεις να με περιμένεις όλον αυτό τον καιρό, αγάπη μου;

— Θα σε περιμένω, Ρομπέρ, σου το υπόσχομαι...

— Άδριο θα φύγω κιόλας για τη Λυών για να συνεννοηθώ με το δικηγόρο μου. Θα σου γράψω άμέσως τα νέα.

Χωρίσαμε έπειτ' από ένα θερμό φιλί. «Φύγα για τη Λυών και για κάμποσες μέρες δεν είχα κανένα γράμμα της Ρομπέρτας.

Άρχισα τότε ν' ανησυχῶ. Της έγραψα, της ξαναέγραψα, τίποτα.

Πέρασαν μέρες, μήνες κι' ἐνῶ βρισκόμουν ακόμα στη Λυών. Και πάντα η σιωπή της αγάπηςμένης μας.

Τέλος, μιά μέρα, ξαναγύρισα στο Παρίσι. — Έτρεξα άμέσως σπίτι της — τό ήξερα, γιατί αρκετές φορές την είχα συνιδέει ως εκεί. Μου άνοιξε μιά ήλικωμένη κυρία, ντυμένη πένθιμα. «Ήταν η μητέρα της. Ένοιωσα κακά προσισθήματα. Της έξήγησα ποιός ήμουν.

— Τά ξέρω όλα, μου απάντησε. — Η Ρομπέρτα μου τά είχε διηγήσει. Λογάριαζε μάλιστα να φύγωμε μαζί για τη Λυών και ναρθούμε να σάς βρούμε. — Ηταν τόσο ευτυχισμένη. Αλλ' ο Θεός δεν τό θέλησε. Λίγες μέρες πριν, ξαφνικά, άρρώσθηκε βαρεια. Και, τρεις μέρες άργότερα, πέθανε...

... Να τί απόμεινε απ' το ερωτικό μου εἰδυλλίον. Λίγα δάκρυα, ένας άφρος πού τον έρα-νε με λουλούδια...

Ναι, λίγα δάκρυα... πού με τον καιρό, θα στερέψουν κι' αυτά.

ΜΑΡ ΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Με ξεχωριστό ενδιαφέρον αναμένεται η πρώτη της νέας επιθεωρήσεως του «Περροκέ», που έπιτλοφορήθη «Κόκα κόλα».

— Στην καινούργια επιθεώρησι θα υπάρχουν και νέες ενδιαφέρουσες εμφανίσεις, όπως η Κούλα Νικολαΐδου, που έπιστρέφει από την Κύπρο, αυτήν την έβδομάδα, ο Νίκος Καζής και η Μαίρη Λίντα, που είχε ειδικευθεί πριν λίγα χρόνια στο λαϊκό τραγούδι. Η Μαίρη Λίντα θα εμφανισθ' σ' ένα μάγκικο ντυέττο, μαζί με το Χατζηχρήστο, και σ' ένα σκέτι.

Από τα πιο ενδιαφέροντα, έξ άλλου νούμερα της νέας αυτής επιθεωρήσεως του «Περροκέ» θα είναι μία πικάντικη δημιουργία της Ντιριντάου με τον τίτλο «Τα αγάλματα του πάρκου» και ένα ιδιότυπο ντυέττο, των Στολικά και Χατζηχρήστου με τον τίτλο «Ξέρεις τη χώρα που άνθει».

Το φινάλε του έργου, έξ άλλου θα έχη ως θέμα τα διάφορα υπαίθρια θεάματα.

Καινούργιο επίσης έργο ετοιμάζει για την έρχουμένη έβδομάδα και το θέατρο «Σαυαστζή». Πρόκειται για μία καινούργια κωμωδία του κ. Στεφ. Φωτιάδου, που έπρόκειτο να τιτλοφορηθ' «Στραδο-τιμονίες». Έπειδή όμως με τόν ίδιο τίτλο είχε παυχθ' πριν μερικά χρόνια άλλο ελληνικό έργο, θα μείνι με τον αρχικό του τίτλο «Την παραπάνω Κυριακή».

Το έρχόμενο Σάββατο φεύγουν για την Κωνσταντινούπολη οι αδελφές Καλού-τά και θα μείνουν εκεί επί ένα μήνα, προκειμένου να πρωταγωνιστήσουν στο «Τσιγγάνικο αίμα» του Σακελλαρίδη που θα γυρισθ' εκεί σε φίλμ. Οι δυο δημοφιλείς βεντέτες θα ταξιδέψουν με το νέο ιδιό-κτιπο αυτόκίνητο τους, τύπου «Σεβρολέ».

Γιά την Πάτρα ετοιμάζεται νέος μουσικός θιάσος, του οποίου θα ήγηθούν οι πρωταγωνιστά του διαλυθέντος θιάσου του «Μεντιπερέαν» Μαρίκα Κρεβδά και Γιώργος Γαβριηλίδης. Με τον νέο θιάσο θα συμπαράξ' και η Καλή Καλό.

Στην Πάτρα επίσης θα μεταβή για λίγες μέρες και ο θιάσος του Καρόλου Κούν. Θα παίξ' εκεί όλες τις τελευταίες του έπιτυχίες, αρχίζοντας από τον «Ματωμένο γάμο» του Λόρκα.

Ο καθηγητής του χορού κ. Μοριά-νοβ, που έφυγε για μιά μεγάλη περιο-δεία στρ' εξωτερικό, θα γιορτάση τον χει-μόνα τα 40 χρόνια της σχολής του με μιά ιδιαίτερο ενδιαφέροντος παράστασι. Στη σύνθεσι του προγράμματος θα περιλαμβάνεται και ένα μεγάλο χοροδραμα με τον τίτλο «Κρυφό ταλέντο», στο οποίο θα λάβη μέρος και ο ίδιος.

Η πρωταγωνίστρια του Βασιλικού θεάτρου Έλσα Βεργή ανεχώρησε για το Λονδίνο, προκειμένου να παρακολουθήση τις νεώτερες εκδηλώσεις του θεάτρου. Κατά τη διάρκεια της εκεί παραμονής της, θα αναλύση σε τρεις έκπομπές της από τον σταθμό του Μπί - Μπί - Σί την τρι-λογία «Ορέσταια».

Η Τούλα Λαμάρ, λανσάρε, τελευταία μιά καινούργια τολμηρή μόδα. Έμφανί-ζεται στο πρόγραμμά της με σόρτες της πλάξ!

Το μπαλλέτο της Άννυς Φραγκού-λη, που ανασυγκροτήθηκε, πρόκειται να φύγ' έπειτα από λίγες μέρες για το έ-ξωτερικό με πρώτη χορεύτρια την Μαρία να Περέζ.

Στην Άθήνα βρίσκονται τις τελευ-ταίες μέρες δυο τραγουδιστά της Αιγύ-πτου, γνωστοί από τις μουσικές τους έ-πιτυχίες στη Μέση. Ανατολή, ο Νίκος Πίτσικας και ο Σπύρος Κράλλης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΗΝ Ίούλιος. Και μπήκαμε στις ζέ-στες για καλά. Άν, όμως, όλος ο κόσμος ζεσταίνεται και γκρινιάζει, περισσότερο απ' όλους γκρινιάζει έπειδή ζεσταίνεται — κατ' έξοχην ευαίσθητη σε ό-λες τις καταστάσεις — η αξιότιμος κ. Ξα-νθίππη, που τό στόμα της δεν σταματά.

— Ούφ, ζέστη!

Πέρα, όμως, απ' την ζέστη υπάρχουν πολλά άλλα, που έννευρίζουν κι' άγανα-κτούν την κ. Ξανθίππη και κυρίως τό ξε-γύμνωμα των όμοφύλων της, που ως γνω-στόν, λόγω της κάψας καταντούν να περι-φέρωνται στους δρόμους με τά άπαραίτητα για την κάλυψι μόνο τών... έντελώς άπα-ραιτήτων!

— Μη χειρότερα, Παναγιά μου, μη χει-ρότερα! άναφωνεί κάθε τόσο και σταυρο-κοπιέται καταγανακτισμένη η Ξανθίππη. Μα είναι κατ'όσαςι αυτή; Παναγιά μου, Παναγιά μου! Τι ξεγυμνωσιά και τί κακό είναι τούτο, που βλέπει κανείς στους δρό-μους; Χάθηκε πιά η ντροπή απ' τον κόσμο; Άμ κάτι τέτοια κάνουν οι ξεστρώτες, πα-νάθεμά τες, και παίρνουν τους άντρες στο λαιμό τους!

Η αλήθεια είναι, βέβαια, ότι οι γυναίκες τό παρακάνουν έλαφρώς τώρα τό καλοκαίρι. Ευαίσθητες στην ύψηλη θερμοκρασία φρον-τίζουν ν' απαλλάσσονται (αναλόγως της ιδιοσυγκρασίας της ή καθεμιάς) απ' τον φόρτο των περιττών, κι' έπειδή όλα σχεδόν τά ρούχα τώρα τό καλοκαίρι θεωρούνται μάλλον περιττά, οι περισσότερες κυκλοφο-ρούν με άραχνόφωνα φουστανία που το-νίζουν όσα θέλουν ν' άποκρύψουν κι' άφι-νίζουν όσο είναι δυνατόν περισσότερα παρά-θυρα ή άνοιγματα για ν' αναπνεύσουν... Έ-τσι περιοχές που σέ παλιότερα χρόνια έθε-ωροντο έπιλήθιμες και τις όποιες είχαν δι-καίωμα να άντρκρίζουν οι άντρες μόνο υπό τις εύλογες της εκκλησίας — μετά τόν χο-ρό του Ήσασ — σήμερα εκτίθενται έλεύ-θερα σε δημόσια θέα κι' οι μερακλήδες τό μπανίσματος έντρυφον άνεόκλητα στα θεάματα της ιδιαιτέρας προτιμήσεώς τους.

Τά θεάματα, βέβαια, αυτά κατάντησαν την σημερινή ήμεραν κοινοτοπικά κι' οι άλ-λοτε ιδιωτικοί έπιλήθισμοι χώροι έχουν ά-παλλοτριωθ', λόγω της εξέλιξης, κι' έγι-ναν μάλλον «κοινοί τόποι» ώστε να μη προκαλούν τις ζαηρές συγκινήσεις και τις άναστατώσεις που θα προκαλούσαν σε άλ-λες εποχές. Πάντως οι μερακλήδες υπάρ-χουν πάντα και πολύ συχνά άκούονται ύ-ποκόμφες εκρήξεις ένθουσιασμών ή χρεμετι-σματα πλήρους έπιδοκιμασίας. Αυτά, λοι-πόν, είναι που προκαλούν πρισσότερο την όργη και την άγανάκτησι της δυναμικής μας ήρωίδας, που είναι έτοιμη να δώση τη μάχη της παντού και πάντα, σε κάθε ανά-λογη εύκαιρία.

Μεσημέρι. Κάθισ'η και μπουρινιασμένη πιά η Ξανθίππη. Κόκκινο τό πρόσωπό της, κάθισ'η τά χέρια της, μ' ένα μαντήλι σκου-πίζει κάθε τόσο τό ζεσμένο μούτρο της και κατά διαστήματα άναστενάζει:

— Ούφφφφ!...

Κι' ύστερα:

— Πούφφφφ!...

Στη στάσι τών λεωφορείων, όδός Πανε-τιστημίου, άπέναντι στην Τράπεζα της Έλλάδος — στέκεται επί αρκετά λεπτά και περιμένει τό τρόλλεϋ. Και κάθε φορά που περνάει από μπροστά της καμιά κοπέλλα ή κυρία με άνεπτυγμένα ντεκολτέ, γουλ-λίζει:

— Μη χειρότερα, Παναγιά μου, μη χει-ρότερα! Πάει, χάθηκε ή ντροπή από τόν κόσμο!...

Τέλος κάποτε φτάνει τό δχημα και ή κ. Ξανθίππη έπιδίδάζεται φουτομανώντας. Πληρώνει τό εισιτήριό της και προχωρεί ταλαντευομένη, γκοινιάζοντας για την ά-στάθεια του έδάφους τών τρόλλεϋ, όπου στάθαι του έδάφους, ως γνωστόν, πρέπει να είναι καλώς έξασκημένος άκροδάτης ή ίσοροποιστής.

Άλλά άμέσως τό μάτι της πέφτει επάνω σε μιά υπαρκή νεαρή κι' άφινει τη γκρινια για τό τρόλλεϋ. Τό θέαμα που παρουσιάζε-ται μπροστά της είναι από έκείνα που προ-καλούν την άγανάκτησι της Ξανθίππης σε όσο βαθμό άκριβώς προκαλεί και τό κόκκι-νο πανί τών ταύρα.

Έπεισόδια της ζέστης

Ψηλή είναι ή νεαρά. Και λίγο παχυλή. Μαλλιάς κατασάρης, κατακυλούν απ' τό κεφάλι στους γυμνούς ώμους, που τις τι-νάζει κάθε τόσο με νάζι και επί πλέον, σε κάθε τράνταγμα του τρόλλεϋ χάνει την ί-σοροπία της και πέφτει με την πλάτη έ-πάνω στην Ξανθίππη:

— Ω, συγγνώμη!...

Και ξαναβρίσκει την ίσοροπία της. Ό-λόγυμνη ή πλάτη. Και τό στήθος, έλεύθερο στάν ήλιο και τό φώς, προσφέρεται φίλαν-

λόγια του. Όλα τά γουρουνιά την ίδια μου-ρη έχουν!

Κι' άφού τάφαλε σε όλη τη διαδρομή, άφού άγορεύσε, έδρισε, έξέσπασε και σιγύ-ρισε όλους μαζί, κατέβηκε βριαμδευτικά στη στάσι της και έφυγε λέγοντας άκόμα: Και τότε όλοι σταυροκοπήθηκαν και είπαν:

— Μωρέ γυναίκα! Χαρά στόν άντρα ποί την έχει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο σπουδαιότερος άνθρωπος του κόσμου

Άξιόπαινη, αλλ'α πολύ τολμηρή ήταν ή χειρονομία ενός διευθυντού σχολείου στην Άγγλία. Είχε έπισκεφθ' τό εκπαιδευτικό ίδρυμα ό βασιλεύς Γεώργιος Ε'. Στην πύλη τόν υποδέχθηκε ό διευθυντής με όλους τους μαθητάς. Πριν άρχισ', λοιπόν, τό λό-γο του, ό διευθυντής του σχολείου έκανε τόν παρακάτω πρόλογο σε χαμηλό τόνο και χωρίς ν' άποκαλυθ':

— Νά με συγχωρήσ'η Μεγαλειότης Σας, που δεν βγάδω μπροστά της τό κα-πέλλο μου. Δεν έπιθυμώ ούτε στιγμή νά φανταστούν τα παιδιά ότι μπορεί νά υπάρ-χη στάν κόσμο άλλος άνθρωπος σπουδαι-ότερος από τόν καθηγητή τους!...

Ο βασιλιάς Γεώργιος Ε' ναυογέλασε και συνεχάρη τόν διευθυντή του σχολείου,

θωπα στην δημόσια θέα. Παχυλά τά χέ-ρια (μ' έπιμελώς βερνικωμένα τά δαχτύλα) κι' ολόγυμνες οι μασχάλες.

Οι θαυμασταί πολλοί. Και κάθε τόσο άκούονται από παντού υπόκοφοι στενα-γμοί:

— Ούφφφ!...

Κι' ύστερα!

— Πούφφφ!...

Κι' ή σκανδαλώδης υπαρκή, αδιάφορη, τα-λαντεύεται διαρκώς και σε κάθε τράνταγμα του τρόλλεϋ εξακολουθεί νά πέφτη επάνω στην Ξανθίππη, που αναστενάζει απ' τά τριςβάσα της φουρτουνιασμένης ψυχής της και προσπαθεί νά δίνη τόπο της όργης. Άλλά πότε μπόρεσε να κρατηθ' ή Ξανθίππη για νά κρατηθ' και τούτη τη φορά:

— Ω, συγγνώμη!...

Στην άχρη του περασμένου αιώνα, η Καχουμάνο, η βασιλεία της Χαδάνης, που είχε περάσει τη νεανική ηλικία της, με άπειρες έρωτικές περιπέτειες, είχε έρωτευθει ένα νεαρό κι όμορφο φάρ, τον Ζάμπα. Έκεινος όμως άνοητος την πιο έρωση άπ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουθάνα. Σε λίγο έφτασαν στη Χαδάνη μερικοί Άγγλοι ερασιόστολοι, μ' έπι κεφαλής τον αυστρή πάστορα Ριτάρν, που έπεισε την Καχουμάνο να θεσπίσει ένα νόμο που απαγόρευε την ελεύθερη άγάπη, όρίζοντας αυστρές τιμωρίες γιά τους παραβάτες, γιά να εκδικηθεί έτσι τον Ζάμπα και την αγαπημένη του. Ό φάρας φάρας ωστόσο εξακολουθούσε να ανταντίζεται κρυφά με τη Λιλιουθάνα και ν' άνιόνεται να πάρη την πλούσια νύφη, που ήθελε ο πατέρας του. Οι δύο έρωτευμένοι τιμωρήθηκαν σκληρά κι όταν ο Ζάμπα έπικείρησε να νύνη τη βασιλίσα Καχουμάνο καταδικάστηκε σέ θάνατο. Ό Ντούγκλας όμως τον βοήθησε να δραστηεύη από το κελλί και πήρε τη θέσι του. Ό Ζάμπα έφυγε από τη Χαδάη με τη Λιλιουθάνα, ενώ η Καχουμάνο έτρεξε να μάη από τον Ντούγκλας τί είχε συμβή.

Μία βασιανισμένη ὤρετο
πρῶτόν του, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνυπομονή
αὐτῆς τῆς βασιλίσσης.
— Δὲν μιλάς; ρώτησε ἡ βασιλίσσα πα-
ραγενμένη. Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, Ντούγκλας;
Ὁ φόβος σου παρέλυσεν τὴ γλῶσσά σου.
— Βασιλίσσα, ἀποκρίθηκε σιγῇ, μὴ
σταθερὰ ἐπὶ τέλους ὁ νέος. Θὰ στὰ ἐξηγη-
σῶ ὅλα. Ἀλλὰ θάθελα μονάχᾳ τὰ δικά σου
γ' αὐτὰ ν' ἀκούσουν τὴν ἐξηγήσή μου.
— Σταθερὴ ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα πρό-
σταξέ ἡ βασιλίσσα. Μόνον ἡ Σουρουὶ θὰ
μείνῃ κοντά μου.
Ἐφυγαν ὅλοι ἀπὸ τὸ κελλὶ.
— Βασιλίσσα Καχουμάνο, ἄρχισε ἀμέ-
σως ὁ Ντούγκλας, γρήγορα, λές καὶ φοβό-
ταν ὁ ἴδιος μὴ χάσῃ τὸ θάρρος του. Ἡ ἀ-
λήθεια θὰ σοῦ ἀναή παραξένη. Καὶ πὶο πᾶν
ράνεον ἴσως ἀκούω, γιὰτὶ στὴ λέω. Μὰ ἐ-
χω χρέος σάν χριστιανὸς ἱερωμένους νὰ μὴ
λέω ψεύματα...
— Δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως φαίνονται, τὰ
πράγματα; ρώτησε ἀνυπομονῶν ἡ γυναῖκα.
Δὲν σ' ἔδεσε ὁ Ζάμπια γιὰ νὰ δραπετεύσῃ;
— Ὅχι, βασιλίσσα Καχουμάνο. Μόνος
μου θέλησα νὰ μείνω στὴ θέσι του.
Τὸν κῦτταξε σάν νὰ εἶχε μπροστὴ τῆς
κανένα τρελλό.

Ενστασιαις

"Όταν η Θέμις είναι αλλοιωμένη...
Στο δικαστήριο, το δικαστήριο...

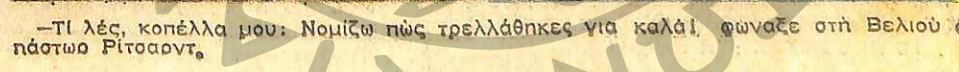
Και τους στέλνει στο φρέσκο.
Ο ΘΑΚΟΣ

νω. Δὲν σ' ἀρέσει κι' ἐσένα νὰ λένε πῶς

Τὸ πλῆθος ἦταν πυκνὸ γύρω. Οἱ κῦτταζαν κι' ἀνατρίχιαζαν. Οἱ τὸν κῦτταζαν καὶ ψιθύριζαν μεταξύ τους λόγια γεμάτα φοῖβη.

—Τι λές, κοπέλλα μου: Νομίζω πώς τρα-
νάστω Ρίτσοντ.

τώρα μια τρελή κοπέλα

μόνο. Τὸν δέκατο τὸν ἔκοψε.

Εἶχα περισσέψει πάλι...

...Κι' ἀπολύθηκα ἀπὸ τὸ στρατό κι' ἔπρεπε κάποια θέσι νὰ βρῶ κι' ἐγὼ στὴν κοινωνία. Γινόταν ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ θέσεις σὲ κάποιο ὑπουργεῖο. Δώσαμε ἐξετάσεις κάποι ἑκατὸν πενήντα. Πέτυχαν εἰκοσι ἔξι, κι' ἀνέμεσά τους κι' ἐγὼ. Τὴν εἶχα πιά αἰγούρη τὴ θέσι. Ἀλλὰ ὅταν πῆγα μὲ τὸ θεῖο μου στὸ γενικό διευθυντὴ πού ἀρχηγεῖε στὸ διαγωνισμὸ, κοῦνησε τὸ κεφάλι του μὲ συμπάθεια καὶ εἶπε:

— Ἐπέτυχαν μὲν εἰκοσι ἔξι, ἀλλὰ θὰ προσληφθοῦν μόνο εἰκοσι πέντε...

— Φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶναι κι' ὁ ἀνιψιός μου, εἶπε ὁ θεῖός μου.

— Δυστυχῶς ὄχι. Οἱ εἰκοσι πέντε προσελήφθησαν κι' ἄλλες. Ὁ ἀνιψιός σου πέρισσεψε. Ἀλλὰ θὰ κυττάσουμε μὴπως τὸν βολέψουμε κι' αὐτόν, ἐφόσον εἶναι ἕνας μόνο ὁ ὑπόλοιπος ἐπιτυχῶν.

— Πάμε θεῖε, εἶπα μὲ θλίψη. Κι' ἂν εἶχανε προσλάβει διακόσιους, ἐγὼ θὰ ἦμουν ὁ διακοσιοστός πρῶτος...

★

— Ἐπειτα, θυμάμαι ἐκεῖνο τὸ τραπέζι. Ἀπὸ μέρους πρῖν, ὁ ἄλλος θεῖός μου, ὁ θεῖος Σταμάτης, μὲ προσκάλεσε σὲ γεῦμα πού ᾄδανε στὸ σπίτι του, δὲν ξέρω γιὰ ποῖο ἱστορικό του γεγονότος.

— Γιαννάκη, κύταξε νὰ μὴ λειψῇ σὲ πορκαλιῶ.

Δὲν εἵλεψα. Καθίσαμε ὅλοι στὸ τραπέζι, ἐγὼ καμάρωνα, γιὰτὶ φορούσα καινούργιο κοστούμι καὶ σκληρούτσικο κολλάρφο. Ἦτανε καὶ τρεῖς ὥρατες κυρίες ἀνάμεσα στους συνδαιτημένους καὶ φανταζόμουν πὼς μποροῦσαν νὰ μ' ἐρωτευθοῦν. Ἀν ὄχι ἄλλες, μία τουλάχιστον. Ὅπου, μόλις βάλαμε χερί στὰ ὀρεκτικά, ἡ θεῖα μου ἡ Εὐτέρπη ζεπέταξε μιά τρομαγμένη φωνή:

— Θεέ μου! Εἴμαστε δεκατρεῖς στὸ τραπέζι.

Ὅλοι παρατοῦμε τὰ μαχαροπή- ρουνα κι' ἀρχίζουμε νὰ μετριώμα- στε. Μάλιστα, δεκατρεῖς, συμφω- νούν οἱ συνδαιτητές.

— Ὄχι, λέω ἐγὼ, εἴμαστε δώ- δεκα! Ὅριστε, ἕνας, δύο, τρεῖς, πέντε, ὀκτώ, δώδεκα.

— Τὸν ἑαυτό σου δὲν τὸν λο- γαριάζεις; λέει ὁ θεῖος Σταμά- τής.

— Ἀ! Μάλιστα. Τὸν παραλείμα- ν. Τώρα τί θὰ γίνη; ρωτᾷ ἡ θεῖα Εὐτέρπη. Δὲν μποροῦμε νὰ καθήσουμε δεκά τρεῖς.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι προληπτική, παρατηρεῖ μιά νόστιμη κυρία.

— Οὐ! ἐγὼ, συμφωνεῖ καὶ δεύ- τερη. Ἐγὼ μάλιστα τὸ 13 τόχω γιὰ γούρικο ἀριθμό.

— Πιθανόν, ἀπαντᾷ ὁ θεῖος Στα- μάτης, ἀλλὰ κι' ἕνας ἂν εἶναι προληπτικός, ὀφείλουμε νὰ σεβα- σθοῦμε τὴν ἀδυναμία του. Δὲν ἐξ- σθοῦμε τὴν ἀδυναμία του καὶ θά- ρουμε βάρος στὴ συνειδήσι μας.

— Ἐγὼ σὰς πληροφορῶ ὅτι εἶμαι προληπτικός.

— Οἱ προληψίες κάπου στηρίζον- ται! πετάγεται ἕνας χοντρός κύ- ριος. Δὲν βγήκανε στὸ βρόντο. Φύ- λαγε τὰ ρούχα σου νάχης τὰ μισά.

— Λοιπόν, τί θὰ γίνη; ρωτᾷ πάλι ἡ θεῖα Εὐτέρπη.

— Νὰ βροῦμε ἕνα δέκατο τέταρ- το, εἶπε κάποια κυρία.

— Καὶ πού νὰ τὸν βροῦμε τέτοιο καλὺτερο εἶναι νὰ σηκωθῇ ἕνας ἀπὸ μᾶς — καὶ σιτάρηται νὰ θυ- ναί: Ἐγὼ ἀντιπάλ, ἐσὺ πρέπει νὰ θυ- ναίσῃς, πρὶν εἶσαι καὶ δικός μας καὶ εἶσαι καὶ ὁ νεώτερος. Σ' ἤκω, παιδί μου...

— Νὰ φύγω, θεῖε; — Ὄχι καλὲ! Διαμαρτύρεται ἡ θεῖα Εὐτέρπη. Θὰ σοῦ βάλουμε νὰ φᾶς στὴν κουζίνα...

Σ' ἐγκώθηκα καταντροπισσμένος. Σ' ἐγκώθηκα τὸν ἀριθμὸ 13, πού μοῦ κόλλησαν τὸν ἀριθμὸ κι' ἰσχυροποιήθηκα στὴν κουζίνα καὶ κατὰ κράτος τὰ κροστολλένια ἀπὸ κει ἄκουγα τὰ κροστολλένια ἀπὸ τὸν ὀρεκτικὸν κυριῶν. Καὶ χάχαχα καὶ καὶ σὸ φαί! Μοῦ δώ- σανε τὰ περισσεύματα.

★

...Κι' ἐκεῖνη πάλι ἡ ἱστορία μὲ τὴν τρεῖς μικρές. Αὐτὴ δὲν εἶναι καὶ τόσο παλιὰ. Οὔτε χρόνος δὲν ἔχει κλείσει ἀκόμα καὶ μοῦχει φαρ-

μακώσει τὴν καρδιά. Ἦταν ἀπό- γεμα καὶ εἶχαμε βρεθῇ, κατόπιν ραντεβού, τρεῖς φίλοι, ἡ τακτική παρέα. Ὁ Σάδων, ὁ Στέφανος κι' ἐγὼ, ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν πάμε καμμία βόλτα στὸ Ζάππειο; εἶπε ὁ Σάδων.

Τὸ Ζάππειο εἶναι ἀπὸ τὴς καλύ- τερες ἰδέες, ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἄλλες. Ξεκινήσαμε. Καθὼς ἀνε- βαίναμε τὴν ὁδὸν Σταδίου, νὰ καὶ ὁ Λάμπης, φίλος μας κι' αὐτός, μὰ ὄχι καὶ τόσο τακτικός.

— Ποῦ πᾶμε; — Στὸ Ζάππειο, περὶπατο. — Νάρθω κι' ἐγὼ; — Καὶ δὲν ἔρχεσαι;

Καὶ ἦρθε. Κόλλησε κανονικά καὶ βαδίζαμε τέσσερις. Καὶ μπρο- στά μας τυχαῖν νὰ βροῦν τρεῖς κοπέλλες, νόστιμες καὶ πεταχτού- λες καὶ ψευτογελοῦσαν ἐπιδεικτι- κά. Ἔτσι ὅπως πηγαίναμε πίσω τους ἦταν νὰ σὰν νὰ τὴς παρακο- λουθούσαμε. Καὶ τὴς παρακολου- θούσαμε, δηλαδή. Κι' ἐκεῖνες ὡ- χιαν πὼς δὲν τοὺς ἐρχόταν ἄσχη- μα αὐτὴ ἡ ἀκολουθία κι' ἐγὼ εἶχα βάλει στὸ μάτι τὴν ἄκρα δεξιά, μιά ξανθεῖα πού ἦταν ὁ τύπος μου.

— Τὴ δαστεῖα λέτε καλὲ κορίτσι; Δὲν τὰ λέτε πὸ δυνατὰ νὰ γελά- σουμε κι' ἐμεῖς, πού εἴμαστε με- λαγχολικοὶ τύποι; τοὺς πετᾷ αὐ- τὴ τὴν κουβέντα ὁ Σάδων κι' ἐ- κείνες βάζουν τὰ γέλια.

Δυὸ γωνίες πὸ πάνω βρεθήκαμε ἀνακατεμένοι, σὰν νὰ ἦμασταν μιά παρέα καὶ χρόνια σχετιζόμενοι. Τέσσερις ἐμεῖς, τρεῖς ἐκεῖνες. Κα- θίσαμε σ' ἕνα ἡχοῦ κεντράκι. Καὶ οὔτε κατάλαβα πὼς ἔτρεχε καὶ καθέννας ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους τρεῖς μαντραχάλους εἶχε καὶ ἀπὸ μιά διπλά του κι' ἐγὼ εἴμυνα νάχω δι- πλά μου μιά καρέκλα. Τὰ λέγαμε μεταξὺ τους σὰν τρυγονάκια κι' ἐ- μένα μὲ ἀγνοοῦσαν. Μέχρι τὴ σι- γῇ πού μ' ἄπ' ὄλους καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνη ἡ ξοθητιά πού ἦταν καὶ ὁ τύπος μου, μὲ κύτταξε μὲ εἰρωνική συμπάθεια καὶ λέει:

— Ὁ καυμένος ὁ κύριος Γιαν- νάκης. Ἐμεινε μόνος!

— Τί νὰ γίνη; συμπλήρωσε ὁ Σάδων. Εἴμαστε τρεῖς κι' ἔτρεχε νὰ εἴμαστε τέσσερις. Ὁ ἕνας πε- ρισσεύει.

Καὶ μοῦκλεισε τὸ μάτι, σινιῶλο νὰ φύγω καὶ νὰ τοὺς ἀφήσω μόνους. Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω; Νὰ καθοῦμαι καὶ νὰ κρατῶ πρα- κτικά; Σ' ἐγκώθηκα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λέω. Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαῖω γιὰτὶ ἔχω ἕνα ἐπείγον ραντεβού. Καλὴ διασκε- δασί...

Κι' ἐφύγα, μὲ τὸν κόμπο στὸ λαιμό πάλι. Ἐνὼ θάπρεπε νὰ τρα- βήξω ἀπὸ τ' αὐτὸ τὸ Λάμπη καὶ νὰ τοῦ φωνάξω:

— Ἐσὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀδειάζῃς τὴ γωνιά, κύριε. Γιατὶ εἶσαι τὴς προσκολλησέως. Μὲ ποῖο δικαίωμα μοῦ παίρνεις τὸ φαί ἀπὸ τὸ στό- μα; Ἦ ξανθὴ μοῦ ἀνίκη!

Ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι. Ὑ- πατάχθηκα στὴ μοῖρα μου μ' ἐγ- κατέστησα. Δὲν μποροῦσα νὰ γίνῃ ἄλλοιός. Ὅπως ὁποῖτε θὰ περὶ- σσεῖ. Ἀν ἦμασταν τρεῖς ἐμεῖς, ἐ- κείνες θὰ ἦτανε δύο. Ἀν ἦμασταν δύο, θὰ ἦτανε μία. Κι' ἂν ἦμουν ἕνας, δὲν θὰ ἦτανε καμμία...

★

...Ναί, εἶτσι εἶναι. Τάχει ἡ μοῖ- ρα μερικῶν ἀνθρώπων νὰ περισσεύ- ουν. Νὰ εἶναι οἱ πρῶτοι ἐπιλαχόν- τες τῆς ζωῆς.

Ἀναστρέφω κι' ἐρρίξα τὴν αὐ- λαία στὴς θλιβερὲς αὐτὲς ἀναμνή- σεις. Κύτταξα τὸ ρολόι μου. Βρὲ πὼς πέρασε ἡ ὥρα!... Βλέπω ἕνα λεωφορεῖο πού ξεκινάει ἀπὸ τὸ ἐρ- μα. Τρέχω νὰ τὸ προφτάσω.

— Ἀόριο! μοῦ φωνάζει εἰρωνικά ὁ εἰσπράκτορας ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸ λεωφορεῖο ἀναπτύσσεται ταχύ- τητα.

Ρωτᾷ στὸ περίπτερο: — Δὲν ἔχει ἄλλο λεωφορεῖο; — Ὄχι. Αὐτὸ ἦτανε τὸ τελευ- ταίο.

Καὶ παίρνω τὸ δρόμο μὲ τὰ πό- δια. Ἦ νικητηρὴ ὁρσία θὰ μοῦ κἀν καλὸ, στὴ θέσι πού βρίσκο- μαί...

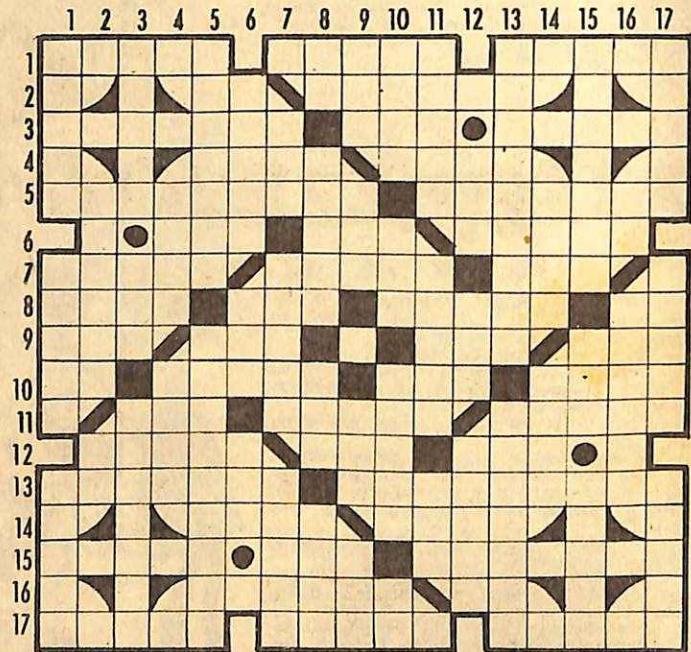
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 546

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ἀγωγὸς ἡλεκτρισμοῦ. — Εἰ- δὸς φθινύ ὑφάσματος. — Εἶναι ἀχρηστὴ ὁ ἕνα σημε- ρινὸ πολυεμισθ.
- 2 Ἀνεστραμμένο σύμφωνο. — Ἀ- ἴος πρεσβευτὴς στὴν Ἀθήνα.
- 3 Ὁπεινός. — Βιβλικὸς πλοῖ- αρχος. — Πόλις πού ἔδωσε τὸ ὄνομά της ὁ ἕνα μεγά- λο πόλεμο.

- ρας (Θηλ.). — Στρατάρχης τοῦ Μ. Ναπολέοντος (ἐπὶ- νημον). — Ἀποκαλύπτει τὰ αἰτία ἑνὸς θανάτου.
- 4 Μικρὸς σπὴν ἡλικία. — Ἀλε- ξάνδρα.
 - 5 Ἐκλέγεται ἀπὸ τὸν λαό. — Καλύπτει ὁλόκληρον ἢ τουλάχιστον μέρος τοῦ Μαρτίου.
 - 6 Ἀγαπᾷ τὸ κρασί. — Καλύ- πτουν τὸ ἥμισυ τῆς Δανί-

- 4 Χρονικὸ διόστημα. — Τὸ φο- ροῦν συνήθως οἱ γρηοῦλες.
- 5 Βάζει σὲ δύσκολη θέσι πολ- λούς ἐξεταζομένους. — Ἐλ- ληνικὸ πρῶτον.
- 6 Διλητήριον. — Προσωπικὴ ἀν- ταγωνία (ἀ' πρῶτ.) — Γέρνω.
- 7 Ἐορτάζει τὸ 15αὐγουστο. — Παράλιος πόλις τῆς Ἀρα- βίας, περιφωρη γιὰ τοὺς κα- φέδες τῆς. — Χλόη.
- 8 Ἰσπανικὸ γυναικεῖο ὄνομα. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα. — Κι- νηματογράφος τῶν Ἀθηνῶν. — Ὑπάρχω.
- 9 Ἐρωτηματικὸ ἐπίρρημα. — Σαμουὴλ σπὴν Ἀμερικῇ. — Ἐλαττωματικὸς σύνδεσμος. — Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
- 10 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Κτη- νοτροφία. — Διεθνὴς οἰκονο- μικός ἐλεγχος. — Τοπικὸ ἐ- πίρρημα (δημοτ.).
- 11 Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Κῆθος γιὰ πολλὰ ὀνομα. — Γόσις τῆς ἀρχαιότητος.
- 12 Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. — Ἀρ- κικὰ τοῦ στρατοῦ μας. — Μι- κρὸ τρωτικόν.
- 13 Τρώγεται συνήθως μὲ μαγιο- νέζα. — Προτέρημα πολλῶν κυριῶν.
- 14 Ἀδικήτως ἀριθμοῦ καὶ με- γέθους. — Ἀργά.
- 15 Ἡ ἀκμὴ κοφτεροῦ ὄργανου. — Διαλύει τὸ σκοτάδι. — Νο- μὸς τῆς Β. Ἰταλίας.
- 16 Ἀγωνία. — Ἀρθρο.
- 17 Ὀπλο. — Ἀπαραίτητη σὲ κά- θε ἀργαλειό. — Κρασί κατω- τέρας ποιότητος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Προορίζεται γιὰ ὑποζύγιον. — Τὸ ὄνομα Ἑλλήνος πολιτι- κῶ (καϊδευτικά). — Κάτοι- κος περιοχῆς τῆς Πελοπον- νήσου.
- 2 Μᾶς ξεγελᾷ μὲ ἀπατηλὰς ὑ- ποσχέσεις. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
- 3 Κάτοικος εὐρωπαϊκῆς χώ- ρος.

Νέο φάρμακο ἐναντίον τοῦ συναχιοῦ

Στὴν Ἀμερικὴ ἐμφανίστηκε ἕ- να καινούργιο φάρμακο ἐναντίον τοῦ συναχιοῦ, πού λέγεται τυζι- νη. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἰσάγεται μὲ τὴ μορφή σταγόνων μέσα στὴ μύτη. Ἦ ἐνέργειά του εἶναι κε- ραυνοβόλος καὶ διαρκεῖ 3—4 ὥ- ρες.

ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

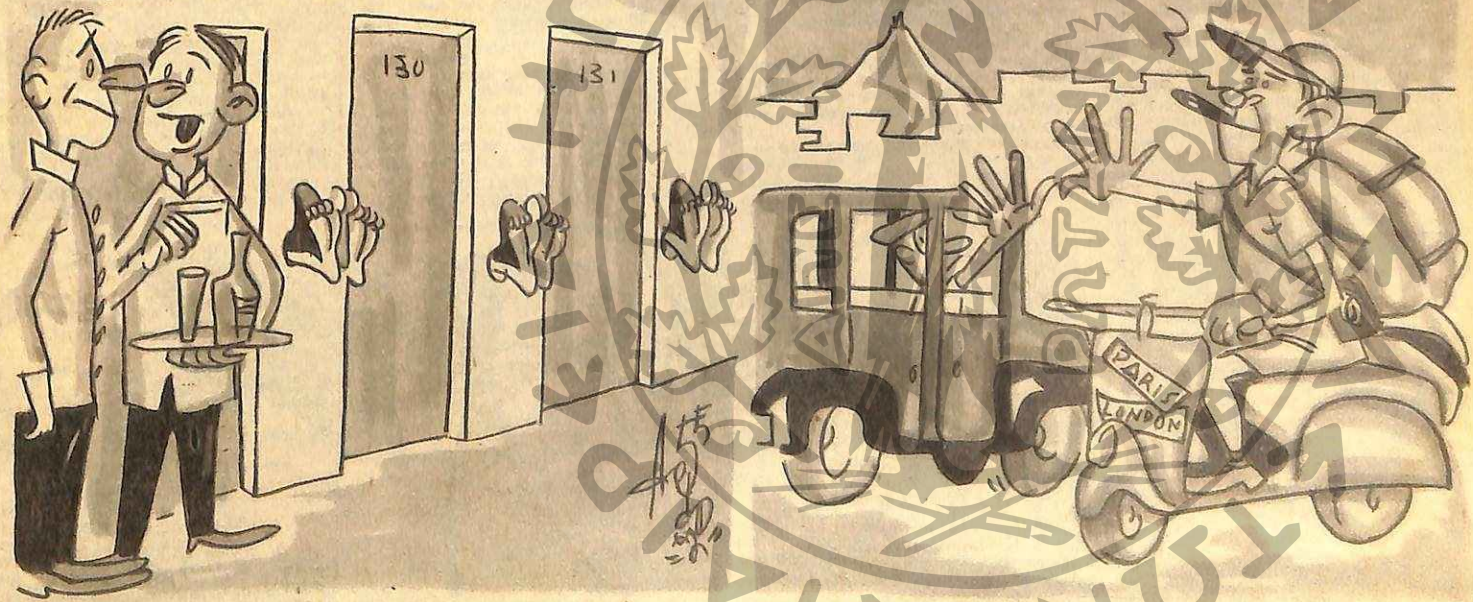
— Κατάλαβα. Κι' ἐγὼ τὴν ἴδια... διάλεκτο μι- λάω!... Ἀπὸ δῶ, παρακαλῶ!...

— Κάνουν τὸ γύρο τοῦ κόσμου μὲ τά... χέρια!...

— Βρὲ παιδιά, μήπως ξέρει κανένας σας κατὰ ποῦ πέφτει αὐτὴ ἡ... Ἀκρόπολις!...

— Κατάλαβα... Τὸ αἰδερδορμικὸ σταθμὸ θέλετε; Ἰσὴ κάτω...

— Μωρὲ τί δουλειὰ εἶναι αὐτὴ ἐφέτος; Τρελλαθη- καμε στοὺς... Ἀμερικανούς τουρίστες!...

Διεθνῇ... σήματα!...

Μορβιά ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Η πρωινή επισκόπηση του δέρματος

Η καταλληλότερη ώρα για να κυτταρική τον καθρέφτη σας και να μελετήσετε λεπτομερώς το πρόσωπό σας, είναι το πρωί ένωρίς, μόλις σηκωθείτε απ' το κρεβάτι. Ίσως δεν μείνετε πολύ ευχαριστημένη απ' αυτή την εξέταση, θα έχετε όμως μια σημαντική ωφέλεια: θα εξακριβώσετε δηλαδή από τι υποφέρει το δέρμα σας, πράγμα που σας το κρύβει το μακιγιάζ, τις άλλες ώρες της ημέρας. Ίσως ανακαλύψετε τότε για πρώτη φορά το τι σημαίνουν για το δέρμα σας οι υποδείξεις κι' οι συμβουλές των ειδικών της καλλωγής.

Πιστών να διαπιστώσετε πως η ποιότητά του είναι διαφορετική απ' ό,τι νομίζετε, ή πως δεν είναι πια το ίδιο όπως στα εφηβικά σας χρόνια. Μπορεί π.χ., με την πρωινή αυτή επισκόπηση του, να το ήθετε τραχύ σε όρισμένα σημεία, σαν να έχει μικρές κηλίδες, στα μάγουλα και στο πηγούνι. Αυτό σημαίνει πως έχει γίνει κάπως ξηρό και πως δεν πρόκειται πια να το περιεχτεί με ισχυρή στυπτική λοσιόν μετά το πλύσιμο, ούτε και να το καθαρίζετε μ' ένα υγρό προωρισμένο για την απομάκρυνση του πλεονάζοντος λίπους. Γιατί, ενώ είχατε άλλοτε αυτό το πλεονασμα του λίπους, τώρα δεν το έχετε πια. Επομένως, στο εξής θ' αφαιρήτε το μακιγιάζ σας με μια κατάλληλη κρέμα καθαρισμού και θα κάνετε μα-
σάζ με μια θρεπτική κρέμα μετά το βραδυνό πλύσιμο. Έτσι, σε λίγες μέρες, θα ήθετε το δέρμα σας να γίνεται πιο λείο, καθαρό και ομοιογενές.

Η πρωινή εξέταση μπροστά στον καθρέφτη θα σας αποκαλύψει ίσως ότι δεν καθαρίζετε εντελώς το δέρμα σας. Έτσι, συγκεντρώνονται σιγά-σιγά πάνω του σκόνες και υπολείμματα καλλυντικών, που το εμποδίζουν ν' αναπνεύσει, και συ-
χνά προκαλούν μια επίμονη ακμή. Ψάξτε λοιπόν μ' επιμέλεια, το πρωί μήπως απομένουν ίχνη του χθεσινού μακιγιάζ σας, ιδίως δε στη γούδα μεταξύ πηγουνιού και κάτω χείλους και στα πλάγια της μύτης.

Αναζητήστε, στα σημεία αυτά, αλλά και στο υπόλοιπο πρόσωπο, μαύρα στίγματα ή διεσταλ-
μένους πόρους. Και καταπολεμήστε τα εγκαί-
ρως, πριν εγκατασταθούν μόνιμα κι' επεκταθούν, καθαρίζοντας το πρόσωπό σας με νερό και σα-
πούνι.

Συγχρόνως προσέξτε, όχι μόνο ποιά όψη έχει το δέρμα σας, αλλά και πώς το νοιώθετε. Αν το αισθάνεστε τεντωμένο το πρωί, τόσο που να σας πονή ελαφρά, χρειάζεται θρεπτική κρέμα κά-
θε βράδυ. Ίσως επίσης να πρέπει ν' αλλάξετε το σαπούνι που χρησιμοποιείτε, γιατί ώριμα μω-
σχόσασα ερεθίζουν τις λεπτές επιδερμίδες. Αν δεν πάρετε εγκαίρως τα μέτρα σας, το στεγνό και «τεντωμένο» σαν περγαμηνή δέρμα σας θ' αρχίσει να γεμίζει ρυτίδες. Είναι κάτι που μπορεί να συμβεί ακόμα και σε μια νέα κο-
πέλλα 24 ή 25 χρονών, αν έχει δέρμα πολύ ξηρό — και δεν ενδιαφερθεί να το διορθώσει.

Σ' αυτή λοιπόν την περίπτωση, κάνετε ταχτι-
κά κάθε βράδυ τα μασάζ που σας υποδεικνύουν οι εικόνες μας (1, 2, 3, 4) και φροντίστε να πα-
ρέχετε στο δέρμα σας τη θρεπτική κρέμα που του χρειάζεται.

Εξ άλλου, μόνο το πρωί, πριν απ' το μακι-
γιάζ, μπορείτε να διακρίνετε στην άρχή τους τις λεπτές κηλίδες και αραχνόειδεις φλεβίτσες του προσώπου, που σας πληροφορούν πως γίνεται έ-
λαττωματικά ή χώνευσι σας ή η κυκλοφορία του αίματος.

Προκειμένου για την πρώτη περίπτωση, προσέ-
ξτε τη λειτουργία του στομάχου σας και των εντέρων σας. Αν πρόκει-
ται για τη δεύτερη, αποφεύγετε στο εξής το πολύ ζεστό ή πολύ κρύο νερό στο δέρμα σας, μην κάνετε κατάχρηση στις σκουσπίδες καθαρισμού του δέρματος και στο μακιγιάζ και κάνετε κάθε βράδυ ένα ελαφρό μασ-
σάζ που θα ζωογονήσει την κυκλοφορία του αίματος.

Θα θεραπεύσετε έτσι το κακό, προτού χειροτερέψει. Με την καλύτε-
ρη ψι της κυκλοφορίας, το δέρμα σας θα γίνει πιο λείο και θ' απαλλαγεί από τις διάφορες κηλίδες και σημειώσεις. Όταν το κυττάτε, κάθε πρωί,

Ο καθρέφτης θα σας αποκαλύψει, το πρωί, την αλήθεια που μένει κρυμμένη όλη την άλλη μέρα.

Θάχετε την εντύπωση πως σας εγγυώμενοι για τις περιποιήσεις που του προσφέρατε...

Με την ευκαιρία της πρωινής επιθεωρήσεως του προσώπου σας, δεν θα κάνετε άσχημα να εξετάσετε μήπως το εξωτερικό σχήμα του στόμα-
τός σας είναι πάρα πολύ μικρό ή πολύ μεγάλο, δυσανάλογο προς την υπόλοιπη φυσιογνωμία σας. Σταθίστε μπροστά στον καθρέφτη σας και χαμογελάστε εγκάρδια στον εαυτό σας... ακόμη κι' αν δεν σας ευχαρι-
στή πολύ το θέαμα!

Συγχρόνως, κυττάτε προσεκτικά τα χείλη σας, και συγκεκριμένα τις εξωτερικές γωνίες τους, που προεξέχουν ακόμα περισσότερο με το χαμόγελο. Αν φτάνουν ακριβώς ως την υπο-
θετική γραμμή που κατεβαίνει απ' το κέντρο των βλεφάρων σας κατακόρυφα προς τα κάτω, μπορείτε τότε να είσαστε ικανοποιημένη, γιατί το στόμα σας έχει τις σωστές αναλογίες.

Αν, αντίθετα, οι γωνίες των χείλων σας πε-
ρνάνε αυτή τη γραμμή, ή δεν φτάνουν, τότε το στόμα σας είναι υπερβολικά μεγάλο ή πολύ μικρό. Μπορείτε να διορθώσετε εύκολα, είτε το πρώτο είτε το δεύτερο ελάττωμά του.

Είναι πιο μεγάλο απ' ό,τι πρέπει; Για να φαί-
νεται μικρότερο, βάψτε περισσότερο κρογιόνι στο κέντρο των χείλων και λιγότερο στις ά-
κρες.

Το αντίθετο ακριβώς κάνετε, αν θέλετε να φαίνεται μεγαλύτερο.

Ένας άλλος σπουδαίος παράγων της όλης έμ-
φανισέως σας είναι η στάσι σας. Αυτή μπορεί ν' αυξήσει τη γοητεία σας, ή απεναντίας να κατα-
στρέψει την εντύπωση που κάνει το κομμάτι σας ντυσιμο και το επιτυχημένο μακιγιάζ σας.

Για να εξακριβώσετε αν είναι αυτή που πρέ-
πει, τραβήξτε με κιμωλία μια ίσια κατακόρυφη γραμμή σ' ένα ψηλό καθρέφτη και σταθίστε μπροστά του, με το πλευρό και σ' απόσταση 30 πόντων περίπου, ώστε ώστε η γραμμή να κόβει ακριβώς στη μέση το λόφο του αυτιού σας.

Κυττάτε τώρα τι γίνεται με το υπόλοιπο σώ-
μα σας. Κανονικά, η γραμμή πρέπει να περνά απ' το κόκαλο του ώμου και της λεκάνης κι' απ' το εμπρός μέρος του αστραγάλου σας. Αν κάποιον μέρος του σώματός σας απομακρύνεται πολύ από αυτήν, σ' εκείνο το σημείο ή στάσι σας είναι κακή. Αν π.χ. η γραμμή πέφτει μπροστά από το κόκαλο της λεκάνης, σημαίνει πως φέ-
νετε πολύ πίσω τους γοφούς σας.

Ναι, και μια απλουσιότητα άσχημη, που καλυ-
πτεται τη στάσι: Στέκεστε απροσοχή, με το σώμα τεταμένο και με το κεφάλι και το λαιμό προς τα πίσω, σαν ν' ακουμπάτε ή βάσι του τρα-
χήλου σας σ' ένα ψηλό κολλάρο. Μην σφίγγετε θέσι. Σ' αυτή η στάσι, μετράτε ως τα 50. Ύστερα ξεκουράζεστε λίγο και ξαναπαίρνετε την ίδια στάσι. Επαναλαμβάνετε διαδοχικά το ίδιο έξη φορές, κάθε που σας δίνεται καίρος στο διάστημα της ημέρας.

Όταν περπατάτε, φροντίστε να μην ισορροπήσετε το σώμα σας, τα γό-
νατά σας όχι πολύ αγγίζοντα και τα δάχτυλα των ποδιών να έχουν κατεύ-
θυνση προς τα εμπρός. Τα γόνατά σας πρέπει ν' ακουμπάνε ελαφρά το ένα με τ' άλλο, καθώς περπατάτε.

Μην κακόμπεταχειρίζεστε το λε-
πίτο δέρμα κάτω απ' τα μάτια. Το μασάζ εκεί πρέπει να γί-
νεται μ' ελαφρά χτυπήματα με το δεύτερο και το τρίτο δάκτυ-
λο, αλείμνεται με κρέμα.

Ένα όμοιο μασσάζ των μάγου-
λων προς τα πάνω, απ' τα πη-
γούνι, δηλαδή προς το μέλιγγι,
καλυτερεύει την κυκλοφορία
κι' εξαφανίζει τις λεπτές φλε-
βίτσες που αραχνίζουν τόσο το
πρόσωπο.

Εξορμίδει

Επειδή το θέλει η ζέση και η μόδα ειδικώς,
έχει ανάγκη και φωντώσει δραστήιος εκδρομικός
και ο κόσμος όλος ήδη,
υπαυρόφιλος και μη,
λαχταρά για ένα ταξίδι
είτε για μια εκδρομή
κι' αγωνίζεται' επιμόνως στην πεζή μας τούτη ζήση.
τόν...διακαή του πόθου από μέσα του να σβύση!

Εκδρομές, λοιπόν, χιλιάδες συναντάς αυτές τις μέρες,
εκδρομές με κάθε μέσον και δεκάδες «κρουαζιέρες»,
τις οποίες τις σκαρώνουν αθώρην και παραχρήμα,
όσοι ευδαίμονες πολίτες...κολυμπάνε μέσ' στο χοήμα!
Μ' ένα γιγώτ η κοττεράκι και με πλήρη ξενοιασιά,
βάζουν πλώρη, κάθε μέρα, για τα δημοφιλή νησιά,
όπου άνετα κι' ωραία το λισσύρι, λησμονούν
και τα βράδια τους στη Ρόδο πάντα... ρόδινα περνούν!

Όποια ώρα κι' αν θελήσουν κι' οποιαδήποτε στιγμή,
είναι εις θέσιν για να κάνουν ταξιδάκι η εκδρομή
κι' όσοι έχουν λιμουζίνα ή αμάξι Γιώτα Χι,
με λογις-λογής ανέσεις, γυαλισμένο και ταχύ,
στη διαδρομή τους, βλέπεις, έχουν ρόδα και βολάν
και αφού μπορούν και χοήμα να σκορπούν σάν...φείγ-
(βόλάν).

άλωνίζουν τα μέρη της Ελλάδος νύχτα-μέρα,
αναπνεύσουν δροσερότατον αέρα...
Και μ' αυτή την τακτική τους κι' όπως πās τις έννοιες,
ταξιδεύουν αενάως και χωρίς... αναπνοή!

Εκδρομές διοργανώνουν, στον καιρό μας, πάντως όλοι
όσοι ψήνονται και βράζουν στις Παλάδας μας την
(πολι...)

Και θα δής στις προκυμαίες και στις Ζέας το λιμάνι
συνεχή κοσμοπλημύρα και σωστό ανθρωπομάνι,
να φωνάζει, να μαλλώνει,
να φουσκώνει σαν μπαλόνι,

στην ούρα πέντ' έξη ώρες σαν 'Ιωβ να περιμένη,
προκειμένου να εκδοράμη μέχρι τη...Φανερωμένη!
Κι' όταν φτάση εκεί πέρα, αβλαβής καμιά φορά,
δεν προφταίνει ούτε θυμάρι, ούτε πεύκο να μυρίση,
επειδή κι' εκεί άμείσως πιάνει θέσι στην ούρα,
για να μπη ξανά στο... πλοίο και στη βάσι να γυρίση!

Τού «συρμού», στην εποχή μας, έχει γίνει η εκδρομή
και κατάμεστοι πηγαίνουν και γυρίζουν οι...συρμού!
Σεχειλίζουν ταξείες, φορητά κι' ατοματρίες,
ως και τα «βαγκόν» που γράφουν: «Αντρες δέκα...ίπποι
(τρεις)»!

Τ' αυτοκίνητα φυσικάρουν, πλημμυρίζουν τα καμινία,
οι μονές μοτοσυκλέτες κι' οι διαλέξ με τα κασόνια,
αβραμνάδες, σούστες, κάρα, κουβαλούν ανθρώπων πλήθος
και οι «βέσπες» γίνοντ' όλες... πέντε θέσεων συνήθως!

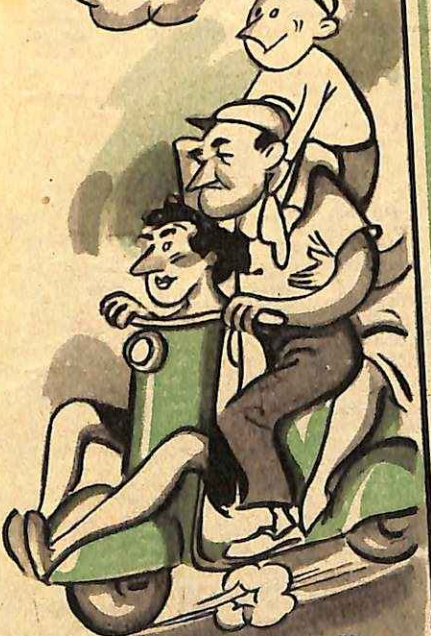
Εκδρομές παντού και πάντα συναντάς με άλλους
(λόγους,
από πρόχειρες ομάδες, σωματεία και συλλόγους,
εκδρομές τουριστικές,
ή κι' οικογενειακές...

Κι' εξορμούν τέτοια λεφοσία στις πλαγιές και στα λαγ-
(κάδια,
ώστε μάταια γυρεύεις μια γωνίτσα ναύρης άδεια
και για ναύρης λίγον...ίσκιο ή γλωρό κλαρί να μείνης,
εξερευνητής μεγάλος των...δασών πρέπει να γίνης!

Απαξάπαντες, εν τέλει, οι θνητοί της εποχής,
κάνουν τέτοιες εξορμήσεις κι' εκδρομές... αναπνέει
και με την ψυχή στά... δόντια στην πρωτεύουσα γυρίζουν,
όπου τους μη εκδραυόντας συμπολίτες μακαρίζουν!...
Και χωρίς καιρό να χάνουν και χωρίς ν' άγοπορούν,
στη δουλειά τους σπεύδουν όλοι την... ξεκούρασι να βρούν!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Μ.ΓΑΛ.

Αρχίζετε το μασσάζ κάθεται
προς τις ρυτίδες του μετωπού,
δηλαδή από τα φρύδια προς
την άρχή των μαλλιών, με τα
δύο χέρια και με άφθονη θρε-
πτική κρέμα.

Ένα κυκλικό μασσάζ, αρκετά
δυνατό, στις γωνίες του στόμα-
τος, χαλαρώνει τους μύς και
συντελεί στο να προλαμβάνω-
νται οι ρυτίδες.

Μην κακόμπεταχειρίζεστε το λε-
πίτο δέρμα κάτω απ' τα μάτια.
Το μασσάζ εκεί πρέπει να γί-
νεται μ' ελαφρά χτυπήματα με
το δεύτερο και το τρίτο δάκτυ-
λο, αλείμνεται με κρέμα.

Ένα όμοιο μασσάζ των μάγου-
λων προς τα πάνω, απ' τα πη-
γούνι, δηλαδή προς το μέλιγγι,
καλυτερεύει την κυκλοφορία
κι' εξαφανίζει τις λεπτές φλε-
βίτσες που αραχνίζουν τόσο το
πρόσωπο.

Τὰ πραγματικά παρασκήνια τῆς ἐχθρότητος μεταξὺ τῆς Σοφίας Λόρεν καὶ τῆς Τζίνας Λολομπρινκίτα.

ΜΕ τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ ἰταλικοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου μοιρασμένου σὲ δύο στρατόπεδα καὶ τοὺς ἀμέτρητους ἰταλοὺς θαυμαστὰς τοὺς ἐκδηλωμένους ὑπὲρ τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης, συνεχίζεται ὁ ἀγὼνας ἐπὶ κερσθέντων ἢ μάλλον ἀλλολεξόντων τῶν δύο γνωστῶν ἰταλίδων στάρ, τῆς Σοφίας Λόρεν καὶ τῆς Τζίνας Λολομπρινκίτα.

Ἄν πιστέψουμε τὴ μιά παράταξη, πρῶτη ἡ Λόρεν ἀρχισε τὴν ἀνοικτὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Τζίνας μπαίνοντας ἀπὸ σκηνὴ στὴ μέση τοῦ καυγῆ, πού ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν παραγωγῶν τῆς τριτῆς ταινίας τῆς («ὡμί, ἔρωτας καί...», προβάλλοντας τὸν ἐαυτὸ τῆς μὲ ἀμοιβὴ πολὺ μικρότερη γιὰ τὸ ρόλο τῆς Βερσαλῆρας, ρόλο πού κανονικὰ θὰ ἔπαιρνε ἡ Τζίνα.

Ἄν, πάλι, θελήσουμε νὰ πιστέψουμε τὴν ἄλλη πλευρά, πρῶτὴ ἡ Τζίνα ἀρχισε τὴν ἐπίθεσι λέγοντας γιὰ τὴν Λόρεν τὰ ἐξῆς ὑποτιμητικά:

—Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ νέα ἡθοποιό, πού στερεῖται κινηματογραφικῆς πείρας καὶ δὲν μπορῶ, φυσικὰ, νὰ τὴν υπολογίσω ὡς σοβαρὴ ἀντίπαλο!

Ἐταί ἀρχισάν οἱ ἐχθροπραξίες μεταξὺ τῶν δύο στάρ, πού συνεχίζονται τώρα μὲ πείσμα, παρ' ὅλο πού καὶ οἱ δύο καλλιτέ-

χνιδες σὲ τελευταῖες δηλώσεις τοὺς ἀρνοῦνται πῶς ἔχουν παρὰ πῶς ἡ μιά ἐναντίον τῆς ἄλλης.

—Υπάρχουν πολλοί, εἶπε ἡ Τζίνα, πού προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ζητήματα μεταξὺ μας, ἐνῶ δὲν ἔχουμε τίποτα τὸ κοινὸ καί, φυσικὰ, δὲν μᾶς χωρίζει τίποτα. Δὲν παρακολουθεῖ τις ταινίες πού γυρίζει ἡ Λόρεν καὶ δὲν εἰμαστε τίποτα περισσότερο ἀπὸ δύο ἀνθρώποι, πού γνωρίζονται ἐξ ὄψεως μόνο...

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀντιζηλία μεταξὺ μας ἀφοῦ ἡ κάθε μιά παίζει διαφορετικούς ρόλους. Ἡ Λολομπρινκίτα, ἄλλωστε, εἶνε πθασμένη ἡθοποιὸς ἐνῶ ἐγὼ μόλις τώρα ἀνεβαίνω, εἶπε μὲ τὴ σειρά τῆς καὶ ἡ Λόρεν.

Κι' ὁμως, παρ' ὅλες τῆς μᾶλλον συνδιαλακτικές αὐτὲς δηλώσεις, ὁ πόλεμος μεταξὺ τοὺς συνεχίζεται στὰ παρασκήνια, γιὰ τὸν παρακινεῖται πολλοὶ ἀσκανδαλοθύρες δημοσιογράφοι καὶ πολλοὶ φανατικοὶ θαυμασταὶ τῶν δύο γυναικῶν. Τῆς τελευταίας αὐτὲς ἡμέρας ἀναψαν πάλι οἱ συζητήσεις ἐξ αἰτίας μερικῶν τολμηρῶν φωτογραφιῶν τῆς Τζίνας καὶ πού οἱ θαυμασταὶ τῆς ἔσπευσαν νὰ διαδώσουν ὅτι ἡ Λόρεν «ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴν οὐρά τῆς στὴν ὑπόθεσι...

Ἰδοὺ πῶς ἀκριβῶς ἔχει τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπείσοδο, πού ἦρθε νὰ ριζὴ καινούργιο λάδι στὴ φωτιά τῶν... πολέμου τῶν δύο καλλιτεχνίδων:

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ Λολομπρινκίτα πρωταγωνιστεῖ στὴ μουσικοδραματικὴ ταινία «Ἡ ὠραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου». Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς πρέπει νὰ ἐμφανιστῇ μὲ προκλητικὸ κοστούμι χορεύτριας

Ἡ Σοφία Λόρεν σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τῆς «Ναπολιτάνικη ταραντέλλα».

λόγο παρὰ λίγο νὰ ἔρθουν στὰ χέρια, ἐνῶ ὁ Μελλάκο φώναζε:

—Δὲν δέχονται λογοκρισία στὴ δουλειά μου ἀπὸ κανένα! Σὰς βεβαίω, ὁμως, ὅτι δὲν ἔδωσα ἐνῶ τὰ ἀρνῆτικὰ τῆς γυναίκας σας! Τίποτα ἄλλο δὲν ἔχω νὰ προσέσω, ὄχι γὰς, κύριε Σκόφικ!

Ἀπάνθ στὴν κρίση αὐτὴ στιγμή ἀρνήσαν νὰ κυκλοφοροῦν οἱ φήμες γιὰ τὴν ἀντίθεσιν τῆς Λόρεν στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ ἐκδοκίμης πρὸς τὴ Λολό. Πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν συμπτωματικῶς, ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, φωτογράφοι καὶ τῆς Λόρεν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μελλάκο.

Ἐποὶ ἀναψὲ πάλι ὁ καυγᾶς μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων χωρὶς ὥστόσο νὰ βρεθοῦν καὶ βάσιμα στοιχεῖα ὅτι ἡ Λόρεν ἦταν ἀναμειγμένη στὴν ὑπόθεσι. Ἐρωτήθηκαν ὅλα τὰ ἐντυπα πού δημοσίευαν τὴν ἐπιλήψιμες φωτογραφίες, ἀλλὰ ὅλες οἱ ἀπαντήσεις ἦσαν ὁμοίες: τῆς εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ κάποιο ἀνθρώπο!

—Ἄν τελικὰ ἀποδεικνῇ ὅτι ἡ Λόρεν εἶναι ἀνακατεμένη σ' αὐτὴ τὴν καθαρὰ ἐνδοχρὴ καὶ ἐντελῶς ἀντινομιανόμολες ἐνδοχρὴ γὰς τὴν ἐκδοκίμη σκληρὰ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν μνήμη πού θὰ ὑποβάλλω, τὸ νῆος ἡ Λολομπρινκίτα.

Καὶ ἀπάντησε ἡ Λόρεν: —Δὲν ἔχω καμμιὰ ἰδέα γιὰ φωτογραφίες τῆς Λολομπρινκίτα. Δὲν ἔχω ἐπίσης καμμιὰ σχέση μὲ τὸν Μελλάκο καὶ ἄλλα ἐπικειροῦν οἱ ἐχθροὶ μου νὰ μὲ ἀνομιλοῦν στὴν ὑπόθεσι αὐτή...

Καὶ ὁ Μίλκο Σκόφικ ἀκόμη φάνηκε νὰ ἀνακαλύπτει τοὺς ἐνόχους τῆς «ἀντινομίας σκευωρίας» ἐναντίον τῆς γυναικὸς του.

Ὅπως φαίνεται θὰ φάχνει γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμη...

P. SMIO

Ἡ Λωρέττα Γιάνγκ

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἀπεκάλεσε ὅτι ὁ νεὸς τῆς συζυγός, «Ἄλ Στιλ», δὲν τὴν εἶδε ποτε στὸν κινηματογράφου. Ἐδήλωσε ἐπίσης ὅτι οὐκ ἐπιθυμᾷ νὰ γυρίσῃ ἄλλο ἓνα φιλμ: «Ὁ ὁδὸς πού ἀκολουθοῦμε», ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν προέβλεπε νὰ ἐκναπαίξῃ στὸν κινηματογράφου.

Τὸ νέο κινηματογραφικὸ ζευγάρ, «Ἄλ Στιλ» καὶ «Γκάρντνερ» — Στιούαρτ Γκρέντνερ — εἶναι τόσο καταπληκτικὸ στὸ φιλμ «Ἀντιπρόσωποι Τζόνσον», ὥστε οἱ διευθυνταὶ τῆς «Μέτρο» ἀποφάσισαν νὰ τοῦ ἀναθέσουν καὶ τοὺς δύο βασικούς ρόλους στὸ νέο φιλμ «Ἰσχυρὸν τῶν χιμαρῶν».

Ἡ Γκρέττα Γκάρμπο θὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι τῆς σκηνῆς ὁλοκληρῶς βίλλα «Ὁ Βράχος», πού βρίσκεται σὲ μιὰ ἐρημὴ ἀλλὰ μαγευτικὴ περιοχή τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ βίλλα ἐπισκευάζεται τώρα καὶ θὰ εἶναι ἐτοιμὴ κατὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιρίου. Ἡ Γκρέττα, πού βρίσκεται ἤδη στὴν Εὐρώπη, θὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὸ Μόντε Κάρλο. Τὸ πλησιέστερό σπιτὶ εἶναι ἡ βίλλα «Καπουσινα» τοῦ λόρδου Μπέντμπερρυ, πού φιλοξενεῖ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι τὸν Τζωρτζ, τὸν Σάσα Γκιτρυ καὶ τὴν Σουλβάννα Μάγκαν.

Ἡ «Ἀγγλος ἡθοποιὸς Τζὼν Γκιλγκουντ», πού τὰ σκηνοθετῆται τὸν «Ἀμλετ», φαίνεται ὅτι ἐπέστειλε τὴν θεία Γκρέττα νὰ παίξῃ τὸν χιμαρῶν σ' ἓνα μεγάλο θέατρο τοῦ Λονδίνου τὸν ρόλο τοῦ αἰνιγματικῶν πριγκίπα.

Ἡ «Ἀλῆς Φαίη», πού ἔχει πᾶν ἀπὸ δέκα χρόνια νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφου, ἔφτασε στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ παραμείνῃ μερικὲς μέρες.

Ἡ ἰταλικὴ κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα «Ἡ Χώρα», δημοσίευσε τὴν εἰδησιν ὅτι ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα ἐκλήθη στὴ Ρώμη γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φιλμ «Ἡ Στέππα» μὲ βᾶσι τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Τσέχωφ.

Ὁ ντὲ Σίκα δὲν διέψευθε τὴν εἰδησιν ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν ἐπιβεβαίωσε. Πάντως πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες εἶχε δηλώσει πῶς θέλει νὰ γυρίσῃ τὸ «Στέππα», ἀλλὰ θεωροῦσε τὴν Ρώμη ὡς μοναδικὸ τόπο γιὰ τὸ γυρίσματος τοῦ ἔργου πιστεύοντας πῶς μόνο ἐκεῖ θὰ διατηροῦσε τὸ φιλμ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου.

Ὁ «Υἱὸς τοῦ Σαίπη» ἐφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Ἰαπωνία προκειμένου νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ τὸ πρῶτο φιλμ γαλλο-ἰαπωνικῆς συνεργασίας.

Ὁ Χόουσαντ Χιούζ, διευθυντὴς τῆς Ρ.Κ.Ο. ἐπρότεινε στὴν Τζίνα Λολομπρινκίτα νὰ γυρίσῃ γιὰ λογαριασμὸν τοῦ τέσσαρος φιλμ στὴν Ἰταλία ἀντὶ τοῦ πᾶ-

σοῦ τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων. Ἡ Τζίνα, ἡ ὁποία παραθερίζει τώρα στὴν περιοχή τῆς Νεοπόλεως, θὰ γίνῃ ἔτσι ἡ πρῶτη ἀκριβοπληρωμένη ἡθοποιὸς τοῦ κόσμου!

Ὁ Ραῦμὸν Πελλεγκρέν καὶ ἡ Ζιζέλ Πασκάλ, πού περνοῦν τὴ διακοπὴς τοὺς στίς Κάννες, ἐδήλωσαν ὅτι θὰ τελέσουν ἐκεῖ τοὺς γάμους τοὺς κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου.

Ὁ Ἑρρὸλ Φλὺνν ζητεῖ ἓνα ἑκατομμύριο δολλάρια ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Κονφιντάνσιαλ» ἐπειδὴ δημοσίευσε ἓνα ἀσέβητο ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς τοῦ ζωῆς ἀπ' ἀκροῦ σ' ἀκρο ἀνακρίβεις.

Ἡ Ντεμπορά Κέρρ ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφου καὶ νὰ ἐξαγαγῇ τὸν σκηνὴ. Τὸν χειμῶνα ἡ Ντεμπορά θὰ παίξῃ Σαίπη στὸ περίφημο θέατρο «Ὁλντ Βίκ» τοῦ Λονδίνου.

Τὸ παιδί πού περιμένει ἡ Ἄννα-Μαρία Πιερὰντζελι εἶναι γυνὴ τῆς πρώτης μέρας τοῦ Ἀυγούστου.

Ἡ Ἄννα Μπλάιθ, συζυγὸς τοῦ γιαννοῦ Τζέιμς Μάκ Νάλτ, ἡ ὁποία εἶναι ἤδη μητέρα ἐνὸς χριτωμένου ἀγοριῶν ἐνὸς ἔτους, ἀπεκάλεσε ὅτι περιμένει καὶ δεύτερο παιδί.

Ὁ σκηνοθέτης Κάρολ Λουντο, ἐκεῖ Μπραγκάια, πού γύρισε τὸ φιλμ «Ἡ Ἐταίρα τῆς Βασιλικῆς» μὲ τὴν Ρόνα Φλέμινγκ, διέψευσε τὴς δηλώσεις πού ἔκανε ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, πού φτάνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, κατὰ τὴν Ρόνα, πού παίζει στὸ ἔργο τὸν ρόλο τῆς Σεμιράμιδος, τῆς ἐξαναγκάσαν νὰ γυρίσῃ μὴ σκηνὴ δόγμων, ἡ ὁποία θὰ προστεθῇ στὴς κόπες τοῦ ἔργου, πού θὰ σταλοῦν στὴς χώρες, ὅπου δὲν ὑπάρχει λογοκρισία.

Ἡ Πατρίτσια Ρόκ ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ διαζύγιον ἀπὸ τὸν Γάλλο παραγωγὸν Ἀντρέ Τομα. Ἡ Πατρίτσια κατηγορεῖ τὸν συζυγὸ τῆς ὅτι τὴν κακομεταχειρίζεται συχνὰ καὶ τὴν ἐξουδετερώνει.

Ἡ Λωρέττα Γιάνγκ ἔχει τὴν πρῶτη μακρόχρονη κινηματογραφικὴ καριέρα ἀπ' ὅλους τοὺς σύγχρονους ἡθοποιούς τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ Λωρέττα, πού γεννήθηκε τὸ 1914 πρωτόπαϊξε στὸν κινηματογράφου τὸ 1918, σὲ ηλικία δέκα ἡμερῶν, πού εἶχε ὁμοιωτὴς τῆς τεσσάρων χρόνων. Μόλις εἶχε φτάσει τότε στὴν κινηματογραφοῦ, πού εἶχε μὲ τὸν συζυγὸ τῆς.

Ὁ Τίνο Ρόσι εἰσαγγεῖται ἀπὸ τὸν Πάρισι ὅπου ἀπὸ μὲν καλλιτεχνικὴ τοὺς σκηνῆς πατρίδα τοῦ Τίνο. Οἱ Γάλλοι φίλοι τοῦ τὸν ἀποκαλοῦν τώρα Τίνο Ρόσι.

Στὸ φιλμ «Ὁ θησαυρὸς τοῦ Ρομέου» ἡ Ντόουιν Ἀνταμς χορεύει ἓνα χορὸ στὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σκηνὴ αὐτή, ὁ σκηνοθέτης κατασκεύασε στὴν ταινία μιὰ τεραστίαν δειξάμενη ἀπὸ διαφανὲς πλεξιγκλάς.

Ὁ Ζάν Γκαμπιὲν θὰ γυρίσῃ γιὰ δεύτερη φορά ὑμῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ καλοκαιρίου.

Ὁ Ζάν-Πιερ Μόντὼ μολόγησε σὲ φίλους τοῦ ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Γκρέττα Κέλλυ. «Πιστεύω πῶς κι' αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ, προσέθεσε, καὶ πῶς τὴν θὰ ἐξαγάγῃ στὸ Παρίσι. Πάντως ἐάν δὲν ἔρθῃ ἐκεῖ τὸν Ἀύγουστο, τότε θὰ πάω ἐγὼ νὰ τὴν συναντήσω στὸ Χόλλυγουντ».

Τὸ δικαστήριον τοῦ Λος Ἀντζελες καταδίκασε τὸν Μίκου Ρόουντ νὰ πληρώσῃ 7.000 δολάρια ἐπὶ τῆς γιὰ διατροφή τῆς ἑταίρας αὐτοῦ Μπέττυ Τζέιν Ρίτς, ἀπὸ τὴν ὁποία χωρίσθη τὸ 1948. Ὁ Μίκου εἶχε ἀποκτήσῃ μαζί τῆς δύο παιδιά πού παραμένουν μαζί μὲ τὴν μητέρα τοῦ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Μίκου Ρόουντ ἀνεκρίθη στὴν ὑπόθεσι τῶν «ἐκὸς γκερλς». Ὁ Μίκου εἶναι σήμερας μιὰ ἡσυχὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ ἀλλὰ τὸ γεγονός καὶ μόνον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνεφέρθη στὴς ἐφημερίδες κοντὰ στὰ ὀνόματα τοῦ Μίκου Τζέλε καὶ τῆς Πάτ Γουόρντ τὸν ἔκανε γὰς χάσι δύο συμβόλαια.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Τὸ «ἀνεπανόρθωτο»

(Ἡ σκηνὴ στὸ σαλόνι ἐνὸς ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ μὲ θαρεῖα ἐπιπλα καὶ πίνακες ἀξίας.)

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο λεπτοκαμωμένη μικρογραφία ὁμορφιάς, πού κι' ἡ λέξι «μινιατούρα» γιὰ νὰ τὴ χαρακτηρίσω. Ἐκεῖ ἀνάγκη ἀπὸ ὑποκοριστικὸ: Μινιατούρι-τσα. Σαβὴ, γαλάνα ματάκια, μπουκλίτσες, ἀδρά κεράκια, — ὁλόκληρη μπιμπελό σὲ μεγέ-θους, μινιατουπικὴ καὶ «φρα-ζίλ», 20 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τριανταπεντάρης, τύπος (γόνυ) τοῦ σινεμά, φλο-φρεϊδίζων ἀριστερὰ γιὰ νὰ «σκληροαντρίσω» — μὲ μιὰ λέ-ξι... ἀνδρότατος. Κοστουμί, φυ-σικά, καὶ χωριόττα τῆς ὥρας!

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Ἐνας σοβαρὸς ἀνθρώπος, ἀπλά καὶ σοβαρὰ ντυμένος. Πενήντα χρόνων. Τὴ στιγμή πού ἀνοίγει ἡ αὐ-λαία, συνεχίζεται (κουδέντα): ΕΚΕΙΝΟΣ:... Ἐγὼ εἶμαι ἀν-θρώπος τίμιος καὶ πρό παντός εἶμαι ἀντράς!

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ (ψυχρὰ): Δὲν ἀμ-φιβάλλω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀμήχανα): Ἀγά-πησα τὴ Μαίρη, δίκως κι' ἐγὼ νὰ ζέρω πῶς. (Σερόδῃκει). Αὐτὰ εἶναι τυχερὰ, δὲν εἶν' ἔ-τσι:

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ (πάντα ψυχρὰ): Ὁσικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια, ἴσως ἔ-πρεπε νάρθω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ...σὰς ὁμολογῶ διατάζω! Λέω μέσα μου, ἐγὼ ἓνας ἀν-θρώπος τέλος πάντων χωρὶς λε-φτά, νὰ πάω νὰ ζητήσω τὴν κό-ρη τοῦ... μπορεῖ νὰ μὲ περάσῃ καὶ γιὰ προκοπὴ, δὲν εἶν' ἔτσι:

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅλο αὐτὸ μούλε-γι! Σ' ὅλες μᾶς τῆς συναντή-σεις, πού τὸν παρακαλοῦσα νάρθῃ στὸ σπιτὶ γιὰ νὰ τελε-ώσῃ πιά τὸ μαρτυρίο μᾶς, δι-

αρκῶς αὐτὸ μοῦ χτύπαγε: «Ὁ πατέρας σου θὰ μὲ περάσῃ γιὰ προκοπὴ»!

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Ἀφίσε, Μαίρη, νὰ τελειώσῃ ὁ κύριος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά, σχεδὸν σπασμωδικὰ): Ἐ... τί «νὰ τε-λειώσῃ»; Τελειώσα. Προχτές τσακώσατε τὸ γράμμα μου...

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Ἦταν «μυστικὸ» τὸ γράμμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐ... φυσικά!

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Τότε πῶς βρέθη-κε στὸ γραμματοκιβώτιο τοῦ θυρωρείου; Δὲν ξέρατε πῶς τὸ κλειδί τῶν ἐγῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς; Ὁχι.

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Ἦταν τὸ πρῶτο γράμμα πού στέλνανε στὴ Μαί-ρη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁχι.

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Τὸ ζέρω. Ἐφαῖα καὶ βρῆκα καμμιὰ σαρανταρία. Πῶς τὰ στέλνανε αὐτὰ τὰ ἄλ-λα γράμματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ τὴν καμα-ριέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀχ! γιὰ τὸ εἶ-πες;

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Τότε γιὰ τὴν δὲν στείλατε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα μὲ τὴν καμαριέρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζαλισμένα): Παρ-ντόν;

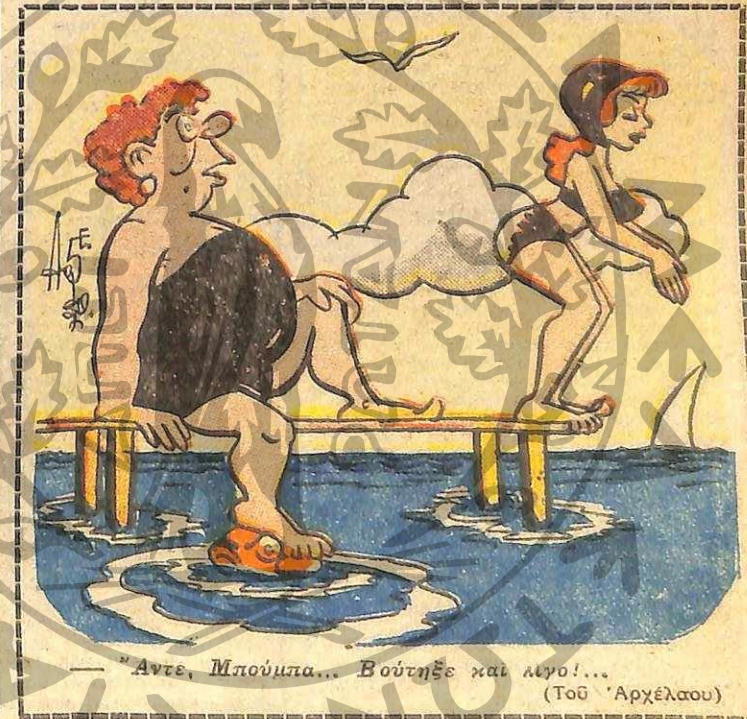
Ὁ ΤΡΙΤΟΣ: Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ (γιατί). Γιὰ νὰ πέσῃ στὰ χε-ρια μου! Γιὰ νὰ μάθω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ δεσμὸ σὰς μὲ τὴν κόρη μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἰδρωμένα): Ἀς πούμε... πῶς ἔγινε κι' ἔτσι. Τί μ' αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Κακὸ εἶναι;

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ (ἐμπειρο χαμόγε-λο): Ὁχι! Δὲν καταλαβαίνω μόνον γιὰ ποῖο λόγο διαλέξατε αὐτὴ τὴν ὁδὸ καὶ δὲν ἐρχόσα-στε καθαρὰ νὰ μοῦ πᾶτε «κυ-ρις, ἀγαπῶ τὴν κόρη σας καὶ μ' ἀγαπάει κι' ἐκεῖνη καὶ θέ-λουμε τὴν εὐχὴ σας γιὰ νὰ παντρευτοῦμε».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ; Ἐνας... ἀ-

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

21 /

23

Ζγρια χαρά κι' ένας μορφασμός θηρίου μι-
σανογιγε τα χείλη του.

Σήκωσε το χέρι του, με μιά κίνηση α-
στραπιαία. Και το μαχαίρι που κρατού-
σε, γυάλισε στο σκοτάδι.

Οι τέσσερες δολοφόνοι, που παρακολου-
θούσαν τον Παρνταγιάν, είδαν την κίνηση
αυτή του ζητιάνου. Σταμάτησαν αμέσως
κι' έμειναν κρυμμένοι, γιά να παρακολου-
θήσουν, βουβοί και λαχανιασμένοι, το έγ-
κλημα που θα γινότανε μπρός στα μάτια
τους.

— "Αν μ'ας άπαλλάξη απ' τόν Παρντα-
γιάν, έκανε την τύχη του! μωρουδίσσε ο
Μπυσσι-Λεκλέρ, τρέλλος απ' τη χαρά του.
Την ίδια στιγμή, ο ιππότης σκεπτό-
τανε:

«Πού διάβολο είδα αυτή τη φάσα;...
Κι' αυτή ή φωνή... μου φαίνεται πως την
έχω ξανακούσει!...».

Και στράφηκε μηχανικά. 'Ο ζητιάνος
έκρυψε αμέσως το όπλο του, λύγισε ως
κάτω το κορμί του και ξανάρχισε τις εύ-
χαριστίες.

'Ο Παρνταγιάν δεν είχε αντίληψη τί-
ποτε. Συνέχισε, λοιπόν, το δρόμο του, ά-
νασηκώνοντας τους ώμους του και μονολο-
γώντας:

— Μπά, όλοι οι ζητιάνοι μοιάζουνε σ'
αυτό τον τόπο!

'Ο Μπυσσι-Λεκλέρ βλαστήμησε με μα-
νία.

— Τό κτήνος!... μούγκρισε. Τόν άφίνει
νά του φύγη!

Και συνέχισε τó κυνήγι, μαζί με τους
τρείς συντρόφους του. Ήταν αποφασισμέ-
νος νά ξυλοκοπήση τόν άδέξιο ζητιάνο, ό-
ταν θα περνούσε από κοντά του, γιά νά
τόν τιμωρήση γιά τήν άπογοήτευσί που
του είχε προκαλέσει. Μά, όσο κι' άν έψα-
ξε γύρω, δεν τόν είδε πουθενά. Είχε χα-
θή ξαφνικά...

Στό μεταξύ, ο Παρνταγιάν είχε προσ-
περάσει τό Χρυσό Πύργο κι' είχε πάρει
τό στενό δρομάκι, που έβγαζε στό κοντύνο
πανδοχείο.

— "Ας τελειώνουμε! μούγκρισε με μα-
νία ο Μπυσσι-Λεκλέρ.

'Ο Παρνταγιάν προχωρούσε, άμέριμος.
'Ο Μπυσσι-Λεκλέρ είχε ταχύνει τώρα τό
βήμα του γιά νά τόν φτάση.

Μερικά μέτρα τόν χώριζαν ακόμα απ' τό
μισητό του έχθρό. Συμμεζεύτηκε και ώρ-
μησε ύστερα, με τό μαχαίρι του τό χέρι,
μούγκρίζοντας:

— "Επιτέλους, τόν κρατώ!

Την ίδια στιγμή, μιά νεανική φωνή, άν-
τήχησε μέσ' στη σιωπή τής νύχτας:

— Φυλαχθήτε, κύριε ντέ Παρνταγιάν!

Συγχρόνως, ο Μπυσσι-Λεκλέρ δέχθηκε
μιά γερή γροθιά, που τόν έκανε νά τρε-
κλίση, νά χάση σχεδόν τήν ισορροπία του.

Όσο γιά τόν Παρνταγιάν, είχε πηδήσει ά-
μέσως πρós τά πλάγια, κι' έτσι τό μα-
χαίρι του γρατζούνισε μόνο τό μπράτσο,
άντί νά τόν χτυπήση ανάμεσα στους ώ-
μους.

— "Ενας νέος είχε σταθή κιόλας δίπλα του
και τόν προφύλαγε με τό σπαθί του.

'Ο Παρνταγιάν αναγνώρισε αμέσως τόν
άφοδο έκείνο ύπερασπιστή του. Χαμογέ-
λασε, με συμπάθεια και με σεβασμό μα-
ζί, και ψιθύρισε, ενώ ξεσπάθωνε δίχως νά
βιάζεται:

— 'Ο Δόν Καίσαρ!

Πραγματικά, ήταν ο ταυρομάχος, που
είχε φτάσει τόσο έπίκαιρα γιά νά τόν γλυ-
τώση απ' τη μαχαίριά του Μπυσσι-Λεκλέρ.

— Μήπως πληγώθηκατε, κύριε; τόν ρώ-
τησε, με αγωνία που τόν συγκίνησε.

— Όχι, παιδί μου. Ήσυχάστε!

Σ' αυτό τό μεταξύ, ο Μονσερ, ο Κα-
λάμπρ κι' ο Σαιντ-Μαλίν, που είχαν μεί-
νει πιό πίσω, τρέχανε γιά νά βοηθήσουν
τό Μπυσσι-Λεκλέρ. Κι' επιτέθηκαν όλοι
μαζί.

'Ο Παρνταγιάν είχε αντίληψη τήν κα-
τάστασι, με τήν πρώτη ματιά.

— "Ας εξασφαλίσουμε τήν πλάτη μας
σ' αυτό τό στίπτι... είπε ήσυχα στόν δόν
Καίσαρα. Έτσι, δεν θα μπορούσαν αυτοί
οί λεβέντες νά μάς χτυπήσουν από πίσω.
Ήταν αμέσως αυτή τήν προφύλαξι, κι'
έτσι, όταν τούς επιτέθηκαν οι τέσσερες άν-
τίπαλοί τους, βρήκαν μπροστά τους τά
μακριά και μυτερά σπαθιά τους...

Είχε αλλάξει τώρα τελείως ή κατάστα-
σι. 'Ο Μπυσσι-Λεκλέρ άφριζε απ' τό κακό
του. 'Η ξαφνική κι' άπρόοπτη επέμβασι
του δόν Καίσαρος, είχε ματαιώσει άξιο-
θρήνητα τό σχέδιό τους.

Πραγματικά, ήσαν καλά οι άνθρωποι
τής Φάουσας, ότι ο Παρνταγιάν, μονάχος
του, ήταν ικανός νά τά βγάλη πέρα και με
τους τέσσερες μαζί. Ήσαν πώς μόνο
προδοτικά μπορούσαν νά τόν ξεκάνουνε.

Τώρα, λοιπόν, όχι μονάχα τούς είχε άν-
τιληφθή και τούς αντιμετώπιζε με τή συνη-
θισμένη όρμη του, αλλά είχε δίπλα του
κι' ένα άγνωστο και γενναίο σύμμαχο, που
φαινότανε νά χειρίζεται κι' αυτός τό σπα-
θί μ' εξαιρετική μεεστρία.

Αυτός οι μάλλον μελαγχολικές σκέψεις
πέρασαν σαν αστραπή απ' τό μυαλό τόν
τεσσάρων συντρόφων. Ωστόσο, ήσαν γεν-
ναίοι και δεν σκέφθηκαν ούτε στιγμή νά
παραιτηθούν απ' τόν άγώνα.

— Καλησπέρα σας, κύριοι!... τούς εί-
πε σαρκαστικά ο Παρνταγιάν. Θέλετε, λοι-
πόν, σώνι και καλά, νά με σκοτώσετε;

Συγχρόνως, απέφυγε μ' όλη του τήν
άνεσι ένα χτύπημα του σπαθιού του Σαιν-
Μαλίν.

— Σας προειδοποίησαμε, κύριε, σήμε-
ρα τό πρωί, άπάντησε έκείνος.

— Πολύ σωστά! Τό θυμάμαι... Τόσο
καλά μάλιστα, ώστε, καθώς βλέπετε, δεν
μου κάνει καρδιά ν' άγγίξω τούς ανθρώ-
πους που μου φερθήκανε με τόσο ευγένεια.

Και, πραγματικά, ο Παρνταγιάν δεν άν-
ταπέδιδε καμιά σπαθιά — πράγμα που
προκαλούσε τήν κατάπληξι του δόν Καί-
σαρος και τή μανία και τή ντροπή του
Μπυσσι-Λεκλέρ. Φυλαγόταν από παντού.
Τό σπαθί του φαινόταν σαν ένα πλάσμα
ζωντανό, λογικό και πανταχού παρόν. Πε-
ριοριζόταν όμως ν' άποφεύγη τις σπαθιές,
σαν νάπεισι, δίχως νά χτυπάη κι' αυτός.

Είπε μάλιστα στό δόν Καίσαρα, αφού
βεβαιώθηκε πώς ήταν κι' έκείνος αντίδισός
του:

— Κάμετε ό,τι κάνω κι' εγώ, αγαπητέ
φίλε. Λυπηθήτε τούς καλούς αυτούς ανθρώ-
πους!

Κι' ο ταυρομάχος άκολουθούσε τώρα τό
παράδειγμα του, διασκεδάζοντας, έφ' όσον,
άλλωστε, τό άστραφερό σπαθί του ιππό-
τη εύρισκε τρόπο νά προφυλάσση κι' αυ-
τόν μαζί.

'Ο Παρνταγιάν δεν έλεγε λέξι στόν
Μπυσσι-Λεκλέρ. Φαινόταν σαν νά μη τόν
είχε δή.

'Η μονομαχία γινότανε σέ μικρή από-
στασι απ' τό πανδοχείο. Φαίνεται, λοιπόν,
πώς άκούγονταν ο θόρυβος ως έκει, γι'αυ-
τό άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα και φάνηκε στό
κάτωφλι ο Θερδάντες.

'Αμέσως, τράβηξε κι' αυτός τό σπαθί
του και βέλησε νά βοηθήση τούς δυό φί-
λους του. 'Αλλά, ο ιππότης τόν σταμάτησε,
λέγοντάς του ήσυχα:

— Δεν χρειάζεται, καλέ μου φίλε... Σέ
λίγο, θάχουν κουραστή αυτοί οι κύριοι.

Πραγματικά, ο Θερδάντες δεν άνακατέ-
τηκε. Έμεινε όμως με τό σπαθί στό χέ-
ρι, έτοιμος νά επέμβη άν παρουσιαζόταν
ανάγκη.

Στό μεταξύ, είχαν βγή απ' τό πανδο-
χείο κι' οι άλλοι πελάτες, μαζί με τό Μα-
νουέλ, τόν ξενοδόχο. Και παρακολουθού-
σαν σαστισμένοι, στό φώς του φεγγαριού,
τό άπίστευτο έκείνο θέαμα δυό ανθρώπων
— ή μάλλον ενός, του Παρνταγιάν — που
άντιμετώπιζαν τέσσερες λυσσασμένους άν-
τιπάλους, χωρίς νά τούς ανταποδίδουν ούτ'
ένα από τά μανιασμένα χτυπήματά τους.

— "Όταν κουραστήτε, κύριοι, μπορούμε
νά σταματήσουμε... έλεγε ήσυχα ο Παρντα-
γιάν στόν Καλάμπρ, τό Σαιντ-Μαλίν και
τό Μονσερ. Σημειώστε πώς θα μπορούσα
νά τελειώσω εύθως αμέσως, άφοπλιστάς
σας τόν ένα μετά τόν άλλο. Δεν θέλω ό-
μως νά σας ντροπιάσω...

Οι τρείς αντίπαλοί του υπολόγιζαν στήν
άρχη πώς ο Παρνταγιάν θα πείσμωνε έπι-
τέλους και θα μονομαχούσε πραγματικά.
— "Ανταποδιδοντάς τους τά χτυπήματά.
Όταν είδαν πώς είχαν γελαστή σ' αυτή τήν
πρόβλεψί τους, ή όρμη τους σβύστηκε σι-
γά-σιγά. Και, σέ λίγο, ο Μονσερ χαμή-
λωσε πρώτος τό σπαθί του.

— Δεν μπορώ νά συνεχίσω, με τέτοιες
συνθήκες! δήλωσε.

Κι' έβαλε τό σπαθί του στή θήκη, χω-
ρίς νά περιμένη τή συγκατάθεσι τών συν-
τρόφων του. Σαν νά περιμεναν αυτό μο-
νάχα τό σύνθημα, ο Καλάμπρ κι' ο Σαιν-
Μαλίν, τόν μιμήθηκαν.

Φαίνεται πώς ο Παρνταγιάν τό περίμε-
νε, γι'αυτί τούς είπε σοδάρ:

— Πολύ καλά, κύριοι.

Τότε μονάχα φάνηκε πώς είχε δή τόν
Μπυσσι-Λεκλέρ, που έννοούσε νά συνεχι-
ση τή μονομαχία. Παραμέρισε με μιά χει-
ρονομία τό δόν Καίσαρα και προχώρησε
κατ' εύθειαν πρós τόν πρώην διοικητή τής
Βαστίλλης.

Μιά τρομερή ήρεμία ύπήρχε στό πρό-
σωπό του. 'Ο Μπυσσι-Λεκλέρ άρχισε νά ό-
πισθοχωρή, άποκρούοντας τά χτυπήματά
του. Τόν κυττάζε με γοργλωμένα μάτια και
διάβαζε μέσ' στό δικά του τήν τύχη που
τόν περίμενε...

«Θά μ' άφοπλίση και πάλι! "Όπως
πάντα!...», συλλογιζότανε μ' άγωνία.
Καταλαβαίνε πώς τίποτε στόν κόσμο
δεν θα μπορούσε νά τόν σώση απ' αυτό
τόν ύστατο εξευτελισμό...

— "Ενοιωσε ξαφνικά τό μυαλό του νά σα-

λεύη. Χαμήλωσε τό σπαθί του και ούρλια-
σε, πνιγμένος από ένα λυγμό:

— "Όχι αυτό!... "Όχι, ποτέ!...

Τότε οι σύντροφοί του — που δεν τόν
άγαπούσαν, μά αναγνώριζαν πάντως τή
γενναιοσύνη του — τόν είδαν με συγκί-
νησι νά πετάη πίσω του τό όπλο του και
νά όρμή μονος του πρós τή μύτη του
σπαθιού του Παρνταγιάν, ούρλιαζοντας μ'
άπελπισία:

— Σκότώσέ με!... Μά σκότώσέ με, λοι-
πόν!

"Αν ο Παρνταγιάν δεν παραμέριζε άμέ-
σως τό σπαθί του, θάταν χαμένος ο Μπυσ-
σι-Λεκλέρ.

Βλέποντας τότε πώς ο αντίπαλός του
δεν καταδεχότανε νά τόν χτυπήση, ο άλ-
λος τράβηξε τά μαλλιά του και γρατζού-
νισε τό πρόσωπό του, φωνάζοντας σαν
τρελλός:

— Δεν θα με σκοτώση!... Δεν θα με
σκοτώση, ο δαίμονας!...

'Ο Παρνταγιάν τόν πλησίασε και τόν εί-
πε, με θλιψι μάλλον, παρά με θυμό:

— "Όχι, δεν θα σας σκοτώσω. Κι' ό-
μως, θα είχα αυτό τό δικαίωμα, αφού έ-
σείς θελήσατε τóσες φορές νά με σκοτώ-
σετε, δίχως νά σας έχω κάνει τίποτε...
Εγώ σας φερθήκα πάντα δίχως μίσος. Φυ-
λάχτηκα μονάχα απ' τά χτυπήματά σας
και σας άφώπλισα — πράγμα που δεν
μπορείτε νά μου τό συχωρέσετε!

— "Σας γνώρισα δεσμοφύλακα, ύστερα χα-
φιέ... Σήμερα κατεβήκατε ακόμα χαμηλό-
τερα και θελήσατε νά με δολοφονήσετε, ά-
νανδρα, από πίσω!

— "Ναί, θα είχα τό δικαίωμα νά σας σκο-
τώσω! Μά θάταν πολύ άπλό... Κι' έπειτα,
τώρα! Μά θάταν πολύ άπλό... Κι' έπειτα, ή
εγώ δεν είμαι δολοφόνος... Νά, λοιπόν, ή
εξέδικήσι μου: Σας χαρίζω τή ζωή! Νά ξε-
ρετε όμως πώς, άν είχατε τό θαρρος ν' άν-
τιμετωπίσετε τό σπαθί μου, σαν ευγενή, αύ-
χούσατε μαζί μου έντιμιά, σαν ευγενή, αύ-
τή τη φορά, δεν θα σας άφώπλιζα... κι' ή-
σως μάλιστα νά σας έκανα τή χάρι νά
σας χτυπήσω! Μά άφοπλισθήκατε μόνος
σας χτυπήσω! Μά άφοπλισθήκατε μόνος
σας, εξευτελισθήκατε... Μείνετε, λοιπόν,
αυτό που θελήσατε νά γίνετε.

Δεν μπορούσε πιά ν' ανθέξη σ' αυτό τό
μαρτύριο ο Μπυσσι-Λεκλέρ. Έπιασε τό
κεφάλι του με τά δυό του χέρια και, χτυ-
πώντας τό μέτωπό του με τις γροθιές του,
έφυγε σαν τρελλός, ούρλιαζοντας, όπως τό
σκυλί που δαμίζεται νεκρό...

— "Όταν χάθηκε, ο Παρνταγιάν στράφηκε
στός τρείς άλλους, που έμειναν ακίνητοι,
χλωμοί από συγκρατημένη συγκίνηση.

— Κύριοι, τούς είπε, έπειδή σπεύσατε
σήμερα νά μου προσφέρετε τις ύπηρεσίες
σας, νομίζοντάς με σέ δύσκολο θέσι, δεν
σας, νομίζοντάς με σέ δύσκολο θέσι, δεν
βέλησα άπόψε κι' εγώ νά σας φερθώ σαν
έχθρος και νά σας σκοτώσω, όπως θα μπο-
ρούσα νά κάνω.

Ζάρωσε τά φρύδια του και πρόσθεσε με
τραχύτερο τόνο:

— Μην ξεχνάτε όμως πώς θεωρώ πιά
τόν εαυτό μου άπληγμένο από κάθε ύ-
ποχρέωσι απέναντί σας. Προσπαθήστε νά
μην ξαναβρεθήτε στό δρόμο αυτής άκούγαν

Οι μάρτυρες τής σκηνής αυτής έτίτοι α-
σαστισμένοι τά λόγια του εξαιρετικού έ-
κείνου ανθρώπου. Κι' ή κατάπληξι
πίστευτη μεγαλοψυχία. Κι' ή κατάπληξι
τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν
είδαν τούς τρείς συντρόφους νά τόν χαι-
ρετούν ευγενικά, λέγοντάς του:

— "Ρεβουάρ, κύριε ντέ Παρνταγιάν!

— "Ρεβουάρ, κύριοι, άπάντησε σοδα-
ρά ο ιππότης.

— "Ο Καλάμπρ, ο Σαιντ-Μαλίν κι' ο Μον-
σερ πιάστηκαν απ' τό μπράτσο κι' άπο-
μακρύνθηκαν, γελώντας δυνατά και φλυα-
ρώντας έγγενόιστα, σαν νά μην είχε συμ-
βή τίποτε.

— "Ο Παρνταγιάν έμεινε ακίνητος, όπως
έπαψε νά τούς άκούη. Ύστερα άναστένα-
ξε μελαγχολικά, άνασκήσως τούς ώμους
του και είπε, πιάνοντας απ' τό μπράτσο
τό δόν Καίσαρα:

— Πάμε νά φάμε τώρα. Πεθαίνω τής
πεινής... Και σεις τό ίδιο, ύποθέτω!

— "Ο δόν Κριστομπάλ Τσεντούριον

Πάντα ο Παρνταγιάν είχε ένα ύφος που

έκανε τούς άλλους νά τόν σέβονται και νά
τόν περιποιούνται με προθυμία. Άπόψε,
όμως, δεν μπόρεσε νά μη χοιμαγελάση,
βλέποντας με πόση γρηγοράδα ο ιδιοκτη-
της του πανδοχείου και τό προσωπικό του
έσπευδαν νά προλάβουν τις παραμικρότε-
ρες έπιθυμίες του.

Τού σερβίρισαν ό,τι καλύτερο ύπήρχε,
από φαγητά και κρασιά.

— "Ο Παρνταγιάν γέμισε τρία ποτήρια.
Πρόσφερε τά δυό απ' αυτά στό δόν Καί-
σαρα και στό Θερδάντες. "Αδειασε μονο-
ρούφι τό δικό του, τό ξαναγέμισε και τό
ξανάδειασε πάλι.

— Ούφ! είπε. Είχα ανάγκη απ' αυτό
τό ώρασι κρασάκι, γιά νά πάη ή ψυχή
μου στόν τόπο της.

— Πραγματικά, είσατε χλωμός σαν
πεθαμένος και φαίνεσθε συγκινημένος, ά-
πάντησε ο Θερδάντες, που τόν κυττάζε με
προσοχή. Μά δεν φαντάζομαι νά είναι αί-
τία ή μονομαχία σας. Κάτι άλλο πρέπει
νά σας συνέδη...

— "Ο Παρνταγιάν άνασκήρτησε και τόν
κύτταξε μιά στιγμή, αμίλητος. Ύστερα εί-
πε, αλλάζοντας θέμα:

— Πρέπει νά ευχαριστήσω τό δόν Καί-
σαρα, που με γλύτωσε απ' τή μαχαίριά
αυτού του άχρείου. Βλέπω πώς φροντίζει
νά εφοιά άμέσως τά χρέη του...

— "Ο νέος κοκκίνισε από ευχαρίστησι, όχι
τόσο γιά τά λόγια του έκείνου, όσο γιά
τό στοργικό τόνο του. Κι' άπάντησε
ζωηρά:

— Είχα τήν καλή τύχη νά φτάσω έγ-
καίρως, κύριε. Μάν δεν ξοφλήσα έτσι τό
χρέος μου, όπως λέτε. "Απεναντίας, είμαι
και πάλι χρεώστης σας.

— Πώς αυτό;

— "Αν δεν ήσαστε σεις, σίγουρα θα
με είχε τρυπήσει με τό σπαθί του κάποιος
απ' αυτούς τούς λυσσασμένους. Έσείς με
προφυλάξατε, και πολλές φορές μάλιστα.

— Τελοςπάντων, άς άφίσουμε τώρα τά
λόγια και... άς έπιτεθούμε στόν έχθρό, που
περιμένει! Μπορούμε νά κουδεντιάσουμε
τρώγοντας...

Κι' οι τρείς φίλοι ρίχτηκαν με όρεξι στό
φαγοπότι.

... ..

— "Ας άφίσουμε, όμως, τόν Παρνταγιάν νά
ξανδοθή τις δυνάμεις του, που είχαν εξαν-
τληθή απ' τή νηστεία και τις συγκινήσεις
μιάς τόσο πολυτάραχης ήμέρας, και άς ξα-
ναγυρίσουμε σ' ένα πρόσωπο που μάς ά-
πασχόλησε πιό πάνω.

— "Εννοούμε τόν παράξενο έκείνο ζητιάνο,
που είχε θελήσει νά μαχαιρώση από πίσω
τόν Παρνταγιάν κι' ύστερα είχε εξαφανί-
σθι μυστηριωδώς.

— "Απλούστατα, ο άνθρωπος αυτός είχε
κρυφτή μέσα σέ μιά πόρτα. Κι' όταν βε-
βαιώθηκε πώς δεν τόν έβλεπε κανείς, ξε-
κίνησε τρέχοντας γιά τό "Αλκαζάρ.

— "Εφτασε σέ μιά από τις πόρτες του πα-
λατιού, είπε μιά συνθηματική λέξι κι' έ-
δειξε ένα μετάλλιο: "Αμέσως ο φρουρός πα-
ραμέρισε με σεβασμό και τόν άφησε νά
περάσει.

— "Ακολουθήσε τό λαβύρινθο τών διαδρό-
μων, που φαινότανε πώς τόν ήξερε καλά,
έφτασε σέ μιά πόρτα και τή χτύπησε με
ιδιαιτέρω τρόπο.

Τού άνοιξε αμέσως ένας ύπηρετης. "Ο
ζητιάνος του ψιθύρισε κάτι σ' αυτό, κι' έ-
κείνος ύποκλήθηκε μπροστά του και τόν ώ-
δήγησε μέσα στό διαμέρισμα.

— "Ο ζητιάνος μπήκε σέ μιά κρεβατοκά-
μαρα. Ήταν τό δωμάτιο του δόν "Ινίγκο
ντέ "Αλμαράν, πιό γνωστό ως Μπαρμπά-
Ρόγια. "Ο έμπιστος αυτός του βασιλιά
Φίλιππου πηγαίνονερχότανε τώρα με μανία,
με τό δεξί του χέρι τυλιγμένο μ' έπιδε-
σμούς, και πρόφερε φριχτές άπειλές έναν-
τίον του «καταραμένου Γάλλου», που τόν
είχε κατακτήσει σ' αυτή τήν κατάστασι.

— "Ο νέος κοκκίνισε από ευχαρίστησι, όχι
τόσο γιά τά λόγια του έκείνου, όσο γιά
τό στοργικό τόνο του. Κι' άπάντησε
ζωηρά:

— Είχα τήν καλή τύχη νά φτάσω έγ-
καίρως, κύριε. Μάν δεν ξοφλήσα έτσι τό
χρέος μου, όπως λέτε. "Απεναντίας, είμαι
και πάλι χρεώστης σας.

— Πώς αυτό;

— "Αν δεν ήσαστε σεις, σίγουρα θα
με είχε τρυπήσει με τό σπαθί του κάποιος
απ' αυτούς τούς λυσσασμένους. Έσείς με
προφυλάξατε, και πολλές φορές μάλιστα.

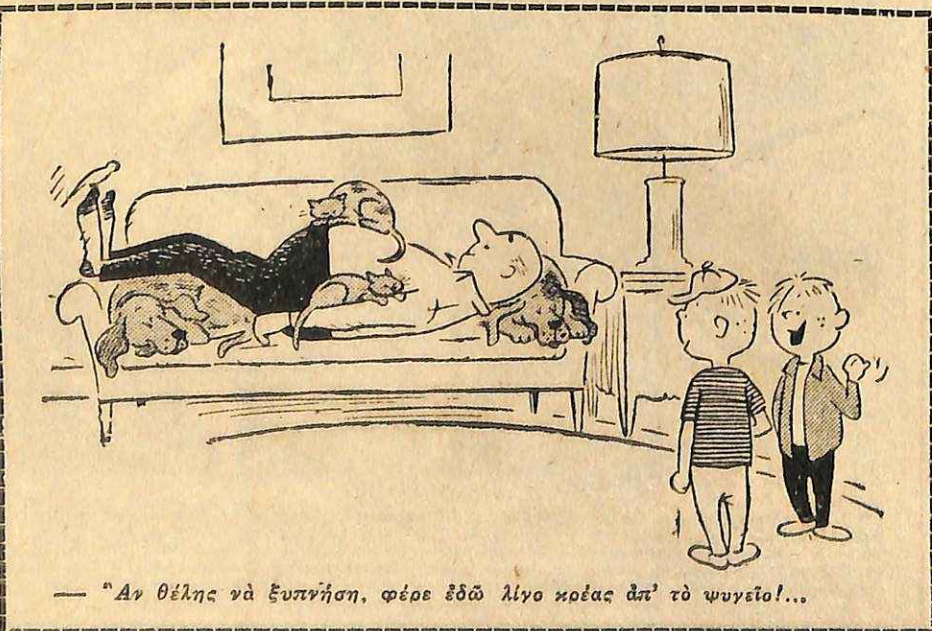
— Τελοςπάντων, άς άφίσουμε τώρα τά
λόγια και... άς έπιτεθούμε στόν έχθρό, που
περιμένει! Μπορούμε νά κουδεντιάσουμε
τρώγοντας...

Κι' οι τρείς φίλοι ρίχτηκαν με όρεξι στό
φαγοπότι.

... ..

— "Ας άφίσουμε, όμως, τόν Παρνταγιάν νά
ξανδοθή τις δυνάμεις του, που είχαν εξαν-
τληθή απ' τή νηστεία και τις συγκινήσεις
μιάς τόσο πολυτάραχης ήμέρας, και άς ξα-
ναγυρίσουμε σ' ένα πρόσωπο που μάς ά-
πασχόλησε πιό πάνω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

— "Αν θέλεις νά ξυπνήση, φέρε εδώ λίγο κρασί απ' τό ψυγείο!...

— Και ξέρεις, ο δολοφονιστής μου, Πανδώρα, τρελλαινεται για τα παι-
διά!... Διαρκώς παρακαλεί: "Παναγία μου, ένα... παιδί!... (Τού "Αρχέλαου)

Η κόρη του Μάινκε έρχινε με τρόπο διαμάντια μέσα στο χωνευτήριο.

Οί άνθρωποι που φτιάχνουν ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Κατ'εξοχήν οι μετοχές των άδμαντωρυχείων

Με τη χρηματική ένιςχυσι μιὰς μεγάλης αμερικανικής βιομηχανικής οργάνωσης, ο χημικός Τσάου Χάλλ πειραματίσθηκε τελευταίως για την κατασκευή τεχνητών διαμαντιών. Πήρε μικρά κομμάτια από καθαρό κάρβουνο και τα υπέβαλε σε τεραστία πίεσι (100 τόννων κατά τετραγωνικό πόντο) και σε θερμοκρασία 2700 βαθμών πέλσου. Και πραγματικά, κατασκεύασε έτσι γνήσια και ωραιότατα διαμάντια!

Τού κόστισαν, είναι η αλήθεια, διπλάσια από τα φυσικά που βγαίνουν από τη γη. Με την τελειοποίησι όμως της μεθόδου του, προβλέπεται να πέσει ραγδαία τὸ κόστος τῶν τεχνητῶν αὐτῶν διαμαντιῶν. Πρόκειται λοιπὸν γιὰ ἕνα σοβαρότατο κίνδυνο, πού ἐξηγεί γιὰτί κατακλύσῃ εὐφυικά ἡ ἀξία τῶν μετοχῶν ἀδμαντωρυχείων, σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Ἐξ ἄλλου, φαίνεται ὅτι ἐργάζεται πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι κι' ἕνας ἡλικιωμένος Ἀμερικανός, ὀνόματι Κάρολ Τσάτμαν. Ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, κατασκεύασε ἕνα τεχνητὸ σμαράγδι, βάρους ἑνὸς καρατιοῦ, πού τὸ ἐξέτασαν ὅλοι οἱ εἰδικοί καὶ τὸ χαρακτήρισαν ὡς γνήσιον. Ἀπὸ τότε, ἔχει φτιάσει ἐν ὅλῳ 100.000 καράτια σμαράγδια ἀρίστης ποιότητος, συνολικῆς ἀξίας 150.000 δολαρίων περίπου.

Ἐχει ἐγκατεστημένο τὸ μικρὸ ἐργαστήριό του σὲ μιὰ ἥσυχη συνοικία τοῦ Σάν Φρανσίσκο καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ μῆν' αὐτὸ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Δηλώνει δὲ ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ πωλήσῃ τὸ μυστικὸ του, ἀκόμα κι' ἂν τοῦ προσφέρουν 1.000.000 δολάρια.

Ὁ ἴδιος πωλεῖ γιὰ σμαράγδια του ὡς «συνθετικά», γιὰτί δὲν θέλει νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς ἀγοραστές. Εἶναι ὅμως ἀμώβολο ἂν ἔχουν τὴν ἴδια εὐσυνείδησι, ὅλοι οἱ κοσμηματοπώλες, δεδομένου μάλιστα ὅτι τὰ σμαράγδια τοῦ Τσάτμαν, δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὰ φυσικά...

Ἐφ'ὅσον καὶ τεχνητὰ διαμάντια ὁ Τσάτμαν: «Ὅταν τὸν ρωτᾶνε, χαμογελάει καὶ φέρνει τὸ δάχτυλό στὰ χεῖλη... Κι' ἂν ὅμως δὲν τὸ ἔχῃ ἐπιτύχει ἀκόμα, δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ τὸ κατορθώσῃ σὲ προσεχέες μέλλον. Ἀλλοίμονο τότε σ' ὅσους ἔχουν στηρίξει τὴν περιουσίαν τους στὰ διαμάντια! Γιὰτί, ὅταν πάσουν νάναι σπᾶνιὰ αὐτὰ τὰ πετρώδια, μοιραίως θά

ἐξευτελισθῇ ἡ τιμὴ τους...

Στὸ μεταῦ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Τσάου Χάλλ, οἱ αμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν διάφορους παλαιότερους «κατασκευαστὰς διαμαντιῶν», πού ἀποδείχθηκαν ἀπατεῶνες. Στὴ Γερμανία π.χ., ἕνας μαθητευόμενος ράφτης, ὁ Χέρμαν Μάινκε, διακήρυξε πρὸ ὀλίγου καιροῦ πὺς κατάρθωσε νὰ φτιάσῃ συνθετικὰ διαμάντια, μὲ πρώτη ὕλη τὸ κοινὸ... συμποδισάρο! Βρῆκε δὲ ἀμέσως πρόθυμους χρηματοδότες γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσί τῆς ἐφευρέσεώς του.

Ἐπενέδῃ διὰς ἡ κυβέρνησις τῆς Δυτικῆς Γερμανίας κι' ἀνέθεσε σὲ εἰδικούς ἐπιστήμονες νὰ παρακολουθῇ τὸν πειράματα πού ἔκανε ὁ Μάινκε μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁμορφῆς κόρης του.

Τὸ συμποδισάρο ἐξετάσθηκε ἐπιμελιστα, πρὶν τὸ καὶ ὁ Μάινκε μέσα σ' ἕνα χωνευτήριο. Κι' ὅμως, στὸ τέλος, ἡ σάχη τοῦ περιεῖχε δύο μικρὰ ἀλλ' ὠραιότατα διαμάντια!

Δυστυχῶς, ὅταν ἐπανελήφθησαν τὰ πειράματα, οἱ ἐπιστήμονες πρόσεξαν ἰδιαίτερως τὶς κινήσεις τῆς κόρης τοῦ Μάινκε — δίχως νὰ τὴν ἀντιληφθῇ ἐκείνη — καὶ τὴν τσάκωσαν νὰ ρίχνῃ μὲ τρόπο μέσα στὸ χωνευτήριο διαμάντια, πού τὰ εἶχε κουμένα κάτω ἀπ' τὰ νύχια τῆς!

Ἐτσι ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀπάτη τοῦ Μάινκε, καὶ καταδικάσθηκε σὲ 3 ἐτῶν φυλάκισι.

Ἐπίσης, στὸ Παρίσι, ἕνας κάποιος Ἀνὼρ Λευοῦαν εἶχε ἐγκαταστήσει ἄλλοτε τὸ ἐργαστήριό του στὴ Μονμάρτρ καὶ καυχίτο ὅτι ἐτίανε διαμάντια. Κατὰφερε μάλιστα νὰ πείσῃ κι' ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἰδιοκτῆτες ἀδμαντωρυχείων... ὡς ὅτου ἀποκαλύφθηκε πὺς ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας διαβολεμένος ἀπατεῶν!

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀτυστοροβίλου Τσάρλ Πάρσον ὠμολόγησε κάποτε ὅτι δαπάνησε 20 χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ 20.000 λίρες σὲ πειράματα γιὰ τὴν κατασκευὴ τεχνητῶν διαμαντιῶν. Κατέληξε ὅμως στὴ βεβαιότητα πὺς κυνηγοῦσε μιὰ χίμαιρα.

Ὡστόσο, φαίνεται νὰ τὸν διαψεύδῃ πανηγυρικά ἡ περίπτωσι κάποιου Σκώτου ἀπὸ τὴ Γλασκώδη, ὀνόματι Μπάλαντον Χάνεϊ, πού ἀναστήλωσε τὸν κόσμον, πρὶν ἀπὸ 75 χρόνια μὲ τοὺς ἰσχυρισμούς του ὅτι ἐπέτυχε νὰ φτιάξῃ συνθετικὰ διαμάντια. Ὑστερὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ ξεχάστηκε. Ἐμειναν μόνονα στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο μερικὰ μικρὰ προϊόντα τῶν πειραμάτων τοῦ Σκωτσέζου «ἐφευρέτη», πού τὰ εἶχε χαρίσει ὁ ἴδιος.

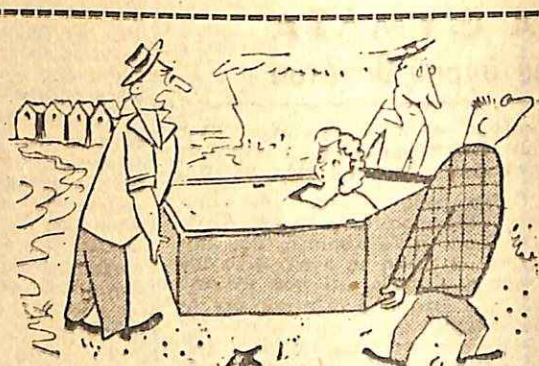
Κάτω ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε μιὰ πινακίδα πού ἔγραφε: «Τεχνητὰ διαμάντια τοῦ Χάνεϊ».

Κανεὶς δὲν τοὺς εἶδε προσοχή. Ἀκόμα κι' ἕνας λαποδύτης θέλησε κάποτε νὰ τὰ κλέψῃ, κι' ὕστερα μετανοίωσε καὶ τ' ᾄσισε στὴ θέσι τους!

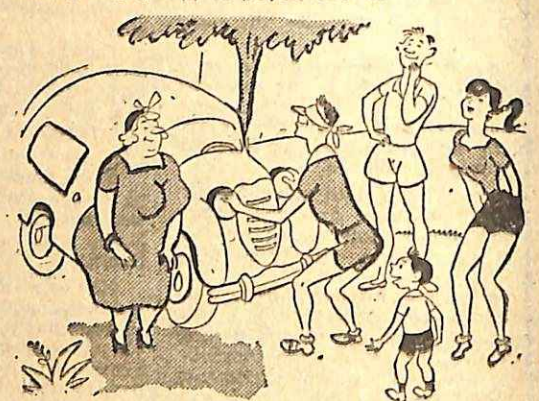
Πρὸ ὀλίγου καιροῦ λοιπὸν, ἡ Ἀγγλίδα ἐπιστήμων κ. Κάτλιν Λόνσταλ τὰ ἐξέτασε μὲ ἀκτίνες Χ. στὸ ἐργαστήριό της, καὶ βεβαίωθηκε πὺς ἦσαν γνήσιότατα διαμάντια! Λέγεται μάλιστα πὺς κατάρθωσε νὰ φτιάσῃ κι' αὐτὴ ὁμοία, μὲ τὴ συνταγὴ πού εἶχε ᾄσει ὁ Χάνεϊ!

Παράξενες συγκρούσεις

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Μονάχου τάχασε, ὅταν εἰδοποιήθηκε πὺς εἶχαν συγκρουσθῇ... ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἕνα ἀεροπλάνο, στὸ δημόσιο δρόμο! Νόμιζε στὴν ἀρχὴ πὺς ἐπρόκειτο περφόρμας. Ἐπειτα ὅμως ἐσακρίβωσε ὅτι πραγματικὰ ἕνα ἐλικόπτερο εἰς γυμνήσει σὲ κάτ' σῶματα, εἶχε πᾶθει βλάβη, καὶ, καθὼς προσγειωνόταν ἀναγκαστικὰ στὸ δημόσιο δρόμο, εἶχε συγκρουσθῇ μ' ἕνα περσιστικὸ αὐτοκίνητο! Εὐτυχῶς, τὸ ἀτύχημα δὲν σμειώσε θύματα.

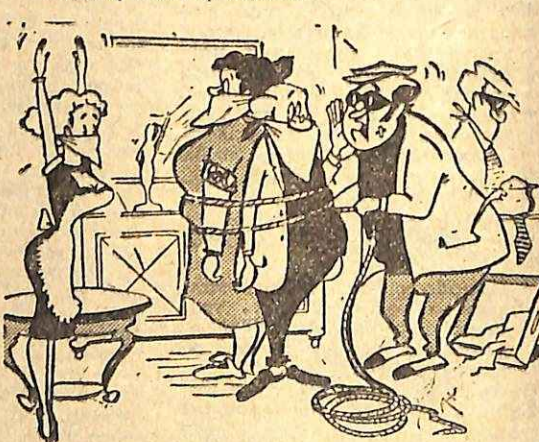

Κι' ἄλλη φορά, βρὲ γυναίκα, νὰ προσέχῃς νὰ μὴ ξαναξεχάσῃς τὸ μαγιὼ σου!...

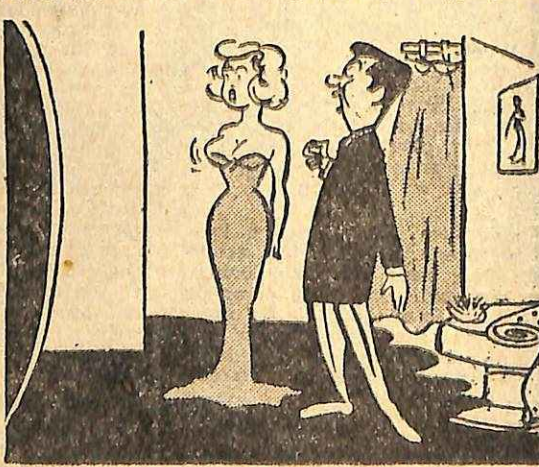

ΤΥΦΛΟΜΥΓΓΑ

— Αὐτὴ εἶναι ἡ θεία!...

— Πές μου πὺς κρύβει τὸ κομπόδεμα ἡ γυναίκα σου καὶ σὲ δένω μαζί μὲ τὴν ὑπηρέτριά!...

— Μὲ τὸ φόρεμα αὐτὸ, πρόσεξε μὴ φταρνιστῇς!...

Τὴ οικονομική τοῦ

ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διατάσσεται ἡ σύλληψις τοῦ Δημάρχου Μ. Μελά διὰ χρέη τοῦ Δήμου...

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων, σὲ τελευταῖες ἀνακοινώσεις του, παρουσιάζει τὴν ὀχι εὐχάριστη οικονομικὴ κατάστασι τοῦ πρώτου Δήμου τῆς Ἑλλάδος. «Ὁ Δήμος στερεῖται τῶν πάντων», λέγει ὁ κ. Κατσώτας. «Τὰ ἐσοδὰ του εἶναι 80 ἑκατομμύρια δραχμῶν (νέων) καὶ τὰ χρέη του 135 ἑκατομμύρια». Νομίζουμε, ὅμως, ὅτι ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων «κομίζει γλαυκὰ εἰς Ἀθήνας» μὲ τὴν ἀνακοίνωσί του. Γιὰτί τὰ οικονομικὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἐκτὸς ἀπὸ σπάνιες περιπτώσεις, ἦταν πάντοτε ἀβυσσὶς. Καὶ ἡ ἀδεκαρία τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ὑπῆρξε ἀρρώστια ἐν...δημική — δὲν προκρίτει περὶ λογοπαιγνίου — ἀπὸ τὸ 1835, πού ἡ Δημογεροντία τῶν Ἀθηνῶν προβιάστηκε σὲ Δήμο!

Ἰδού πὺς περιγράφει τὴν οικονομικὴν κατάστασι τῆς πρώτης δημοταρχικῆς περιόδου ἕνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς: «...Τὸ δημοτικὸν ταμεῖον ἦτο σχεδὸν κενόν, οἱ πόροι μηδαμῶν καὶ πάντες ἀπότην ἔργα παρὰ τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς, χωρὶς οὐδεμίαν χρηματικὴν ἐνίσχυσι νὰ δίδεται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον... Ὅσοι πόροι εἶχαν παραχωρηθῇ εἰς τοὺς Δήμους διὰ τὸ νόμου τοῦ 1833, ἔμενον ἀπραγματοποίητοι, διότι ἡ κυβέρνησις οὐδὲν Β. Διάταγμα ἐξέδιδεν εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ὥστε νὰ εἰσπράξῃ ὁ Δήμος θετικὸν τίς ἐσοδόν...».

Καὶ ὁ πρώτος Δήμαρχος Ἀθηναίων, ὁ Ἀνάρχουρος Πετράκης, μὴ ἔχοντας ἄλλους πόρους, βρῆκε ἕνα πρωτότυπο τρόπο ν' αὐτῇ τὰ ἐσοδὰ τοῦ Δήμου. Ἀρχισε νὰ πολιτογραφῇ ἀθρόα ὡς δημότες Ἀθηναίους, ὅλους τοὺς ξένους, πού ἔρχονταν νὰ ἐγκατασταθῶν στὴ νέα πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου. Πράγμα πού προκάλεσε τὶς διαμαρτυρίες τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων τοῦ δημάρχου καὶ ἰδίως τῶν παλῶν Ἀθηναίων — τῶν γκαγκαρῶν — πού θεωροῦσαν τὴν Ἀθήνα γιὰ δική τους καὶ δὲν τοὺς ἄρεσε ν' αὐξάνουν καὶ οἱ ψηφοφόροι τοῦ Δημάρχου, διὰ τῆς μεθόδου τῆς...πολιτογραφῆσεως...

Τὰ «οικονομικὰ τοῦ Δήμου» βρῆκε γιὰ ἀφορμὴ ἡ Ἀντιβασιλεία κι' ἔπαυσε τὸν πρώτο Δήμαρχο τῆς Ἀθῆνας (1837).

Ἀλλὰ καὶ οἱ κατοπινὸι δήμαρχοι τῆς Ἀθῆνας τράβηξαν τὸ διάβολό τους μὲ τὴν οικονομικὴν κατάστασι τοῦ Δήμου. Ἡ Ἀθήνα, στὰ πρώτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας, ἦταν ἕνα κακοτετραμμένο ἀπὸ τὸν πόλεμο χωριό, μὲ πολλὰς ἀνάγκες καὶ λιγώτερος ἀπὸ 20 χιλιάδες κατοίκους. Καὶ, ἀπὸ 20 χιλιάδες κατοίκους, ἡ φυσικὰ, οἱ εἰσπράξεις τοῦ Δήμου ἡφαισώδως ἐπελάσαν, ἐνῶ τὰ ἐσοδὰ τοῦ μεγάλου, γιὰτί, ἐκτὸς ἀπὸ ὑποχρεώσεις τῶν σύγχρονων Δήμων, τοὺς εἶχαν φορτώσει καὶ πολλὰ ἄλλα καθήκοντα.

Οἱ Δήμαρχοι τῆς Παλιῆς Ἀθῆνας δὲν φρόντιζαν μόνον γιὰ τὴν καθαριότητα, τοὺς δρόμους, τὸ νερὸ καὶ τὸ φωτισμὸ, ἀλλὰ εἶχαν ἀνάγκη καὶ τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσι, συνδεῖ καὶ τὴν ἀστυνομίαν — ὁ θρόνος αὐτοὶ τὰ σχολεῖα — καὶ τοὺς νὰ τὰ κἀν δασκάλους. Εἶχαν πληρώνοντας τοὺς δασκάλους καὶ ὑγειονομικοὺς τὴν ἀστυατρικὴν καὶ τὴν μικρὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀστυνομίαν τῆς πόλεως. Κάποτε, μάλιστα, ἐναντίον δόνανε καὶ ἐκστρατεῖες ἐναντίον τῶν... ληστῶν, πού κατεβαίναν στὴν περιόχῃ τῆς πρωτεύουσας.

Τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα τὰ ἀστυνομικὰ κλητήρες, πληρώνοντο ἀπὸ τὸν Δήμο, πού ἀκούσαν οἱ δημοτικοὶ κλητήρες, βράβα ἡ φουστανέλα καὶ τὸ φατισμὸ, ἀλλὰ εἶχαν ἀνάγκη καὶ τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσι, συνδεῖ καὶ τὴν ἀστυνομίαν — ὁ θρόνος αὐτοὶ τὰ σχολεῖα — καὶ τοὺς νὰ τὰ κἀν δασκάλους. Εἶχαν πληρώνοντας τοὺς δασκάλους καὶ ὑγειονομικοὺς τὴν ἀστυατρικὴν καὶ τὴν μικρὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀστυνομίαν τῆς πόλεως. Κάποτε, μάλιστα, ἐναντίον δόνανε καὶ ἐκστρατεῖες ἐναντίον τῶν... ληστῶν, πού κατεβαίναν στὴν περιόχῃ τῆς πρωτεύουσας.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Μονάχου τάχασε, ὅταν εἰδοποιήθηκε πὺς εἶχαν συγκρουσθῇ... ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἕνα ἀεροπλάνο, στὸ δημόσιο δρόμο! Νόμιζε στὴν ἀρχὴ πὺς ἐπρόκειτο περφόρμας. Ἐπειτα ὅμως ἐσακρίβωσε ὅτι πραγματικὰ ἕνα ἐλικόπτερο εἰς γυμνήσει σὲ κάτ' σῶματα, εἶχε πᾶθει βλάβη, καὶ, καθὼς προσγειωνόταν ἀναγκαστικὰ στὸ δημόσιο δρόμο, εἶχε συγκρουσθῇ μ' ἕνα περσιστικὸ αὐτοκίνητο! Εὐτυχῶς, τὸ ἀτύχημα δὲν σμειώσε θύματα.

Ἡ ἀνίατος οικονομικὴ ἀρρώστια τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, εἶχε καὶ μιὰ περίεργη «επιτροπὴ» στὰ 1894, ὅταν ἐξεδόθη ἐνταλμα

σύλληψεως ἐναντίον τοῦ τότε Δημάρχου Ἀθηναίων Μιχαὴλ Μελά. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1894, παρουσιάσθηκε στὴν Δημαρχίαν ἕνας δημόσιος εἰσπράκτορας μὲ στρατιωτικὴ δύναμι, κι' ἐζήτησε νὰ συλλάβῃ τὸν δήμαρχο καὶ τὸν ταμία τοῦ Δήμου, γιὰτί ὁ Δήμος χρωστοῦσε στὸ Κράτος 48 χιλιάδες δραχμὲς γιὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν!...

Ὁ δήμαρχος Μελάς ἔλειπε ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν, κι' ἔτσι ἡ σύλληψις τοῦ ἀνεβλήθη γιὰ τὸ ἄλλο πρωῒ... Τὸ πρῶμα, φυσικὰ, κοινολογήθηκε στὴ μικρὴ τότε Ἀθήνα καὶ δημοιούργησε μεγάλο θόρυβο. Ἀκόμα καὶ οἱ ξένοι ἀναποκρίτες ἐσπευσαν νὰ τηλεγραφήσουν στὶς ἐφημερίδες τοὺς τὸς «πρωτοφανέες γεγονότα» νὰ ἐκδίδῃ ἡ κυβέρνησις ἐνταλμα προσωπικῆς κρατήσεως ἐναντίον τοῦ Δημάρχου τῆς πρωτεύουσας γιὰ ἕνα μικρὸ χρέος τοῦ Δήμου!

Καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτο, πὺς ἡ κυβέρνησις, πού ἔπαιρνε τέτοια αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, γιὰτί καθυστέρουσε τὰ χρέη του, ἡ ἴδια εἶχε «σκάσει κανόνι» σὲ ὅλα τὰ χρέη τῆς, ἕνα χρόνο πρὶν, κηρύσσοντας τὸ κράτος σὲ πτώχευσιν!

Κι' ἔγραφε ὁ Σουρῆς τότε στὸ «Ρωμῆ», σχολιάζοντας τὸ γεγονός: «Ἀφοῦ μὲ τὸ Δημόσιον μνημονεύει καὶ ὁ Δήμος καὶ ἕνας μνημονεύει χρωστοῖς στὸν ἄλλο τὸν μνημονεύει, καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ δὲν ἐξοφλεῖ τὰ χρέη του προθύμως, μὰ μὲ τὶς πανταχούσες του πατιὲς (κορφα μὰς λούζει, καθοῦμενα, ἂν καὶ ἔπρεπ' ἐξ ἰδίων του νὰ... δώσῃ τὰ ζητούμενα).

Ἀλλὰ δὲν ἦταν, βέβαια, τὸ μικρὸ ποσὸ τῶν 48 χιλιάδων δραχμῶν, πού παρακίνησε τὴν κυβέρνησι νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν τοῦ δημάρχου. Λόγοι πολιτικοὶ κρύβονταν πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ ἡ προσπάθεια τῆς κυβερνήσεως νὰ μειώσῃ τὸ Μελά, πού τὸν θεωροῦσε ἀντιθέτῳ τῆς. Καί, πραγματικὰ, πέτυχε τὴν παραιτήσι του.

Ὁ Μιχαὴλ Μελάς, ἄνθρωπος ἀκέραιος καὶ ὑπερήφανος, ἔστειλε, τὴν ἄλλη ἡμέρα, μιὰ μακροσκελεστὰ ἀναφορά — εἶδος πανταχούσας — πρὸς τὸν ἀρχεσὸν προΐσταμένο του, τὸν νομάρχην Ε. Γουατὰ, στὴν ὁποία, ἀφοῦ μὲ ἀριθμοὺς ἀποδείκνυε, ὅτι δὲν ἦταν ὁ Δήμος πού χρωστοῦσε, ἀλλὰ τὸ κράτος ὡφείλε στὸν Δήμο ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δραχμῶν, τελειῶνε μὲ τὰ ἑξῆς: «Ἐν τέλει, κ. Νομάρχα, φέρω εἰς γνώσιν ὑμῶν, ὅτι παραδίδω τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων εἰς τὸν πρῶτον δημοταρχικὸν παρέδρον, ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπανέλθω πλεὺς εἰς τὴν Δημαρχίαν, προστελευταίαν ταύτην προσβολὴν, προσγενομένην μὰς οὐχὶ ἐξ ὑπερστροφῶν λόγων, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ κυβέρνησις, ἀναγκωρίζουσα ὡς ἐσφαλμένον καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόφασιν τῆς, ἤθελεν ἀνακαλέσει τὴν ἐκτέλεσιν».

«Ἀυτοῦμαι μόνον, διότι βλέπω τὴν κυβέρνησιν νὰ μὴ φυλάττῃ τὴν ὁποῖαν ὀφείλει ἀξιοπρέπειαν εἰς τὰς πράξεις της καὶ νὰ μὴ σέβεται τὰς σχέσεις της πρὸς τὰς ὑπαλλήλους ἀρχὰς κατὰ τὰ κρατούμενα».

Ἡ ἀνίατος οικονομικὴ ἀρρώστια τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, εἶχε καὶ μιὰ περίεργη «επιτροπὴ» στὰ 1894, ὅταν ἐξεδόθη ἐνταλμα

Καὶ ἡ ὑπόθεσις μεταφέρθηκε πλεὺς στὶς ἐφημερίδες καὶ στὴ Βουλὴ, ὅπου ἡ ἀντιπολίτευσις μὲ τὸν Δελφινάκη, ἔκανε μεγάλη ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως Τρικούπη, πού ἦταν τότε στὰ πράγματα.

Ἀς μὴ παραπονήται, λοιπὸν, ὁ κ. Κατσώτας γιὰ τὴν τωρινὴν οικονομικὴν κατάστασι τοῦ Δήμου. Μπορεῖ σήμερα, νὰ τοῦ ἐκοψῇ τὸ φῶς, ἀλλὰ, τουλάχιστον, δὲν ἤλθε ἀκόμα κανένας δικαστικὸς κλητήρας νὰ τὸν συλλάβῃ γιὰ τὰ χρέη τοῦ Δήμου...

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ Δημοσίου ἐφθασε μὲ συνοδεία στρατιωτῶν στὴ Δημαρχίαν διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Δήμαρχο Μ. Μελά

Οἱ νέες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ διάρροια τῶν βρεφῶν

Εἶχε κι' αὐτός διδασχθῆ τὴν
κλασσικὴν μέθοδο τῆς διακοπῆς
χορηγήσεως τροφῆς στὰ βρέφη.
Ποῦ πάβαιναν διάρροια, τῆς
βαθμιαίας ἐπαναλήψεως τῆς,
καὶ τῆς καινούργιας διακοπῆς,
σὲ περίπτωσι ὑποτροπῆς. Ἀλλ',
εἶχε ἐπίσης διαπιστώσει, ὅτι,
ἐν ἐπαναλαμβανόντων δυό-τρεις

Συνεπώς, οι μητέρες πρέπει να εξακολουθούν να ταΐζουν κανονικά τα βρέφη τους, είτε έχουν διάρροια, είτε όχι. Πάντα θ' απορροφήση ο οργανισμός τους ένα μέρος της τροφής, κι' η θεραπεία τους δεν πρόκειται νά

★ ★

Νέα θεραπεία για την
όξαινα

Ἀντικαθιστοῦν τὸ κρέας

A black and white photograph of a man in a suit and tie, sitting at a desk and talking on a rotary telephone. He is looking down at the phone. On the desk, there is a glass of water and some papers. The background is a window with a grid pattern.

ΣΩΦΕΡ ΚΑΙ ΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΟΞΥ

Οι κρυφτοί του Βιομετεωρολογικού 'Ινστιτούτου του Λόνδρου, που η Γερμανία απέδειξε πως τα συμπεράσματά της εξάγει, και οι διαταραχές της όρασής, που παρουσιάζονται, πολλές φορές στους οδηγούς των αυτοκινήτων οφείλονται κυρίως σε χρόνιες δηλητηριάσεις από ανθρώπινο δού. Το ίδιο ινστιτούτο κατασκεύαζε κι' ένα σπλήνα που περιέχει μία σκόνη, η οποία μόλις τη ρουφήει ο οδηγός χρωματίζεται ανάλογα με το ποσό του ανθρωπικού δού, που είχε απορροφήσει κατά τη διαδρομή. Μετά τις διαπιστώσεις αυτές, ένας έμπειρος Γερμανός επιχειρηματίας κατασκεύασε ένα γκαράζ, όπου έκτός από την περίπτωση του αυτοκινήτου τους, οι κουρασμένοι οδηγοί μπορούν να παραγγείλουν έναν καφέ και... δούλιό για να συνέλθουν.

Η θρηπτική τους αξία είναι ίση με τού γαλακτός της γυναικας ή της αγελάδας. Παρόμοια παρασκευάσματα μπορεί επίσης να χορηγηθούν σε μεγαλύτερα παιδιά και σε ενήλικους, ανικανους να μασήσουν, να καταπιούν ή να χωνέψουν τού κοινού κρέας.

Ἡ ἔμβολη συνίσταται στὴν ἀποφάση τῶν ἀνισοφόρων ἀγγέλων νὰ θροῦν ἐκ αὐτῶν, ἀπὸ τὴν ἑλλομένη σῶμα. Παύουν τότε νὰ τροφοδοτοῦνται μὲ αἷμα οἱ λοιποὶ νεκρωμένοι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔχουν γίνει ὄχι λίγοι ἀκρωτηριασμοὶ χερῶν καὶ ποδιῶν. Τώρα δὲ μὲς ἐμφωρρίζεται συχνὰ ἐς τέτοιες περιπτώσεις μιὰ νέα ἐχέυρησις, ἡ ἐμβολοκομῇ. Ἀποδείχθηκε δὲ στὴν πράξι πὺς μὴδὲν νὰ γίνῃ ἀκόμη καὶ ἐς ἡλικιωμένους, ἀπὸ 71 ἕως 80 ἐτῶν.

Ἐνὰ πολύτιμο ἔνζυμον

Σε περιπτώσεις βρογχεκτασι-
ας, πνευμονίας, πνευμονικού εμφυ-
σήματος με χρόνια βρογχίτιδα, Ι-
νοκυστικούς όγκων του παγκρέατος,
και άσπασμάτων του παγκρέατος,
μπορεί να χρησιμοποιηθεί τώρα το
ένζυμο «τρυψίνη», με μορφή «ε-
ραρόζ» (πολύ λεπτό ψεκασμού).
Το φάρμακο αυτό έχει την ιδιότητα
να υγροποιεί τις βλεννώδεις έκ-
κρίσεις και να καθαρίζει τις ανα-
πνευστικές οδούς. Ίδιως έδωσε
γρήγορα και άριστα αποτελέσμα-
τα σε πάσχοντες από βρογχεκτα-
σία, που δεν μπορούσαν να έγ-
χειρηθούν.

Γιὰ τὴν περίοδο τῆς ἐμμη-
νοληξίας

*Η ύπνληλια και η γενική κό-
πωση, πού προκαλούνται από διά-
φορες ψυχικές διαταραχές, (Ιδίως
όταν την εποχή της εμμηνόρρειας,
υποφύρουη η εξαφανίζονται τέλει-
ως με το «μεταεστία», Τουτό αυτό
διεγερτικό φάρμακο φέρνει άνα-
κοφισία την ήμερα, χωρίς όμως να
έχη επίδραση στο νυκτερινόν ύπνο η
στην όρεξη ή στην άρτηρητική πίεση.
Δοκιμασθηκε ήδη μ' άπολυτή επι-
τυχία σε 39 περιπτώσεις αυτού του
είδους.

Οι αιτίες που φέρνουν ΤΟΝ ΙΛΙΓΓΟ

Πότε ἐνδείκνυται ἡ χειρουργική ἐπέμβασις

Ἀπο τὴν καθαρὴ λατρικὴ ἀ-
πομὴ, ὁ ἴλιγγος εἶναι μὴ ὁ-
θαμαπάτη, ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβει-
σὴ μὴ σφαλὲρ ἐντύπωση πού
μὰς κάνει νὰ νομίζουμε ὅτι τὰ γύρω
μὰς ἀντικείμενα μετατοπίζον-
ται σχετικὰ μὲ μὰς ἢ ἀντίθετα
ὅτι ἐμεῖς μετατοπιζόμεσθε σχε-
τικὰ μὲ αὐτὰ, ἐνῶ στὴν πραγμα-
τικότητα, δὲν συμβαίνει οὔτε τὸ
ένα οὔτε τὸ ἄλλο.

‘Αλλά τὸ σφάλμα στὴν προ-
κειμένη περίπτωση βρίσκεται
μόνον στὴν ἐντύπωση πὺς μάς
δίνουν οἱ αἰσθήσεις μας κ’ ὀχι
στὴν ἐρμηνεία τῆς ἀπὸ τὸ μυα-
λό μας. Μ’ ἀπλούτερα λόγια,
ὅταν βλέπουμε τὰ γύρω ἀντικεί-
μενα νὰ ἐρχονται πρὸς ἡμᾶς,
ἐξομε πολὺ καλὰ πὺς αὐτὸ δὲν
εἶναι σωστὸ, κ’ ὅτι τὰ μάτια
μας μάς ἀπατούν.

Ὁ ἴλιγγος δὲν εἶναι, λοιπόν, μιὰ διανοητικὴ πλάνη ἀλλ' ἓνα ξεγέλασμα τῶν αἰσθήσεων καὶ ἰδιαίτερα τῆς ὁράσεως.

Ἡ δυσάρεστη αὐτὴ ἐντύπωσι
συννοεῖται σμύθηως κι' ἀπὸ
ἄλλες διαταραχὲς τοῦ νευροφυ-
τικῆς συστήματος: κίτρινάδα,
ιδρωτὲς, αἰσθημα ναυτίας, τα-
χυσφυγμία ἢ ἀντίθετα βραδυ-
σφυγμία, λαχάνισμα, ἀγωνία
κλπ. Ὁ ἀσθενὴς, ὅμως, χάνει
σπανιώτατα τὴς αἰσθησεις του.

‘Ο Ίλιγγος μπορεί να εμφανισ-
σθῇ είτε όταν είμαστε ὄρθιοι, εί-
τε όταν καθώμαστε, είτε όταν
είμαστε ξαπλωμένοι στὸ κρε-
βάτι μας. Συνήθετερα, ὅμως,
ὁ Ίλιγγος ἐξαφανίζεται όταν πέ-
σουμε στὸ κρεβάτι. Ἄλλοτε πάλι
παθαίνουμε Ίλιγγο όταν ση-
κωνώμαστε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Σ' ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων, οι Έλληνες οφείλονται σ' ένα πάθος του εσωτερικού αυτιού. Η βλάβη εντοπίζεται συνήθως στο τμήμα του λαβυρίνθου που καλείται ποσθόλαθος.

Στά άτομα που υποφέρουν από βαρικοπία, οι ίλιγγιοι φανερώνουν συνήθως μια μόλυνση (νευρίτις, φυματίωση, σύφιλις), που πρέπει ν' αντιμετωπισθεί άμέσως με την κατάλληλη θεραπευτική αγωγή.

‘Αλλά και διάφορες άλλες αιτίες μπορούν να προκαλέσουν ίλιγγο, π.χ. οι δηλητηριάσεις από φάρμακα (κινίνη, σαλικυλικό νάτριο, στρεπτομυκίνη), το καπνισμα, τὰ οινόπνευματῶδη ποτὰ κλπ. Ὁρισμένες ἀσθένειες ἐπίσης, ὅπως οἱ διαβήτης, ἡ οὐραιμία, ἡ ἥπατική ἀνεπάρκεια, οἱ παθήσεις τοῦ ἱγμορίου ἀνδρῶν, οἱ πονόδοντος, ὁ ρευματισμὸς τοῦ λαιμοῦ καὶ κυρίως ἡ ὑπέρτασις καὶ ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις προκαλοῦν σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἱλίγγους.

Στις γυναίκες, μιὰ συνηθισμένη αιτία ιλιγγιών είναι ή έμμηνορροϊα, λόγω της διαταραχής των έκκρίσεων που προκαλεί.

Μία ακόμη αιτία ιλίγγων είναι οι διαταραχές της όρασης. Γι' αυτό, σε περίπτωση ιλίγγων, δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τὴν καμμία περίπτωσι τὴν ἐξέτασι τῶν ματιῶν.

Ἰλίγγους μπορούν να προκαλέσουν επίσης και οι παθήσεις του νευρικού συστήματος, καθώς και του ἐγκεφάλου. Οἱ

ΙΛΙΓΓΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΠΟΥ, ΣΕ ΠΟΛΛΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ, ΣΥΝΟΔΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΟ ΟΠΙΣΘΙΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΝΙΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΟΙ.

Μπορεί τότε να πρόκει-
ται ή για φλόγωση του αραχνοει-
δούς (καλείται έτσι η λεπτο-
τάτη μεμβράνη που περιβάλλει
τον εγκέφαλο) ή για όγκο της
παρεγκεφαλίτης ή ακόμη και
για όξεια εγκεφαλίτιδα ή σκλη-
ρυνσι κατά πλάκες. Τα τραύμα-
τα στο κεφάλι, τέλος, μπορούν
να προκαλέσουν ιλίγγους.

Ἡ θεραπεία τῶν ἰλιγγῶν εἶναι ἀνάλογο μέ τὴν αἰτία ποὺ τοὺς προκαλεῖ. Ὅταν ἐξασθενήσουμε αὐτὴ τὴν αἰτία καὶ ὁ ἱλιγγος ἐξασθενεῖται ἐπίσης. Ὁ ἱλιγγος, ὅπως εἶπαμε, δὲν εἶναι μιὰ ἀσθένεια, ἀλλὰ συμπτῶμα πολλῶν ἀσθενειῶν. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποδοῖ ὠφέλιμος, γιατί μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν ὑπαρξί μιᾶς ἀσθενείας ποὺ δὲν τὴν ὑποτιμεῖομεθα.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο ἐναντίον τῶν ἱλιγγῶν εἶναι ἡ ἀδρεναλίνη. Τὰ διουρητικά καὶ ἡ κινίνη ἀποδίδουν ἐπίσης σὲ πολλές περιπτώσεις ἀξιόλογα ἀποτελέσματα.

Ὅταν οἱ ἱλιγοὶ ὀφείλονται
σὲ βλάβη τῶν νευρικοῦν κέντρων
ἢ σὲ ὄγκο τοῦ ἐγκεφάλου, ἐνδεί-
κνυται ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις.
Κατὰ κανόνα, μετὰ τὴν ἀφαι-
ρεσὶ τοῦ ὄγκου ἢ τὴν ἐπανόρθω-
σιν τῆς βλάβος, οἱ ἱλιγοὶ ἐξα-
φανίζονται.

Ἡ χειρουργική επέμβασις ἐνδεικνύται ἔτισης καὶ στὴν περιπτώσει λίθιου, ποὺ δὲν ἐξαφανίζεται μετὰ καμμία θεραπευτικὴ ἀγωγή ἢ ποὺ εἶναι τόσο ἐπίμονοι, ὥστε καθιστοῦν μαρτυρικὴ τῇ ζωῇ τοῦ ἀσθενούς. Στὴν περίπτωσι αὕτῃ ὁ χειρουργὸς καταστρέφει τὸν πρόσθαιον τοῦ ἑσωτερικοῦ αὐτοῦ, ὅπου βραϊσκατεῖ ἡ ἕδρα τῆς αἰσθήσεως τοῦ λίθου.

Τὸ μυστήριον τῆς μυΐκῃς
δυστροφείας

Ἐρευνώντας γιὰ τὴ μοστροφίδω ἀγία, πού προκαλεῖ τὴ μυϊκή δυστροφία — μιὰ ἀνίατη ἀσθένεια, πού τὰ 70% τῶν θυμιάτων της εἶναι παῖδες 3—13 ἐτῶν — μιὰ ὁμάς ἐπιστημόνων τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ὁς Ἀντίλεως ἔκαμε τὴν ἔξελξη ἐνδιαφερόμενα παρατήρησι: Ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ μῦς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ ποσότητα τοῦ καλίου πού περιέχει. Στὴν ἀγία λατὸν τῆς μυϊκῆς μοστροφίδας, ἡ ἀνὰ μίλιον κίλων κούρταση, κληρονομική ἰσως, ἀπαιτεῖ νὰ προκαλεῖται ἑλλείψις τοῦ ἀπαιτούμενου αὐτοῦ χημικοῦ στοιχείου. Τότε δὲν μπορεῖ τίς νὰ ἐκπληρώσῃ ἡ κανονικὴ μυϊκὴ λειτουργία κι' ὁ μῦς ἀπορρεῖ. Ἐξέτασσεται τώρα καὶ πόσον μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ αὕτὴ ἡ ἀσθένεια μὲ δόσεις καλίου.

Ὁ «ἄνεμος» ἀπ' τὸ βῆμα

“Όπως βεβαίως ο δόκτωρ Μπέν-
ζαμιν Ρός οί’ ένα πρόσφατο συνέ-
δριο της Αμερικανικής Έταιρείας
Παραμορφωτικής Βιολογίας, ο βήχας
του ανθρώπου μπορεί να δημιουρ-
γήσει έναν ανέμενο, που έχει πε-
ρίπου την ταχύτητα του ήχου,
1200 χιλιόμετρα την ώρα! Ένα
όμοιο στο κάτω μέρος των α-
ναπνευστικών οργάνων το ρεύμα
του αέρος απ’ το βήχα έχει τα ίδια
ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο λαρυγγί-
α φτάνει μόνο τα 160 χιλιόμετρα την
ώρα, κι’ όταν βγαίνει από το στό-
μα έχει κατέβει στα 24 χιλιόμε-
τρα!

Οι μετρήσεις αυτές έγιναν με
μια ειδική συσκευή τοποθετημένη
μέσα στο λαιμό, με ακτινογραφί-
σεις και με μαθηματικούς υπολογι-
σμούς.

Παρεξήγησι!

Μιά γρηά χωριάτισσα, που πήγε για πρώτη φορά στην όπερα, διηγείται κατόπιν τις εντυπώσεις της:

— Δεν μπόρεσα να καταλάβω τίποτα!... Δυό άνθρωποι τραγουδούσανε και κάτι άλλοι κάνανε φασαρία με τα όργανά τους: Μπούμ, μπούμ... τά, τά, τά... Ένας κύριος τους φοδερίζε μ' ένα ξύλο για να ησυχάσουνε. Πού να τον ακούσουν όμως εκείνοι! Παίζανε ολοένα δυνατώτερα!

*
'Η σύζυγος: Είσαι ένας άνθρωπος δίχως καμιά αξία, ένα μηδενικό!
'Ο σύζυγος: Μην ξεχνάς πως εσύ είσαι το ημίσιό μου, 'Επομένως...

*
'Ενας νεαρός φλερτάρει με μια δεσποινίδα, κάπως προχωρημένη στα χρόνια:

— Δεν νομίζετε, δεσποινίς, πως μπορεί με τον καιρό να μάθετε να μ' αγαπάτε;

— Όχι, ποτέ!

Κι' ο νεαρός, εκδικητικά:

— Είπ' η αλήθεια, βέβαια, πως είσαστε πια πολύ μεγάλη για να μάθετε κάτι...

*
'Απ' τις ρεκλάμες ενός αμερικανικού γραφείου κηδεύων:

«Γιατί επιμένετε να ζητέ, αφού σας προσφέρουμε μια πρώτης τάξεως κηδεία με το γελοίο ποσόν των 30 δολλαρίων»;

*
'Ο φίλος: Συγχαρητήρια! Έμαθα πως έχεις προσεχώς την πρώτη δίκη σου.

'Ο καινούργιος δικηγόρος: Ναι, ο ράφης μου μούκανε αγωγή, γιατί δεν τον πληρώνω!

*
— Πώς! Άρνείσαι να δανείσης ένα εκατομμύριο σε μένα, τον καλλίτερο φίλο σου, που είμ' ένας δεύτερος έαυτός σου;...

— Ακριβώς γι' αυτό! Γιατί... ξέρω καλά τον έαυτό μου!

*
'Η κυρία στην καυαριέρα:

— Ποιν πάρος τη σουπιέρα, ρώτησε τους κυρίους αν θέλουν κι' άλλη σουπα.

'Η καμαριέρα: Μήπως θέλουν άλλη σουπα οι κύριοι;

'Ενας προσκεκλημένος: Ναι, βάλτε μου λίγη.

'Η καμαριέρα: Δυστυχώς, δεν υπάρχει άλλη.

*
'Η σύζυγος: 'Αναγνωρίζω πως έχω κι' εγώ τα ελαττώματά μου...

'Ο σύζυγος: 'Ε, βέβαια, αγάπη μου...

'Η σύζυγος: 'Α, έτσι; 'Ανάφερε μου λοιπόν ένα αν τολμάς!

*
'Εκείνος: Λάβατε, δεσποινίς, το γράμμα που σας έκυσθηπρευσόμουν τον έρωτά μου;

'Εκείνη: Όχι...

'Εκείνος: Δεν πειράζει! Θά σάς το διαβάσω τώρα. Έχω κρατήσει αντίγραφο...

*
Σ' ένα ρεστωράν με μουσική, 'Ενας πελάτης δείχνει στο γκαρσόνι το φαγητό που του σερβίρισε, και το ρωτάει:

— Τι είν' αυτό;

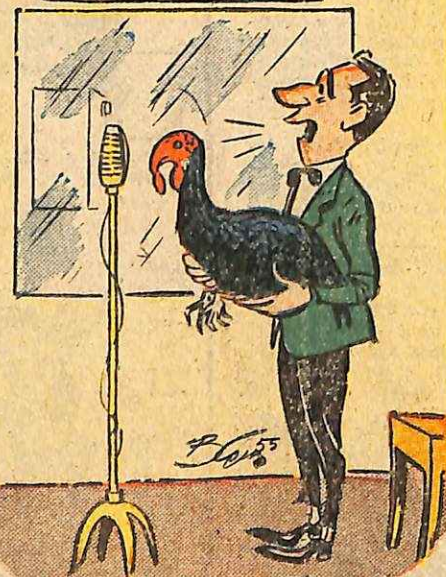
Και το γκαρσόνι, νομίζοντας πως ή ερώτησι αφορά εκείνο που παίζει ή ορχήστρα, απαντάει:

— Ένα κομμάτι απ' την «Εύθυμη Χάρις», κύριε!

— Που σάβεσθε, αγαπητέ μου

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ
ΣΤΑΘΜΟΣ

— Και τώρα θ' ακούσετε... γαλικά τραγουδιά!...

— 'Ωστε δεν είστε απ' τή... μυτιλήνη; Περίεργο!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Μερικοί γιατροί συμβουλεύουν, για την ηλιοθεραπεία, να εκτίθενται στον ήλιο πρώτα τα πόδια μόνο, ύστερα κι' ο κορμός και τελευταία οι ώμοι και τα μπράτσα. Άλλοι συνιστούν να εκτεθῇ στον ήλιο ολοκληρωτό σώμα συγχρόνως — όσο το δυνατόν πιο ξεσκεπαστό — την πρώτη μέρα 5 λεπτά, τη δεύτερη 10, και ούτω καθ' ἑξῆς, ως μισή ώρα, ή και περισσότερο ακόμα αν δεν σάς πειράζει.

Συγκρίνετε τις δυό αυτές μεθόδους κι' ακολουθήστε όποια σάς φανῇ καλύτερη. 'Ο ήλιος τρέφει, και πολύ μάλιστα. Αποπορεύετε τις σάλτσες και τὰ λίπη. Προτιμάτε χορταρικά, ωμά ή θρασμένα, και φρούτα. Επίσης τρώτε πολύ γιαούρτι, που είναι τροφή ιδεώδης για τον οργανισμό και για την καθαρότητα και διαφάνεια του δέρματος.

'Ελαττώστε το μακιγιάζ στο ελάχιστο δυνατό όριο. 'Ιδίως αφήστε κατά μέρος την πούντρα. Έτσι, θά ξεκουραστή το δέρμα σας και θά μπορέση επίτέλους ν' αναπνεύση ελεύθερα.

Για τὰ πολύ κόκκινα χέρια

Μόνον αν έχετε χέρια πολύ κόκκινα, κάνετε τους λουτρά με νερό όσο το δυνατόν πιο ζεστό. Στις άλλες περιπτώσεις, αποφεύγετε γενικά το πολύ ζεστό ή το πολύ κρύο νερό.

Αν το δέρμα τους είναι υπερβολικά ξηρό, πράγμα που συμβαίνει σε πολλά αδύνατα χέρια — αντικαταστήστε το σκέτο νερό με μαλακτικό πιτουρόνερο ή μιζουμί βρασμένης μολόχας.

'Αλοιφή για τὰ τσινορά

Για να δυναμώσουν τὰ τσινορά σας, σ' λείψετε πρωί και βράδυ τις ρίζες τους μ' ένα βαμπακάκι, στερεωμένο σ' ένα σπινίτο και βουτηγμένο στο έξης μίγμα:

Ρεταινόλαδο	25 γραμ.
Ρούμι	25 »
Βαζελίνη	50 »
'Εξτραί κινκίνας	2 »

Πώς καθαρίζονται οι ελαιογραφίες

Μην επιχειρήσετε να καθαρίσετε μια ελαιογραφία, παρά μόνον αν έχη λερώσει πολύ και διατηρητή σ' ελίστη κατάσταση (όταν έχουν σκάσει τὰ χρώματα, είναι αδύνατο να καθαρίσετε την επιφάνειά τους, χωρίς να ξεφουδίσουνε).

Στήνετε λοιπόν την εικόνα όρθια πάνω σ' ένα τραπέζι. Σκουπίζετε τη σκόνη μ' ένα άσπρο μεταξωτό μαντήλι. 'Υστερα την πλένετε μ' ένα μαλακό σφουγγάρι και με καθαρό νερό.

Αν θέλετε ένα καθαρίσμα τελειότερο — αλλά και πιο δύσκολο κι' επικίνδυνο για τὰ χρώματα — μεταχειρισθήτε σαπουνάδα καλὰ χυπημένη. 'Υστερα ξεπλύνετε αμέσως με άφθονο καθαρό νερό. Αν χρειάζεται να επαναλάβετε το σαπουνίσμα, λιγοστεύετε κάθε φορά την ποσότητα του σαπουνιού.

Τέλος, αφήνετε να στεγνώση ή εικόνα στη σκιά και τη σκουπίζετε πιέζοντας πάνω της ένα λεπτό πανί, χωρίς να την τρίψετε.

Για νὰ μὴν κιτρινίσουν τὰ μεταξωτά

Αν φοβάσαστε μήπως τὰ άσπρα μεταξωτά σας κιτρινίσουν με το πλύσιμο, βουτήχτε τα προηγουμένως σε γάλα, πλύνετε τα πολύ γρήγορα και περάστε τα ύστερα μ' ένα φρόν λουάκι. Ποτέ μην αφήνετε τὰ μεταξωτά σας να λερωθούνε πολύ, ώσπου ν' αποφασίσετε να τὰ πλύνετε.

Φρεσκάρισμα της τσάντας

Θέλετε να ξαναγίνη σαν καινούργια η πέταινη τσάντα σας; Χτυπήστε καλά ένα άσπράδι αυγό, ώσπου ν' άσπρίση. Τρίψτε ύστερα την τσάντα μ' ένα κομμάτι φανέλα, βουτηγμένη σ' αυτό τ' άσπράδι. Άλλα, βουτηγμένη σ' αυτό τ' άσπράδι. Τρίψτε την να στεγνώση κι' έπειτα τρίψτε την με μαλακά με μιά στεγνή φανέλλα ή μ' ένα κομμάτι μεταχειρισμένο μεταξωτό ή φάσμα.

Για τὰ τενεκεδένια αντικείμενα

Μη μεταχειρίζεσθε ποτέ όξέα, για να καθαρίσετε τενεκεδένια αντικείμενα. Τρίκαρρίστε τενεκεδένια αντικείμενα. Τρίκαρρίστε τα με λάδι και με λεπτοτάτη συμπίεση και ξεπλύνετε τα με σαπουνάδα. Έτσι, καθαρίζουν κι' άποκτούν μια ώραία νυαλάδα.

Έστε Ουίλιαμς

Ο Λουδοβίκος 1ος της Βαυαρίας — ο πατέρας του "Οθωνος" — ήρθε σ' επαφή με την ελληνική αρχαιότητα στην Ιταλία. Εκεί είδε για πρώτη φορά μερικά από τα αριστουργήματα της ελληνικής τέχνης — αγγεία, κλεμμένα αετώματα, κολοσσωμένα αγάλματα — κι' ήταν τσος ο ένθουσιασμός του που έγινε από τότε ελληνολάτρης. Και τέτοιος παρέμεινε σ' όλη του τη ζωή. Κατά την έκρηξη της ελληνικής επανάστασης, βρισκόταν στη Ρώμη. Κι' εκεί είπε την περίφημη φράση: «Θα προτιμούσα να ήμουν ο τελευταίος Έλληνας παρά ο πρώτος Γερμανός».

Στην ιστορία, το όνομα του Λουδοβίκου 1ου πέρασε μαζί μ' εκείνο της Λόλας Μοντέζ. Κι' ωστόσο, η Ίρλανδη τυχοδιώκτρια, που εμφανιζόταν ως Ισπανίδα και που στοίχιζε στον «τελευταίο ρομαντικό βασιλιά» το θρόνο του, δεν ήταν η μεγάλη αγάπη της ζωής του. Η άβουλεια του κι' η γεροντική αδυναμία του τον είχαν κάνει να υποδουλωθή σ' αυτήν. Αλλά δεν την αγάπησε ποτέ. Γιατί από καιρό είχε δώσει την καρδιά του σ' μια άλλη. Και για πάντα.

Ας γυρίσουμε στο 1821. Ο ένθουσιασμός του για τις επιτυχίες των επαναστατημένων Ελλήνων δεν εμπόδιζαν τον Λουδοβίκο, που ήταν ακόμη διάδοχος του βαβαρικού θρόνου, να τρέχει στα κοσμικά σαλόνια. Ήταν η περίοδος του καρναβαλιού... «Ένα βράδυ, λοιπόν, σ' ένα χορό που δι-
νόταν στο μέγαρο του κόμητος Αποινί συνάντησε μια νεαρή γυναίκα με αγαλματένια όμορφη, που φάνταζε στα μάτια του σαν τη θεά Ήρα... Την ξαναείδε έπειτα από μερικές ημέρες σ' έναν χορό της Παυλίνας Μποργκέζε, της περίφημης αδελφής του Ναπολέοντος, κι' ύστερα από λίγο στο μέγαρο Τορλόνια. Εκεί χορεύσαν για πρώτη φορά μαζί... Ο Λουδοβίκος την παρέσυρε σ' ένα α-
μέρο σαλόνι, όπου εξακολούθησαν να χορεύουν μόνοι τους...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

από το βασιλιά έφερε ένα γράμμα του στη Μαριαννίνα. Σ' αυτό της έγραφε «να εξηγηθή καθαρά με τον άντρα της» και «να πάη μόνη της να τον συναντήσει στη Ρώμη. Γ'ια κάθε μήνα που θα μείνει μαζί μου, θα δώσω 300 χρυσά σκούδα στον άντρα σου, πρόσθετε. Αλλά πρέπει να μ'ας αφήσει τελείως ήσυχους. Δεν επιθυμώ σε καμμία περίπτωση να τον ιδώ μπροστά μου...».

Η επιθυμία του αυτή εκπληρώθηκε κι' ο Λουδοβίκος πέρασε μερικούς ευτυχισμένους μήνες κοντά στην αγαπημένη του. Τον επόμενο χρόνο ξαναγύρισε στη Ρώμη. Τό 1832 έκαμε πάλι μια καινούργια επίσκεψη... Ήταν η τελευταία φορά που έζησε κοντά στη Μαριαννίνα του.

Τον επόμενο χρόνο, ο μαρκήσιος Έκτωρ Φιορέντζι πέθανε. Ο Λουδοβίκος σκέφτηκε τότε πως θα ήταν ανάρμοστο να πάνε να επίσκεψή τη χήρα. Ο νεκρός του ένενπνεε μεγαλύτερο σεβασμό από το ζωντανό...

Δυό χρόνια αργότερα, η Μαριαννίνα του ζήτησε την άδεια να παντρευτή έναν πλούσιο Άγγλο, κάποιον Έδελιν Βάντινγκτων, που την αγαπούσε. Ο Λουδοβίκος όχι μόνον δεν έφερε αντίρρηση, αλλά της σύστησε να κάνει τους γάμους της το συντομώτερο.

Από τότε δεν ξαναιδώθηκαν. Αλλά δεν έπασαν ν' αλληλογραφούν. Είνε αξιοσημείωτο, μάλιστα, ότι ο Λουδοβίκος δεν έπαψε να γράφει στη «λατρευτή» του Μαριαννίνα ούτε την εποχή των σχέσεων του με την έκρηκτική Λόλα Μοντέζ.

Τι θαυμαστό πράγμα αυτή η αλληλογραφία τους! Είχε αρχίσει από την εποχή της πρώτης γνωριμίας τους στη Ρώμη και δεν τερματίσθηκε παρά μόνο με το θάνατο του Λουδοβίκου. Αριθμούσαν κι' οι δύο τις επιστολές τους και τις ταξινομούσαν σαν να ήταν δημόσια έγγραφα. Σε καθεμιά απ' αυτές, εκτός από τον αριθμό απαν-
της, έσημειωναν επίσης και τον αριθμό «έκε·νη» στην οποία απαντούσαν. Τον Φεβρουάριο του 1868, ο Λουδοβίκος Βίττελσμπαχ—
τουσαν. Είχε εξαναγκασθή να παραιτηθή από το θρόνο υπέρ του γιου του Μαξιμιλιανού — έλαβε από τη Μαριαννίνα την «επ' αριθμ. 4902» επιστολή της εις απάντησιν της υπ' αριθμ. 2943» δικής του.

Αυτές ήταν οι τελευταίες επιστολές που ανταλλάξαν. Έπειτα από λίγο καιρό ο Λουδοβίκος έπαψε μιά μόνον στο πόδι, που είχε κεραυνόβολο και δραματική εξέλιξη. Τη νύχτα της 29 Φεβρουαρίου 1868, ρώτησε το στρατηγό Ζέτζ, που τον είχε συνοδεύσει στην εξορία του:

— Πές μου, παλιέ μου φίλε, μοιάζω μ' έτοιμοθάνατο;...
Στις 8 και 35' το πρωί ξεψύχησε.

Τό Μάρτιο του ίδιου χρόνου, ένας υπηρέτης του πεθαμένου πήγε στη Ρώμη και παρέδωσε στη Μαριαννίνα ένα μικρό δέμα. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν μιά από τις γόδες της, που «είχε χάσει» στο χορό του μεγάρου Τορλόνια. Σε μιά επιστολή που βρισκόταν στο δέμα, ο Λουδοβίκος της εξωμολογείτο ότι αυτή τη γόβα «της την είχε κλέψει σε μιά στιγμή άπροσεξίας της, γ'ια να την έχη σαν ένθύμιο ως τη στιγμή του θανάτου του».

Τό «έχι» του γαμπρού

Στο Σάν Τζιοβάνι της Ιταλίας γινόταν ένας γάμος. Κι' ο παπας ρώτησε το γαμπρό, όπως επιβάλλουν οι τύποι, αν ήθελε γ'ια γυναίκα του τη νύφη.

— Όχι! απάντησε εκείνος άδίστακτα.
Κι' έφυγε απ' την εκκλησία, ενώ η νύφη λιποθυμούσε...
Αργότερα ο γαμπρός εξήγησε στους φίλους του πως ήθελε «να της δώση ένα μάθημα». Όστόσο, η ιστορία είχε αίσιο τέλος: Ο γάμος ξαναγίνε κι' αυτή τη φορά τελείωσε δίχως άπεικταίο.

— «Ε, ρε και να σε είχαμε... όπλονέμο!»

Η συγκρότησις τῶν πρώτων ἑλληνικῶν κοινοτήτων στὴς Ἰνδιάνες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει τὴν ἀπειρία τῆς στὴς ἐκπαιδεύσεις. Οἱ παλαιοὶ μεταναστες, προτὺ βάλλουν τὰ θεμέλια τῆς κοινοτικῆς ὀργανώσεως, ἐμφρόντιζαν, να ἐξαοφάλοσαν τὸν χώρα καὶ τὰ μέσα τῆς βιοσκειντικῆς λατρείας. Ἐκεῖ, στὴν ἀφάντια, τὰ φυσικὰ κατὰ τὴν παλὰ ἐκείνη ἐποχὴ ἐκπαινοῦδα συγκεντρώονταν κάθε Κυριακὴ καὶ γιόρτι οἱ βσαντιόμενοι ἐργάτες καὶ ἀνταύσαν θόρος καὶ πίστι γιὰ τὸ μέλλον τοῦς.

Μεχρι τις στιγμες δεν εχει εξακριβω-
θει επακριβως ποτε ιδρυθηκε η πρωτη ελ-
ληνικη εκκλησια στην Αμερικη. Και του-
του, επειδη δεν υπαρχουν στοιχεια που να
αποδεικνουν οτι οι Έλληνες που ειχαν
εγκατασταθι στην Αγιο Αυγουστινο της
Φλωριδας, μετα τη διαλυση του εποικι-
σμου της (Νεας Σμύρνης) (για τον ποιο-
ν αναφερομε προηγουμενο σημειωμα),
δηλαδή το 1777, εκτελοισαν τον δικη-
τους εκκλησιας, η εκτελοισαν τα θρησκευ-
τικα τους καθηκοντα στο σχολειο Γιαννο-
πουλου, η σε κανενα οπιτι.

Αρκαδιότερη, συνηθε, ελληνικη εκκλη-
σια της Αμερικης πρεπει να θεωρηθη ε-
κεινη που κτισθηκε το 1867 στη Νεα Ορ-
λεαν. Ο ιστορικος του Ελληνισμού της
Αμερικης Σεραφεϊμ Κανουτας γραφει σχε-
τικα:

«... Η πρώτη ιδρυθείσα ελληνική εκκλησία εν Αμερική είναι η εν Νέα Όρλεάν της Πολιτείας Λουζιάνας. Η εκκλησία αυτή, επ' ονόματι της Αγίας Τριάδος τιμωμένη, ιδρύθη το 1867, πρωτοβουλία των αυτών Έλλήνων βομβακακισμένων και ίδια υπό του Νικολάου Μαρίνου Μηνάκη, τότε πράξεντος της Ελλάδος εν Νέα Όρλεάν και των αδελφών Δημητρίου Ν. Μπότσας (τότε Γενικού Προξένου της Ελλάδος εν Νέα Υόρκη) και Ιωάννου Ν. Μπότσας. Ο πρώτος εθώρησε το οικόπεδον και 600 δολάρια, ανά 500 δέ δολάρια εθώρησε και έκαστος των αδελφών Μπότσας. Η εκκλησία αυτή κείται επί της οδού Ντορσέτς υπ' αρ. 1222, είναι δέ μικρά ξυλίνη οικοδομή.

«Περὶ ἀπὸ τὰ ἄμφω καὶ σκεῦη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐν χρῆσει ἀκόμῃ, εἰσπράξανται εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ταύτην κατὰ τὸ ἔτος 1886 ἀπὸ τοῦ τότε ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσίας ἀποστολῇ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ρωσῶν Ἐπισκόπου, ὅστις ἐπεσκέψθη τὴν ἐν λόγῳ ἐκκαλοῦσαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

»Εν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἐλεπούργουν-
το οὐκ ὀλίγοι οἱ ὀλίγοι Ἕλληνες βασι-
λέμποροι καὶ πνὴες ἄλλοι Ἕλληνες ναυ-
τικοί, οἱ ὁποῖοι εὐοίσκειντο κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν ἐκείνην ἐν Νέα Ὀρλεάν, ἀλλὰ καὶ
οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ Ἕλληες καὶ Ἕλᾶδες»

Κατά τις πληροφορίες που συνεκτρίνω-
σε ο Κωνσταντίνος, μόλις έφυγαν από τις Νό-
τιες Πολιτείες οι Έλληνες βορειοδιατρι-
οί, η Εκκλησία έμεινε στους ελαχίστους
Έλληνες, Σύρους και Σλάβους ερμάτες
παι βορειοκέντρων στην πόλη και τις χροσίμ-
ποίσαν όχι μόνο για την επέκταση των
βρεσικωτικών τους καθήκοντων, αλλά κα-
ώς τότε συνεκτρίνωσαν τους για συνέπ-
σεις επί των οκλήρων προβλημάτων που
τους απασχολούσαν.

Ας σημειωθεί ότι τα πρακτικά του Συμ-
βουλίου της πρώτης αυτής ελληνικής έκ-
κλησίας εγγράφοντο μέχρι του 1905 σε αγ-
γλική γλώσσα, προφανώς διότι μεταφ-

τοῦ περιορισμένου τότε ἐκκλησιασμοῦ ἡς
 ὑπῆρχαν καὶ μὴ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦ-
 σάν τὴν ἑλληνικὴν, διότι οὗτην ἐκκλη-
 σία ὑπῆρχε ἓνα μικρὸ σπῆτι, ἰδιοκτησία τοῦ
 ναοῦ, ποῦ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς κατοικία
 τοῦ ἐκαστοῦ ἱερέως.

του εκαστοῦ ἱερέως.
«Πρώτος ἱερεὺς τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας — γράφει ὁ Κανούτας — υποτίθεται ὅτι ἦτο κάποιος ἀνήλικος εἰς τὴν ρωσικὴν ἱεραποστολὴν ἐν Ἀμερικῇ. Τὸ ὄνομα ὁμοῦς αὐτοῦ οὐδεὶς ἐνθυμῶμαι οὔτε εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐκκλησίας ἀπαντᾷται.
«Ἀπὸ τοῦ 1880 μέχρι τοῦ 1901 ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας ταύτης διετέλεε ἱερομόναχος τῆς ὀνόματι Μιχαὴλ Καρβύνης, ἐκ φιλιππουπόλεως καταγόμενος, ὅστις νυτοκίνησεν ἐν τινι μικρᾷ ἑλληνικᾷ ξενοδοχείῳ τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν 5 ᾽ Ιουνίου 1901. Τὰ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἐν λόγῳ ἱερέως παρέμειναν ἀγνώστα. Κατὰ τὴν πιθανώτεραν ὁμοῦς γνώμην εἶχε πάθει τὰς φρένας, διότι ἐπιδραγετο ἐπ' ἀρκέτον χρόνον πρὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους του εἰς κατὰσκευὴν μηχανῆς αὐτοκινήτου ποδηλάτου, ὅπου ὅς διήνουν 100 μίλια τὴν ὥραν, ὥς ὁ ἴδιος διέδιδε...»

Επεικόμ με την πρώτη αυτή ελληνική έκκλησία της. Άμερικinis έκανε εμπειρογματομένης έρουνες και ο κατά το 1936 έφη μερίας της και λάνιος κληρικός. Ίωάννης Ζωγράφος, και ο όποιος συνάφης τα πορίσματα των έρευνων του σε μια έπιστολή, στην όπια αναφέρονται και τα έξης:

«...Α πρώτα, ενεργεία διὰ την ανέγερσιν του 'Ιερου Ναού της Κοινοτήτος μας, όστις τιμάται έπ' όνοματι της 'Αγίας Τριάδος, φαίνεται ότι ήρξισαν κατά το έτος 1865. Το 1866 τέτρησαν τα θεμελία και τόν 'Ιούλιον 1867 ήρξισε νά τελείται ή θεία λειτουργία.

π. »Το κτίριον ἀνηγέρθη καὶ παραμένει μέχρι σήμερον ὑψίστον, κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ντορζενούα 1222, ἡ ὁποία ἄλλοτε πτοεὶς ἀπὸ τῶν κεντρικωτέρων καὶ ἀριστοκρατικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως... Τὸ εἰκονοστάσιον δὲν παρουσιάζει καμμίαν τέχνην ἐξαιρετικὴν...

ἡ Ἀφία λόγου εἶναι μία χειρόγραφος λει-
τουργία, πολὺ καλῆς τέχνης καὶ μὲ ζω-
πρὸς μικρογραφίας, ἐν ἱερῶν Εὐαγγέλιον
ἐκδοθέν ἐν Βενετία «ἐκ τῆς ἑλληνικῆς τυ-
πογραφίας τοῦ ὀνόματος 1865». ὧρων δὲ
τῆς ἀειμνήτου βασιλείας «Ὀλγας, ἀγιο-
πώτρα χρυσά, δώρον τοῦ αυτοκράτορος
τῆς Ρωσίας, εἰς ἐπίταφιος χρυσοκέντητος,
τέχνης ρωσικῆς...

γότερον μὴν ὁμογενὲς τὴν ἐκκλησίαν ἀνηγέρηεν ἀρ-
στοτέλης ἢ ὁμογενὲς τὴν ἐκκλησίαν κτίριον, ὅπου
συνεστάνει τοι οὐκ εἰσὶν καὶ τὰ μέλη
τῆς Κοινότητος. Εἰς τὴν μικρὰν βιβλίον
κὴν τῆς Κοινότητος, ἡ ὁποία ἄλλοτε ὅτε
εἶχε πολλὰ βιβλία, ἀφ' ὧν συνεγράμ-
ματα Λατινικά, σερβικά καὶ ἰδίως ἐκκλησια-
στικά βιβλία λαθρονικά μὲν τὴν ὁμοίωσιν
εἰς τοὺς ἐξέφυλλον ἑλλήνιστι: (Μοθανάηλ
ἱερομόναχος ἐκ τῆς ἐν Ἀνίῳ Ὁρεῖ Ἀ.

»Η Κοινότης κέκταται Μαυρολεών, όπου είναι ενταξισμένοι και εις από τους εφημερίους της, ο άρχιμανδύτης Πάριος θρεντίνος, εκ της νήσου Πάμου. Εις το αυτό νεκροταφείον ευρίσκειται και ο οικογενειακός τάφος του πρώτου Προέδρου της Κοινότητός μας άειμνήστου Κ. Μπε- νάκη...»

Η («Άγία Τριάς»), λοιπόν, της Νέας Όρλεάνης είναι η πρώτη Ελληνική εκκλησία της Αμερικής. (Τώρα δεν υπάρχει) κατεδαφίσθηκε προ όλγων ετών και ανανεώθηκε λίγα μέτρα πιο πέρα η νέα «Άγία Τριάς» μεταλλοσκεπής και άνετη για το σημερινό πολυπληθές Ελληνικό εκκλησάσιμα. Το πρώτο Ελληνικό σματριο της Αμερικής είναι η αδελωότης «Αθνα» της Νέας Υόρκης. Ιδρύθηκε το 1891 από τους πεντακόσιους περίπου τότε Έλληνες της μεγαλοπόλεως, οι οποίοι αισθάνονταν την ανάγκη να οργανωθούν τόσο για τη διαχείριση και προάσπιση των κοινών συμφερόντων τους, όσο και για την καλλιέργεια του έθνικου και θρησκευτικού φρονήματος με την ίδρυση εκκλησίας και σχολείου, την οργανωση τελετών κτλ.

Οι προπρόσοι εκείνοι δεν ήταν εύποροι όπως οι περισσότεροι από τους συμπατριώτες Έλληνοαμερικανούς της Νέας Υόρκης. Παρά ταύτα, με τα πενήντάτα οικονομικά μέσα τους, συνενέτριψαν με έρανάς ένα αξιολόγων ποσό, με το οποίο έκτισαν την εκκλησία της 'Αγίας Τριάδος και έθεσαν από την 'Ελλάδα - κατόπιν αλτσίσεσ ποδς την 'Ιερά Σύνοδο - τον άρχιμανδρίτη Παΐσιο Φερεντίνο. 'Ετσι λειτούργησε η πρώτη ελληνική εκκλησία της Νέας Υόρκης, ενώ προχωρούσε η οργανική συγκρότησις της κοινότητος και η πραγματοποιήσις των σκοπών της ('Αθηνάς), το διοικητικόν συμβούλιόν της οποίας άποτελείτο ως επί το πλείστον από στωχούς, αλλά ένθουσιώδεις βιοπαλαιστές.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΝΑ ένας γυναικείος τύπος, που θα σας γοητεύσει άκαταγώνιστα από την πρώτη στιγμή που θα τον συναντήσετε μπροστά σας. Είναι η γυναίκα που έχει όλη την καλή διάθεση να γίνη θαυμαστρία σας... Μην διαμαρτύρεστε. Έχετε ίσως τη μετριοφροσύνη να νομίζετε πως δεν είσαστε τίποτε ή άποωδηότητε πως δεν αξίζετε μεγάλα πράγματα. Δεν έχει σημασία. Άποασασίστε να πείτε έστω και μια φορά μαζί της. Και θα πεισθώτε πως αξίζετε τον εαυτό σας και πως είσαστε ένας άνθρωπος που αξίζετε, σ' αλήθεια, να σας θαυμάζουν.

Προσεύξτε, ὁμως, μὴν τὸ πάρετε πολὺ πᾶνω σας. Γιατὶ δὲν εἴσατε τὸ μοναδικὸ εἶδωλό της γυναικας πού σας περιβόλκει μὲ τὸ θαυμασμό της. Κι' ἂν εἴσατε αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ εἴσατε τὴν ἀμέσως ἐπομένη, ὅπως δὲν ἤσατε οὔτε τὴν προηγούμενη.

Στη γυναίκα αυτής της κατηγορίας, ο θαυμασμός αποτελεί το πάθος της ή αντιστοίχως το ταλέντο της. Ζη γιά να θαυμάζω. Κι' ο θαυμασμός της είναι ανεξάντλητος. "Αν τρώει τυχρά να είσαστε και κάτι, έ, τότε άλλοιμονό σας! Για τίποτα στον κόσμο δεν θα γλυτώσετε από τα χείλια της.

Αν μπορούσε να γίνει μια στατιστική πάνω σ' αυτό το ζήτημα, θα αποδεικνυόταν μετρόπολι αναμφισβήτητο ότι οι θαυμαστίες έχουν τις μεγαλύτερες κατακτήσεις. Οι άνδρες τις προτιμούν από όλες τις άλλες, γιατί ο θαυμασμός τους κοιταχένει την ανδρική ματαιοφροσύνη. Δεν είναι μικρό πράγμα να 'κούτε μια γυναίκα να σάς λιβανίζει ακατάπαυστα με εγκώμια και επαίνους από το ένα πρωί ως το άλλο, να σας συμμοποιή τα ύφαισμα επίθετα για σας και πάντοτε στον υπερθετικό και να βρισκώ πως είσαστε άφραστοι, άκοιμη κι' όταν χασιμωκώσατε ή όταν έχετε τη φαλάκρα σας.

«Ὁ θαυμάσιος δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ εἶναι δύσκολος. Ὅλη ἡ γοητεία τῆς βίαισκειται στὰ χρυσόλογα πού βγαίνουν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὰ μονοπωλήσετε γιὰ ἓνα διάστημα. Ἀλλὰ μὴν ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ εἶναι πολὺ μεγάλο. Μία τέτοια παίτησι θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ στραγγαλισμὸ τοῦ ταλέντου τῆς φήλης σας. Μὲ τὰ θὰ ἦταν ἄδικα ἐκ μέρους σας... Γιὰ σκεφθεῖτε πόσοι ὄλλοι ἀνθρώποι ἔχουν τὴν ἀνάγκη νὰ βροῦν κάποιο πού νὰ τοὺς ἀποδείξῃ πὼς εἶναι ἀξίοι θαυμασμοῦ! Ἀλλήνες παγίδες γιὰ τοὺς ὄνδρες εἶναι ἐπίσης ὁ γυναικὲς πού τοὺς ὀνδρεῖται μὲ τὴν παρέργεια τοῦ τοῦς ἐστρελλισμοῦ.»

[illegible]

Μία γυναίκα αυτής της κατηγορίας δίνει τον καιρό στον άνδρα που διώκει για στόχο της να σκεφθεί αν του άρεσει όχι. Γιατί τον συναρπάζει με την περιγεια της και τον αιχμαλωτίζει με το ένδοξο που δείχνει για κάθε τι που τον αφορά.

Όταν η περιέργεια της γυναίκας παχωθεί τη θέσι της σε μία αληθινή και ελκυστική στοργή, έχουμε τότε τον τύπο φίλης που είναι ταυτόχρονα και μητέρα.

Πολλές γυναίκες δεν μπορούν να περι-
αίση...

ριότητα στον ρόλο της φίλης ή της αδελφής. Ή υπερεκχειλίζουσα στοργή τους κάνει να θέλουν να παίξουν κοντά στον θάνατο που άγαπητον και το ρόλο της μητέρας. Ενδιαφέρονται τότε γι' αυτόν και να ήταν παιδί τους κι' υποβάλλονται πάλι σε όλα τα μεγάλα ερωτήματα της ζωής. Αρμεριάζουν κάθε έγγονο από τη ζωή και να τον πικραίνουν από κάθε κίνηση.

Αυτή τη στοργική νύκτα και την πτασσία πολλοί άνδρες της την επιθυμούν, αλλά στας 'Ηνωμένες Πολιτείες, σύμφωνα με τελευταία στατιστική, οι γάμοι δρουν με γυναίκες μεγαλύτερης ηλικίας αυτούς είναι πολύ συνηθισμένοι. Άλλα νο που θα φανή πιο περίεργο είναι ότι γάμοι αυτής της κατηγορίας αποδοκίμαται πιο σταθεροί. Πιθανόν, γιατί παρέχουν άνδρα το σύστημα της ασφάλειας, ενώ ταύτοχρονα τον ξεκουράζουν από οι ρόλους έγγονες.

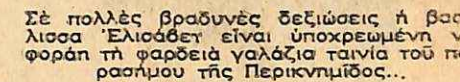
Θα μπορούσε κανείς να πη ότι στα
δράγματα αυτής της μορφής, τα βάρος
συζυγικής ζωής τα σηκώνει στους ώμους
της η γυναίκα. Κι' όχι μόνον δεν διαμυ-
τύρεται γι' αυτό, αλλά, τουναντίον, είναι
κατενθουσιασμένη.

Πολλοί κοινωνιολόγοι βλέπουν στους
μους αυτούς μια επιδίωξη της παλίας
τριαρχικής ζωής, όπου η γυναίκα ήταν
πάν, ενώ ο άνδρας δεν είχε καμμία προ-
βούλα, όλα' ούτε και είνυν. Ή ζωή
λούσε γι' αυτόν χωρίς σκοτούρες, α-
γιά όλα εφρόντιτε η γυναίκα.

Δεν είναι, όμως, απαραίτητο να πε-
ρί τη γυναίκα στα χρόνια τον άδρα, να
μπορεί να σταθεί κοντά του σαν φίλη και
γέλο. Αυτή την τούδε απή την βοήθεια και
πολλές νέες, που ίσως έχουν ανεπτυγ-
πρώτα το αίσθημα της μητρότητας.
πρώτα τους παιδι είναι ο άντρας τους.
όλα που ο άποκτήσουν μαζί του έρ-
ται κατόπιν

Είναι εύνημα τὸ νὰ ἀγαπᾷτε τὴν
μὴ γυναῖκα, ποῦ, ἐκτός ἀπὸ τοὺς θησαυ-
ροὺς τῆς τρυφερότητός της, θὰ σὰς προ-
φέρει ἐπίσης τὴν ἀνεξάντηλη στοργήν
καὶ θὰ παίξῃ κοντὰ σὰς τὸ ρόλο τῆς πυ-
νοπικῆς καὶ πάντοτε πρόθυμης σὲ θυ-
μπερσᾶς: Ἰσως ναί, ἴσως ὀχι. Τὸν ἰδι-
ξαστάει ἀπὸ τὸ χαρακτηριστὶ καὶ τὴν ἐν-
ταῖον ψυχοσυνθεσίαν σας. Οἱ ἄνθρωποι
ἐξαιπτο χαρακτηριστὰ δὲν θ' ἀνεχθοῦν
αὐτὴν τὴν στοργικὴν προστάσι. Ἄλλοι,
τίθεται, τὴν ἐπιθυμοῦν καὶ τὴν ἐπιζη-
τοῦν, γιὰ τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἀπεί-
ρητοσύνην της. Ἄλλοι, ἔτι καὶ τὴν ἐπι-
κρίνουν. Ἄλλοι, ἔτι καὶ τὴν ἐπιθυμοῦν.
ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η (βασιική) γράμμη

ἡ Βασίλισσα Ἑλισάβετ

Τὰ μυστικά τῆς γκαρνταρόμπας τῶν
ἀναχτόρων τοῦ Μπάκιγχαμ

ποικρεωμένη να τὰ διαλέγη πολὺ μικρά, γιὰ νὰ ἀφήνουν τελείως ἐλεύθερο τὸ πρόσωπο καὶ νὰ μποροῦν τὰ πλῆθη νὰ τὴν ἀναγνωρίζουν ἀμέσως. Στὶς κοῦρες, μάλιστα, δὲν φοράει, παρὰ μόνον τόκες.

“Όταν η βασίλισσα θέλει να διαλέξει
καινούργια φορέματα, καλεί τόν βασιλικό
ράφτη, τόν Νόρμαν Χάρντελ, σ' ένα σαλο-
νάκι τού παλατιού, πού προορίζεται άπο
κλειστικά γιά άνεπίσημες συνδιαλέξεις
καί τού αναπαύσεως τίς ιδέες της.

Ἐπίσης κάθε φορά πού πρόκειται νά κά-
νῃ μιὰ ἐπίδειξη, ὁ Νόρμαν Χάρντελ ἔρχε-
ται τήν παραμονή στό παλάτι, συνοδευό-
μενος ἀπό ἕνα μαννεκέν, γιά νά δείξῃ
στήν βασίλισσα τὰ καίνουργια μοντέλα
τοῦ, πρὶν τὰ ὄν τοῦ κοινόν.

«Αν η Βασιλίσσα διαλέξει ένα από αυτά το μοντέλλο, πού διαλέξει, άποφαιρείται έμμεσα από την κυκλοφορία και τή σχεδία καταστρέφονται, ώστε να μήν μπορεί καμιά άλλη γυναίκα, στή Ήνωμένη Βασιλεία να φορέσει ένα φόρεμα όμοιο μέ τή φόρεμα τής Αυτής Μεγαλειότητας!

Όταν η βασίλισσα κάνει τον περίπατό της με το μάζι της στο Λονδίνο, της αρέσει πάντα να κυττάει - όπως, άλλωστε, και οι άλλες τις γυναίκες... τις θυτρίνες των μεγάλων μοναρχών. Είναι υποχρεωμένη, όμως να της κυττάει μόνον από μακριά και να μην μπαίνει ποτέ μέσα για να φανίσει, γιατί αυτό απαγορεύεται από την αυλική εθιμοτυπία.

Ἄν ἡ βασιλεία βαρύνῃ ἓνα φόρεμα
καὶ ἀποφασίσῃ νὰ μὴν τὸ ἐκφορεῖται,
τὸ φόρεμα καταστρέφεται ἐπιμελῶς. Οἱ γυναι-
κές καὶ τὰ ἄλλα γεγονόσιν αὐτῶν
ὄχι γιὰ νὰ κομποιοιοῦν ἐν ἄλλο
φόρεμα, καὶ τὸ ἴδιο φόρεμα παροῖσται
ἐν ὧν ὁπτιᾷ καὶ καλεῖται ὡς ποῦ νὰ γίνῃ
στάχνη.

«Γριμμένα, ωστόσο, από τα φουστάνια της, η βασίλισσα δυσκολεύεται να τα πετύχει, όσα χρόνια κι' αν έχουν περάσει από τότε που τα πρωτοφόρεσε. Κάθε καλοκαίρι, όταν πηγαίνει στον έξοχικό πύργο του Μπάλμουραλ, φοράει την ίδια φούστα από «ταρτάν» και το ίδιο ναυτικό παν-
τοφάνι».

τελόνι, όταν πάει για φάρμακα. Έχει, επίσης, ξεχωριστή αδυναμία για μια ζακέτα τα από δέρμα ζαρκασιού και για ένα ζευγάρι ανδρικά παντελόνια από τουρνέ μαρόν, που δέ ξέπιασε, εδώ και 15 χρόνια, από ένα καλό κοστούμι του πατέρα της.

—Τὰ παντὲρ ὅντα μοῦ ἔρχονται ἐν
κόμῃ πολὺ καλῇ, λέει ἡ βασιλίσσα. Γι-
ὰ νὰ τρέξω στὸν βρόχον καὶ στὰ δάσ-
η εἶναι ἀκριβὲς ὅτι χρειάζεται.

over 1000, 0.11 x per acetol.

“Εκλαιγα από χαρά στην αγκαλιά του Φερνάν και συλλογιζόμουν την καινούργια ζωή που με περίμενε...”

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΓΑΠΟΥΣΑ, έδω κι' ένα χρόνο, τον Φερνάν και θα τον παντρεύομαι γρήγορα με τη συγκατά-
 λος του, νέος σοδαρός, εργατικός και έξυπνος.
 Είχαμε αρραβωνιαστή κι' ο πατέρας μου αγαπούσε το
 Φερνάν, γιατί σκεφτόταν αργότερα να του αναθέσει τη
 διεύθυνση του εργοστασίου του.
 Γύριζα εκείνο τ' απόγεμα από ένα περίπατο στο
 σπίτι μου, όταν συνάντησα την ξαδέλφη μου, την
 Κλαυδία.
 — Σκέφτεσαι τον «πρίγκηπα» σου; με ρώτησε γε-
 λώντας. Σε βλέπω βυθισμένη σε όνειροπολήσεις...
 — Ναί, η σκέψη μου είναι πάντα στον αγαπημένο
 μου Φερνάν...
 — Ξέρεις, 'Υβέτ, ξανάπε η ξαδέλφη μου, καθώς προ-
 χωρούσαμε μαζί, θάθελα κάτι να σου πω. Θεωρώ κα-
 θήκον μου να σε ειδοποιήσω. 'Υστερα, κάνε ό,τι νο-
 μίζεις...
 — Μίλα, λοιπόν...
 — Αγαπημένη μου, αναρωτήθηκες ποτέ σου αν ο
 έρωτας του Φερνάν για σένα είναι ειλικρινής;
 — Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό!...
 — Άκουσέ με: έσύ είσαι πλούσια κι' αυτός φτωχός,
 εργοστασιού του πατέρα σου κι' αργότερα, φυσικά, ά-
 τρευόταν αν ήσουν φτωχή. Άραγε θα σε παν-
 φέρον του; Σκέψου το καλά αυτό, 'Υβέτ. Άλλωστε γι' α-
 να πεισθής για την αγάπη του Φερνάν, δεν έχεις παρά
 να τον δοκιμάσεις...
 — Τι χρειάζεται μια τέτοια δοκιμασία; Είμαι πλού-
 σια. Δεν μπορώ να του πω ότι φτώχυνα ξαφνικά. Δεν
 φταίω εγώ αν γεννήθηκα πλούσια...
 — Άν ήταν έτσι...
 — Τι θές να πής; Οι γονείς μου δεν ήταν πλούσιοι,
 όταν γεννήθηκα; Δεν υπήρχε το εργοστάσιο του πατέρα
 μου...
 — Μάθε, αγαπητή μου 'Υβέτ, πώς δεν έχεις κανένα
 δικαίωμα να είσαι η κληρονόμος του Λουί Μωρίς. Αυτό
 το χρώσας στην καλωσύνη της θείας Καίτης, που μη
 έχοντας παιδιά...
 — Τι λές, Κλαυδία; τη διέκοψε αναστατωμένη.
 — 'Η θεία Καίτη δεν είναι μητέρα σου, 'Υβέτ. Σου
 είπαν ως τώρα ψέματα. Τώρα που είσαι είκοσι χρόνων,
 μπορείς να μάθεις την αλήθεια. 'Η πραγματική σου μη-
 τέρα ζή, 'Υβέτ...
 — 'Η μητέρα μου ζή;
 — Ναί. Δέχτηκε να σ' αποχωριστή για να ζήσης
 έσύ ευτυχισμένη. Γι' αυτό δεν έφερε αντίρρηση να σε
 υιοθετήσουν οι Μωρίς. Μά τώρα που η μητέρα σου γέ-
 ρασε, κλαίει για την κόρη της που της την πήραν...
 — Μά ποιά είναι η μητέρα μου;
 — Είναι η γκουβερνάντα της θείας Καίτης... Είσαι
 ένα κορίτσι νόθο...
 — Άδύνατο! φώναξα. Δεν το πιστεύω!...
 — Ρώτησε τον θείο μου και θα δής, δεν θα το αρ-
 νηθί! Υποσχέθηκε στη θεία Καίτη, όταν πέθανε, να
 μην αποκαλύψει ποτέ αυτό το μυστικό...
 — Μά έσύ πώς τόμαθες;...
 — Όλοι το ξέρουν στην οικογένειά μας, αλλά σά-
 παιναν για να σε βαστούν την τελευταία θέληση της θείας
 Καίτης. Τώρα όμως παντρεύεσαι και η μητέρα σου, ή
 πραγματική, πρέπει να το μάθι! Σου τα είπα όλα.
 Κάνε τώρα ό,τι σ' αρέσει...
 — Πού μένει η μητέρα μου;
 — Σ' ένα φτωχικό έξοχικό σπίτι. Δεν παντρεύτηκε
 ποτέ της και δεν άποχτησε άλλα παιδιά...
 — Έκλαιγα με λυγμούς και η Κλαυδία προσπάθησε να
 με παρηγορήσει.

“Άφησα το ωραίο σπίτι, που το νόμιζα για δικό μου, έπειτα από μια θλιβερή συζήτηση με το Μωρίς. Τότε μόλις κατάλαβα γιατί τόσα χρόνια δεν τον είχα αγαπή-
 σει κι' ως τον θεωρούσα για πατέρα μου. Άλλά κι’

αυτός με ανεχόταν, για να ευχαριστή τη θεία Καίτη, τη γυναίκα του, που δεν είχε παιδιά. Έπειτα όμως, απ' το θάνατό της, ήμουν γι' αυτόν ένα βάρος. Έτσι έφυγα, αφού με κατηγορήσε για την αχαριστία μου και μου τόνισε να μην περιμένω πια τίποτα απ' αυτόν, ούτε αγάπη, ούτε βοήθεια, ούτε κληρονομιά. 'Η στάση του αυτή ήταν για μένα ένα σκληρό πλήγμα, κι' είδα πόσο ο Μωρίς ήταν ένας εγωιστής.
 Του άπαντησα όρθα κοτὰ πώς θα γύριζα στη μη-
 τέρα μου. Πριν να φύγω, έδωσα στην Κλαυδία ένα γραμ-
 μα για τον Φερνάν, όπου του έξηγοούσα την ξαφνική μου
 ανασχώρησι και πώς δεν είχα πια προίκα, πώς ο μέλ-
 λων σύζυγός μου δεν θα ήταν ποτέ ο διάδοχος του
 Μωρίς στο εργοστάσιο και πώς αν με ήθελε για γυναίκα
 του, έστω και φτωχή, μπορούσε να με βρή στο σπίτι
 της μητέρας μου, της Ρόζας Μπουδάρ...
 *

Πώς να περιγράψω τη συγκίνηση της μητέρας μου
 όταν με είδε ξαφνικά; Με δέχτηκε κλαίγοντας, αλλά με
 μάλλωσε για την απόφασί μου να παρατήσω τα πλούτη
 μου γι' αυτήν. Εγώ όμως ήμουν ευτυχισμένη και χα-
 ρούμενη κοντά της. Το μόνο που με στενοχωρούσε ήταν
 πως δεν είχα λάβει κανένα γραμμάκι απ' τον Φερνάν.
 Δικαιολόγησα τότε την ξαδέλφη μου που μου τον είχε
 περιγράψει για εγωιστή. Φοβόταν σίγουρα να έκτεθι
 στο Μωρίς, που ήταν διευθυντής του...
 *

Αναγκάστηκα να βρω κάποια δουλειά σ' ένα γρα-
 φείο. 'Ημουν τώρα πιο ήσυχη. Άλλά με τον έρχομό
 του χειμώνα, η μητέρα μου αρρώστησε κι' ο γιατρός
 μās συμβούλεψε να πάμε σ' ένα κλίμα λιγότερο υγρό.
 Έπειδή δεν είχα λεφτά, παραμέρισα το φιλότιμό μου
 κι' έγραψα στο Μωρίς ζητώντας του, άλλ' αυτός δεν μου
 απάντησε. Κατάλαβα το λόγο της σιωπής του, όταν,
 τη θεία 'Αμαλία την είδισι πώς πέθανε και πώς η κη-
 δεία του θα γινόταν την άλλη μέρα.

Αναγκάστηκα να παρευρεθώ σ' αυτήν κι' εκεί, φυ-
 σικά, ξαναείδα τον Φερνάν.
 — 'Υβέτ, αγάπη μου, σέ ξαναδρῆκα! μου είπε γλυκά.
 — Μπορούσες να με βρής, όποτε ήθελες, του είπα
 άποτομα. Γιατί δεν μου γράψες δυο δλόκληρους μήνες;
 — Γιατί δεν ήξερα τη διεύθυνσί σου...
 — Και δεν έπαψες βέβαια να μ' αγαπάς και να
 υποφέρεις για μένα, δεν είν' έτσι;
 — Αυτή η ειρωνεία δεν σου πάει, 'Υβέτ. Ξέρεις πόσο
 σ' αγαπά πάντα! Μου φαίνεσαι όμως πολύ κουρασμένη.
 Τι έχεις;
 *

“Έχω τη μητέρα μου αρρωστη βαρεία. Και χρειά-
 ζομαι διακόσιες χιλιάδες φράγκα για να την πάω σ'
 ένα ανασρωτήριο. Ξέρεις κανένα που θα μπορούσε να
 μου δανείση αυτό το ποσό;...
 — Θα κάνω ό,τι μπορώ για να σε βοηθήσω, 'Υβέτ.
 Θα προσπαθήσω να σου δανείσω εγώ αυτά τα λεφτά...
 *

Όταν έπειτα από λίγες μέρες άνοιχτηκε η διαθήκη
 του Μωρίς, είδα πώς το εργοστάσιο το άφινε στις άδελ-
 φές του, την Τζούλια και στην 'Αμαλία, ενώ η ξαδέλφη
 μου Κλαυδία κληρονομούσε το σπίτι του και τα επίπλα.
 Όσο για μένα, σαν παιδί που το είχε υιοθετήσει,
 έπαιρνα ένα έξοχικό σπιτάκι με δυο καμαρούλες. Πώς
 λοιπόν, θα ξεπληρώνα τώρα το χρέος μου στον Φερ-
 νάν, που μου είχε στείλει τις διακόσιες χιλιάδες φράγκα;
 'Η μητέρα μου θα γινόταν τώρα καλά, αλλά εγώ ήμουν
 φτωχή και πάντα θα είχα το βάρος αυτού του μεγα-
 λου χρέους.

Όταν είδα τον Φερνάν, του τα έξηγησα όλα, εκείνος
 όμως μου άπάντησε πώς δεν τον ένοιζε για τίποτα και
 πώς η μόνη του σκέψη ήταν να με παντρευτή. Έραβα
 ακόμα πώς η ξαδέλφη μου δεν του είχε δώσει ποτέ το
 γραμμάτι μου, γιατί στο βάθος με μισούσε...
 *

Μπορεί να είναι ικανοποιημένη, συνέχισε να μου
 λέει ο Φερνάν, γιατί κατάφερε με τις μηχανορραφίες της
 νά σε στερήσει απ' το μεγαλύτερο μέρος της κληρονο-
 μίας του θείου σου. Πάντα όμως, όσο πλούσια κι' αν
 είσαι, όσο και να παντρευτή αργότερα καλά, θα μείνη
 ή μοχθηρή γυναίκα που ευχαριστείται να κάνει κακό,
 'Ενώ έμεις, 'Υβέτ, είμαστε πλούσιοι, πλούσιοι απ' την
 ειλικρινή αγάπη μας.

Δεν του άπαντησα, μόνο έκλαιγα από χαρά και σκε-
 φτόμουν, την καινούργια ζωή που με περίμενε, ενώ ο
 Φερνάν μ' αγκάλιαζε και με φιλούσε με πάθος...
 ΜΙΡΕ-ΙΓ ΡΟΜΑΙΝ

Τι θρεΐνει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Τα λίπη μας προστατεύουν από τα μικρόβια

Οι πρωτεΐνες συντελούν στη διατήρησι και την ανάπτυξη των ιστών. Αλλά το σώμα μας είναι ένας ζωντανός οργανισμός, ή, μ' απλούστερα λόγια, μία μηχανή που εργάζεται και που αποδίδει ωρισμένη ενέργεια. Η καύσιμη ύλη που θα χρησιμοποιήσουμε για την παραγωγή αυτής της ενέργειας είναι τα λίπη και το σάκχαρον.

Τα λίπη αποτελούν την πιο πλούσια πηγή ενέργειας. Μία κουταλιά του γλυκού λιπαρών ουσιών μας δίνει 100 περίπου θερμίδες. Βρίσκονται στο βούτυρο, την κρέμα, τη μαργαρίνη, το λάδι, το κρέας, το τυρί, τον κροκό του αυγού, τα καρύδια κλπ. Αντίθετα με την αντίληψη που επικρατεί γι' αυτά, χωνεύονται εύκολα και τελείως, ιδίως δε τα φυτικά έλαια, το βούτυρο κι' η κρέμα που διαλύονται σε θερμοκρασία κατώτερη από εκείνη του σώματος. Τα φυτικά έλαια, εξ άλλου, είναι πλούσια σε βιταμίνες Β6, Ε και Κ.

Τα λίπη συγκαταλέγονται μεταξύ των βασικών στοιχείων των κυττάρων του σώματός μας. Βρίσκονται επίσης στα νευρικά κύτταρα, όπως και στην εγκεφαλική ουσία. Γι' αυτό δεν πρέπει να λείπουν από τη διατροφή μας.

Η πέψις μετασχηματίζει τα λίπη σε λιπαρά όξέα και σε γλυκερίνη. Τρία απ' αυτά τα λιπαρά όξέα, που είναι γνωστά με το όνομα της βιταμίνης Ε, παίζουν σημαντικό ρόλο στη διατήρησι της υγείας μας. Τα όξέα αυτά, που βρίσκονται κυρίως στο λάδι της έληας και της σόγιας και κατά δεύτερο λόγο στο βούτυρο, στην κρέμα και στα παχειά κρέατα, ενισχύουν την ενέργεια της βιταμίνης D, γιατί ενοποιούνται ασθέντιο και φωσφόρο στα όστα και στα δόντια.

Φαίνεται πιθανόν ότι παίζουν επίσης σημαντικό ρόλο στην άμυνα του οργανισμού μας εναντίον των διαφόρων μικροβίων και ειδικότερα του βακίλλου της θυμιάσεως. Η απουσία τους προκαλεί, εξ άλλου, έκζεμα και διάφορες άλλες δερματοπάθειες.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτοί οι έρεθισμοί του δέρματος εμφανίζονται κυρίως κατά την παιδική ηλικία και συμπίπτουν με την περίοδο που το παιδί δεν εισάγει φυτικά έλαια στον οργανισμό του.

Αργότερα, όμως, όταν αρχίσουμε να του δίνουμε φυτικά έλαια, οι έρεθισμοί αυτοί εξαφανίζονται.

Τα λιπαρά αυτά όξέα είναι απαραίτητα για το σχηματισμό απο-

Ώρισμένες λιπαρές ουσίες, που βρίσκονται στα παχειά κρέατα, περιέχουν χοληστερόλη, που προκαλεί όρθριο-σκληρώσι και διαταραχές της κυκλοφορίας του αίματος...

θεμάτων. Λίπους στο σώμα μας. Συνιστώνται, λοιπόν, ιδιαιτέρως σ' εκείνους που θέλουν να παχύνουν. Θα τα αναζητήσουν κυρίως στα φυτικά έλαια, γιατί τα παχειά κρέατα εκτός από το ότι δεν είναι πλούσια σ' αυτά τα όξέα, δεν περιέχουν επίσης ούτε βιταμίνες, ούτε μεταλλικά άλατα. Οι γυναίκες, αντίθετα, που θέλουν να αδυνατίσουν πρέπει να τα καταργήσουν από την τροφή τους. Μία κουταλιά του καφέ ελαιόλαδο την ημέρα μέσα στη σαλάτα είναι αρκετή για τις στοχευόμενες ανάγκες του οργανισμού τους.

Τα λίπη μας ενισχύουν επίσης στην άμυνα εναντίον του κρύου, γιατί το συγκεντρώνωμε στους ιστούς λίπος παρεμποδίζει τις απώλειες της θερμότητας.

Είναι γνωστό ότι τα άτομα που αδυνατίσαν πολύ (άνάρρωσις έπειτα από μακρά ασθένεια κλπ.) παρουσιάζουν εξαιρετική ευαισθησία στο κρύο.

Τα λίπη δημιουργούν επίσης έναν προστατευτικό θώρακα γύρω στα κύτταρα και συντελούν στην επανόρθωσι των βλαβών τους.

Προκειμένου για τα λίπη, είναι καλό να ξέρετε ότι οι βιταμίνες που περιέχουν διευκολύνουν την αφομοίωσί τους. Αυτές οι βιταμίνες, όμως, καταστρέφονται με το βράσιμο και τα λίπη γίνονται τότε δύσπεπτα (ιδίως εκείνα που προέρχονται από τη γηάινισμα). Γι' αυτό, πρέπει να προτιμούμε τα ωμά λίπη, που είναι πιο εύπεπτα και αφομοιώνονται ευκολότερα.

Θα αποφύγετε, προ πάντος, τα βιομηχανικά λίπη. Ο τρόπος της παρασκευής τους καταστρέφει τις βιταμίνες που περιέχουν, ενώ, από τ' άλλο μέρος, εισάγει σ' αυτά διάφορα βλαβερά στοιχεία, που διαταράσσουν ολόκληρο το πεπτικό μας σύστημα (στομάχι, έντερα, σπλήν). Οι πρόσφατες βιολογικές έρευνες καταδικάζουν απόλυτα τα έλαια αυτά. Έκτός από τα άλλα μειονεκτήματά τους, δεν περιέχουν επίσης ώριμα στοιχεία στοιχειώδη λιπαρά όξέα, όπως το λινολεϊκό, το αραχιδιώδη κλπ., που είναι απαραίτητα στον οργανισμό μας. Αυτά τα όξέα είναι περισσότερο απαραίτητα στο παιδί γιατί συντελούν στην ανάπτυξη του.

Ώρισμένες λιπαρές ουσίες, όπως εκείνες που βρίσκονται στα παχειά κρέατα, στο τυρί, στο βούτυρο κλπ. περιέχουν χοληστερόλη. Η ουσία αυτή όταν κάνωμε κατάχρησι στις τροφές που την περιέχουν προκαλεί σκληρώσι των αρτηριών και διαταράσσει την κανονική κυκλοφορία του αίματος. Πρέπει, λοιπόν, να περιορίζωμε στο ελάχιστο αυτές τις τροφές, ιδίως έπειτα από τα πεινήτα.

Ποιά είναι τότε η ημερήσια ποσότης λιπαρών ουσιών που χρειάζεται ο οργανισμός μας; Η ποσότης αυτή ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία, τη σωματική διάπλασι, το είδος της εργασίας, την κατάσταση των πεπτικών οργάνων κλπ. Οποιοδήποτε, καλόν είναι να έχετε υπ' όψι σας πάνω στο ζήτημα αυτό τα εξής:

1) Τα παιδιά έχουν ανάγκη από σημαντικές ποσότητες λιπαρών ουσιών, που υποβοηθούν την ανάπτυξη τους και τα κάνουν ζωηρά και εύκινητα. Μην τους βαρύνετε, όμως, άσκοπα το στομάχι γιατί αυτό είναι επικίνδυνο. 50 γραμμάρια λιπαρών ουσιών την ημέρα έπαρκούν απόλυτως για τις ανάγκες τους.

2) Οι άνθρωποι που καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες και ασχολούνται με εξαντλητικές εργασίες έχουν ανάγκη από μεγαλύτερη αναλογία λιπών παρά εκείνοι που περνούν καθιστική ζωή.

3) Το χειμώνα ο οργανισμός μας χρειάζεται περισσότερες λιπαρές ουσίες παρ' ότι το καλοκαίρι.

4) Για τον ενήλικα, που εργάζεται κανονικά, η ημερήσια δόσις των 80—100 γραμμαρίων λίπους είναι ύπεραρκετή.

Πρέπει, όμως, να εξετάσετε πρωτίτως την άνοχη του οργανισμού σας. Ώρισμένα άτομα π.χ. δεν χωνεύουν εύκολα τις λιπαρές ουσίες.

Πρέπει, λοιπόν, να σεβασθώμε αυτή την αναπηρία του οργανισμού μας και να μην προσπαθώμε να τον βιάσωμε, γιατί το πράγμα αυτό μπορεί να έχη ολέθριες συνέπειες.

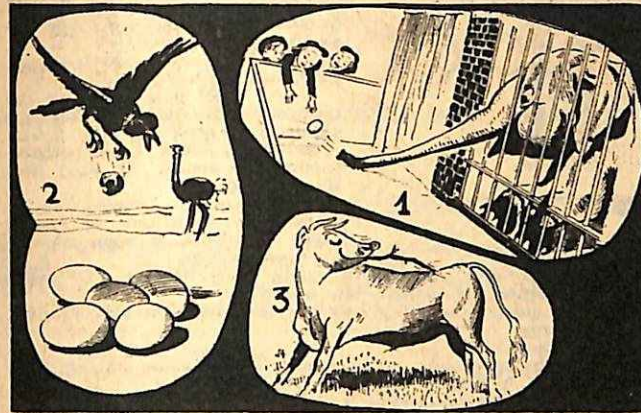
5) Οι τροφές που κολιμπούν στο λάδι ή στο λίπος είναι βαρύνειες για το στομάχι. Αποφύγετέ τις.

Για τον ίδιο λόγο θα αποφύγετε τα τηγανητά.

6) Μην αγοράζετε λάδια και γενικά λιπαρές ουσίες κατώτερης ποιότητος για λόγους κακώς εννοούμενης οικονομίας.

Το μόνο που κάνετε μ' αυτό τον τρόπο είναι ότι καταστρέφετε την υγεία σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι τροφές που περιέχουν σάκχαρον.

1) 'Ο έλεφας φύσηξε το φραντζολάκι, για να φθάση κοντά στή μικρή επίσκεπτρια. 2) 'Η κουρούνα ρίχνει την πέτρα και σπάει τα αυγά της στρουθοκαμήλου. 3) 'Ο ταύρος μεταχειρίζεται το κλαδί σαν εργαλείο, για να ζυή την πλάτη του.

Τα ζώα μπορούν να σκέπτονται

Έκπληκτικές πράξεις τους, που δείχνουν ότι έχουν λογική

«Δεν ξέρω πιά τί να κάνω! Από την ημέρα που οι αγγελάδες μου διάβασαν μία παραπαισμένη έφημερίδα, κήρυξαν απεργία και ζητούν καλύτερη μεταχείρησι, ύγεινότερο περιβάλλον, πιο άνωδον άρμεγμα και ένα σωρό άλλες ανέσεις...».

Αυτά γράφει για το άπώτερο μέλλον ένας Άγγλος συγγραφέας, βλέποντας, ότι τα ζώα γίνονται ολοένα έξυπνότερα και μαθαίνουν να μιλάνε, να διαβάσουν και να κάνουν ένα σωρό άλλα έκπληκτικά πράγματα! Αλλά, βέβαια, είναι δύσκολο να γίνουν πραγματικά τέτοια.

Γενικά, όμως, υπάρχει πάντοτε το αναμφισβήτητο γεγονός, ότι τα ζώα έχουν αρχίσει να γίνονται λογικά ή, μάλλον, το πιθανότερο, ότι ο άνθρωπος κατάλαβε, επί τέλους, πως οι τετράποδες σύντροφοί του μπορούν και εκείνοι να σκεφθούν και να ενεργήσουν λογικά.

Ανοίμεθα στις χιλιάδες των επιστημόνων και των έρασιτεχνών, που ασχολούνται συστηματικά με το θέμα αυτό, είναι και τέσσερις νεαροί ψυχολόγοι, που έπρασσαν ολόκληρες έβδομάδες σε έναν ιδιωτικό ζωολογικό κήπο και μελέτησαν από κοντά τη συμπεριφορά των ζώων. Το πιο θετικό και αξιόλογο συμπέρασμά τους είναι, ότι τα ζώα, όχι μόνο έχουν μυαλό, αλλά και το χρησιμοποιούν με τον καλύτερο τρόπο.

Ένας έλεφοντας, π. χ., θυμόταν πάντα, ότι τα άγαπημένα του μήλα ήταν δεμένα στην άκρη ενός μαύρου σπάγγου και άδιαφορούσε για όλους τους άλλους χρωματιστούς σπάγγους, που βρίσκονταν μαζί με τον μαύρο. Ένας βοός δόλος δραπετεύε τακτικά από το κλουβί του, γιατί είχε βρή τον τρόπο να θνάξη την πόρτα του κλουβιού από τους μεντεσέδες.

Ένας πίθηκος έφτιαχνε μία σκάλα τοποθετώντας

κατάλληλα διάφορα ξύλινα κουτιά, όταν ήθελε να φτάση κάποιο κρεμασμένο αντικείμενο. Την προσοχή των επιστημόνων, επίσης, τράβηξε ένας ταύρος, που, όταν τον έτρωγε η πλάτη του, έπιανε με τα δόντια του ένα κλαδί κι' έβγαινε μ' αυτό το σημείο που τον έτρωγε, δείχνοντας έτσι ότι, έντελως πρωτόγονα, βέβαια, χρησιμοποιούσε το κλαδί σαν εργαλείο—μια πράξι δηλαδή, που είναι αποτέλεσμα παρατηρητικότητος και λογικής.

Παίρνοντας ως βάση γεγονότα, ότι λογική και έξυπνότητα για τα ζώα, σημαίνει να έχουν μνήμη, να μπορούν, κατά κάποιον τρόπο, να σκέπτονται, να μιμούνται και να έχουν την ικανότητα να εκπαιδεύονται, οι επιστήμονες έχουν κατατάξει τον χιμπαντζή πρώτο στον κατάλογο των δέκα έξυπνότερων ζώων.

οικογένεια της Νέας Υόρκης τον είχε στο διαμέρισμά της. Έδωσε ένα δείγμα έτοιμότητος, όταν το διαμέρισμα έπιασε φωτιά. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να πάρη το κοιμισμένο μωρό της οικογενείας στα χέρια και να το μεταφέρη σε ασφαλισμένο μέρος! Ύστερα ζήτησε με τις φωνές του τους άλλους ένοίκους, για να σβύσουν τη φωτιά.

Μέχρι πριν από λίγο καιρό συνθίζαμε να αποδίδουμε σε ένστικτο διάφορες πράξεις ζώων, που δεν μπορούσαμε να τις εξηγήσωμε αλλιώς. Σήμερα, όμως, είναι αποδεδειγμένο ότι οι πράξεις αυτές δεν είναι ένστικτώδεις, αλλά αποτέλεσμα λογικής σκέψεως.

Αυτό νόμιζαν για τα έλλογα, που ακόμη και σήμερα χρησιμοποιούνται σε άθροαρχεία και υπόγειες στοές για μεταφορές, όταν, πριν από μίαν κατάρρευσι του εδάφους, σταματούσαν απότομα και δεν ήθελαν να προχωρήσουν. Στην πραγματικότητα, όμως, τα έλλογα άκουσαν πιο γρήγορα από τον άνθρωπο τους υπόπτους τριγμούς, που προηγουμένως είχαν καταρρεύσει και άνοιχτοι να προχωρήσουν, έπειδή καταλαβαίνουν τον κίνδυνο που έρχεται.

Καταπληκτική έντύπωσι στους επιστήμονες είχε προκαλέσει η περίπτωσι ενός σκύλου, που ανήκε σε μία γυναίκα που υπέφερε από διαβήτη. Χωρίς να τον αναγκάζη κανείς, ο σκύλος αυτός αναλάμβανε να προσέχη την ιδιοκτητήριά του, όταν εκείνη έπεφτε να κοιμηθώ.

Όταν η άνοχη της άρρωστης άλλαζε — πράγμα που έδειχνε ότι έπεφτε σε κόμα και ότι είχε ανάγκη από περιποίησι — ο σκύλος το καταλάβαινε άμέσως και έτρεχε να ζυήση την κόρη της άρρωστης, τραβώντας τα σκεπάσματά της. Οι γιατροί της άρρωστης βεβαίωναν ότι ο σκύλος της μπορούσε να εγχειρίζη την επικίνδυνη αλλαγή της αναπνοής γρηγορότερα από κάθε γιατρό!...

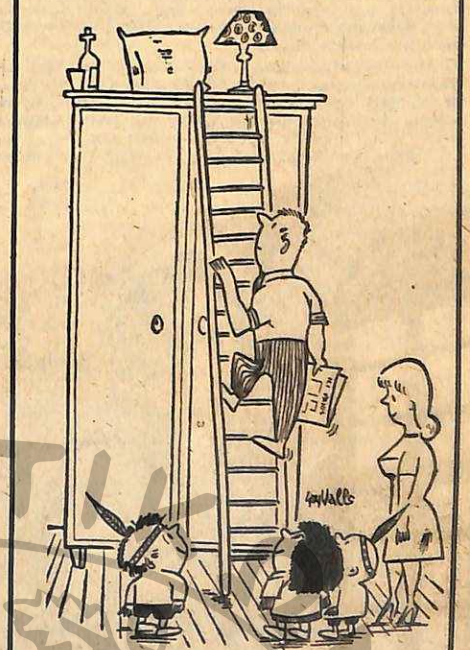
Ο τρόπος με τον οποίον οι κουρούνες της Αφρικής εξασφαλίζουν την τροφή τους πολλές φορές δείχνει ότι τα πουλιά αυτά ξέρουν ακριβώς τις συνέπειες μιας πράξεώς τους και υπολογίζουν λογικά τις κινήσεις τους. Οι κουρούνες πιάνουν με τα πόδια τους μία πέτρα, σκάνονται στον αέρα και ύστερα αφήνουν την πέτρα να πέση πάνω σε έναν σωρό από αυγά στρουθοκαμήλου. Τα αυγά σπάνε και τα έξυπνα πουλιά εξασφαλίζουν έτσι εύκολα την τροφή τους!

Η έκλεκτική φοράδα

Μία φοράδα του ίπποδρομίου της Πέρσης (Αυστραλία) είναι υπερβολικά έκλεκτική στο διαίτολόγιό της. Της άρεσι πολύ η ποικιλία. Όταν γυρίζη απ' τον πρώινο της περίπατο, θέλει ναχη τσάι με φρυγανιές. Καί, τις Κυριακές, έπιμένει να της σερβίρουνε για μεσημεριανό φαγητό μία ζεστή έντραδα!

— Στο σπίτι μου, χρυσή μου, τα πάντα λειτουργούν με ηλεκτρισμό!...

— Και τώρα αφήστε το μπαμπά σας να διαβάση ήσυχα-ήσυχα την έφημερίδα του!...

— Ταξί! Στο Πρωτονομείο!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΛΗΣΙΑΖΕ ο μήνας Θερμιδωρ. Ο τρομερός Ροδεοπέρσης, αν και είχε αποπληθεί από τους αντιπάλους του, ήθελε να στερέψει περισσότερο την εξουσία του. Γι' αυτό κάθε μέρα αναζητούσε καινούργια θύματα.

Στην πλατεία Λουδοβίκου 15ου οι θανατικές εκτελέσεις διαδίνονταν ή μια την άλλη. Ευγενείς, παλαιοί αλλοί, κληρικοί, βασιλόφρονες, αντιδραστικοί, όλοι αυτοί, ύστερ' από σύντομη διαδικασία, έπαιρναν το δρόμο του μαρτυρίου, που τελείωνε στη λαμπατόμω...

Από την Κονιστεράρι, όπως και τις άλλες φυλακές του Παρισιού, οι δεσμοφύλακες στοίβαζαν στο κάρο του δημίου πλήθος από καταδικασμένους. Μέσα σ' ένα κελάρι της φυλακής του δημίου πληθύνει από καταδικασμένους. Μια μέρα μαζί με τον δεκαπεντάχρονο γυιό της. Η κόμηση είχε κατορθώσει να βάλει να βάλει λινάκι έξω.

Από τις πρώτες μέρες της φυλακισιάς της η κόμηση είχε κερδίσει τη συμπάθεια της γυναίκας του δεσμοφύλακα, της κυρίας Γκραντέρ. Επίσης κι' ο γυιός της, ο μικρός Κάρολος, με την έξυπνη φυσιογνωμία του είχε συγκινήσει τόσο την καλόκαρδη αυτή γυναίκα, ώστε ύστερ' από τρεις μέρες πήγε στο κελάρι τους και την κόρη της Ραχήλ.

Η Ραχήλ ήταν έντεκα χρόνων, ξανθεία και λεπτοκαμωμένη. Μόλις γνωρίστηκε με την κόμηση και το γυιό της τους αγάπησε υπερβολικά. Για χάρη τους μάλιστα παρατήρησε τα παιδιά της γειτονιάς, που έπαιζε μ' αυτά, για να περνά την ημέρα της κοντά τους.

Η κόμηση αγάπησε κι' αυτή τη Ραχήλ και θέλησε να της μάθη να διαβάσει. Η γυναίκα του δεσμοφύλακα, που ήταν κι' αυτή αγράμματη, χάρησε πολύ κι' έτρεφε να της αγοράσει χαρτί, πένα και μελάνι.

Έτσι, έπειτα από ένα μήνα, η Ραχήλ, που ήταν αρκετά έξυπνη, είχε μάθει να διαβάσει εύκολα και να γράφει. Η μητέρα της ήταν χαρούμενη για τις προόδους της, αλλά φρόντισε να κρύψει το γεγονός αυτό από τον άντρα της, έναν ανδρώδη κτηνώδη, που περνούσε όλες τις ώρες του στο καμινάκι.

Η κυρία Γκραντέρ είχε σκεφθεί πολλές φορές να φυγαδεύσει τους προσεταιρισμένους της. Μά η φυλακή είχε άγρυπνους φρουρούς κι' όλα τέλως, φανέρωσε την πρόθεσή της στην κόμηση, εκείνη όμως κατέλαβε πως η φυγή της ήταν αδύνατη...

Ηξερε καλά ωστόσο ότι δεν είχε να ελπίζει σε καμιά επίσκεψη από

Ζού δεσμοφύλακα

Μια μέρα, ενώ η κόμηση ήταν βυθισμένη στην πίκρα της και την απελπισία της, πήκε η Ραχήλ ξαφνικά και τη ρώτησε:

— Γιατί είσαστε τόσο λυπημένη, καλή μου κυρία;

— Α, παιδί μου, η μητέρα σου είναι ευτυχισμένη, της απάντησε η κόμηση με δάκρυα. Άλλ' εγώ...

— Κυρία, ποιάς ξέρει... έξακολουθούσε η μικρή. Ο Θεός είναι τόσο καλός...

— Ο Θεός δεν λυπήθηκε τη βασιλική οικογένεια και θα λυπηθεί εμάς; απάντησε η κόμηση, σαν να μονολογούσε.

Έπειτα η Ραχήλ πήγε και κάθισε κοντά στον Κάρολο. Ο μικρός άρχισε να της μαθαίνει τις κλίσεις των ονομάτων.

Ξαφνικά πήκε μέσα η γυναίκα του δεσμοφύλακα και είπε με ύφος γεμάτο απογοήτευση:

— Ω, κυρία κόμηση...

— Εκείνη, που κάτι κατάλαβε, κλονίστηκε. Ο Κάρολος απ' τη άλλη μεριά χλώμιασε κι' η Ραχήλ κατατράχηκε.

— Για σήμερα; ρώτησε τρέμοντας η δεσμοφύλακισσα. Είσαστε βέβαιη;

— Άλλοιμουν, ναί! Ο άντρας μου διάβασε τον κατάλογο εκείνων που θα εκτελεστούν το απόγευμα...

— Είμαι κι' εγώ;... τη ρώτησε τρέμοντας η κόμηση.

— Είσαστε και σεις, απάντησε εκείνη, προσπαθώντας να βρη λόγια παρηγορίας.

Την ίδια στιγμή η Ραχήλ βγήκε απ' το κελάρι, για να ξαναγυρίσει σε λίγο λαχναρισμένη και κατακόκκινη από το τρέξιμο...

Η άδωγκιστή των δύο γυναικών και του Καρόλου ήταν τόσο, που δεν παρατήρησαν την φυγή της Ραχήλ, ούτε και τον τρόμο της, όταν ξαναγύρισε και χώθηκε στην αγκαλιά της μητέρας της.

Μισή ώρα πέρασε έτσι σε βαθιά αγωνία. Σε μία στιγμή βρέθηκε βήματα και φωνές μισομυθισμένων ανθρώπων ακούστηκαν στο διάδρομο. Φαίνεται πως έβγαζαν καταδικασμένους από τα κελλάια.

Αφού φώναξε κόμηση ονόματα αυτός που διάβαζε πόν κατάλογο, σταμάτησε λέγοντας με θυμό:

— Πολλά Γκραντέρ, η Έθνοσυνέλευσι δεν επιτρέπει να πηγαίνει χαμένο το χαρτί. Γιατί άφησες τόσο κενό διάστημα, ανάμεσα σ' αυτά τα δύο ονόματα;

Η Ραχήλ ακούγοντας τα λόγια αυτά, έγινε κατακτερίνη και στριμάχθηκε άκρια από πολύ στην αγκαλιά της μητέρας της.

— Δεν πρόσεξα, απάντησε με σταθερή φωνή η δεσμοφύλακισσα.

— Διάβω! Αυτό δεν είναι περιέργη; παρατήρησε ένας άλλος. Τόσους για καλά σήμερα. Από το πρωί έχεις που πίνεις, Γκραντέρ...

— Ο δεσμοφύλακας γέλασε.

— Κι' εσείς δεν πηγαίνετε πίσω, τους είπε.

Ο Γκραντέρ και οι στρατιώτες ήταν όλοι μεθυσμένοι κι' άρχισαν να γελίζουν. Έπειτα το διάστημα του καταλόγου συνεχίστηκε. Νέες κραυγές ακούστηκαν και τέλος απαλώθηκε η πολυτή σιγή.

Η κόμηση είχε συνέλθει κάπως από τον τρόμο της και στεκόταν μαζί με την κυρία Γκραντέρ άφωνη από την καταιγίδα. Και όμως η γυναίκα του δεσμοφύλακα ήταν βέβαιη ότι πριν από μία ώρα είχε δει και το όνομα της κομίσσης στον κατάλογο των θυμάτων...

— Βλέπετε, κυρία, είπε τότε η Ραχήλ, ξεφουγοντας από την αγκαλιά της μητέρας της, πως δεν πρέπει να απελιζόμαστε...

Να, που σωθήκατε... Ο Θεός είναι μεγάλος! Άκουσα τον πατέρα κι' άλλους δεσμοφύλακες να λένε ότι η τρομοκρατία δεν θα κρατήσει πολύ...

— Πώς, σόφισμα; απάντησε η κόμηση. Δεν σε καταλαβαίνω, μικρή μου Ραχήλ...

— Δεν ακούσατε ότι αυτός που διάβαζε τον κατάλογο, θυμωσε, βλέποντας ένα μεγάλο κενό στο χαρτί ανάμεσα σε δύο ονόματα; ρώτησε η μικρή.

— Ναί. Και τί μ' αυτό;...

— Νά, στο κενό αυτό ήταν γραμμένο τ' όνομά σας! αποκρίθηκε η Ραχήλ με μάτια δολωμένα από χαρά. Πριν λίγες στιγμές πήγα κρυφά και το έβουσα με τέχνη που να μη φαίνεται καθόλου... Δεν ήξερα πως να σας ευχαριστήσω που με μάθατε να διαβάω και να γράφω. Έμαθα όμως και να σθύνω...

— Ένώ λοιπόν, ο πατέρας μου έβηκε μαζί με άλλους, εγώ βρήκα καρό κι' Ε-κανα τη δουλειά μου.

— Σώθηκε! Σώθηκε! χάρις σε σένα, αγάπημένη μου Ραχήλ! φώναξε τρελλή από χαρά η κόμηση, σφίγγοντας τη μικρούλα στην αγκαλιά της.

— Άλλά κι' η μητέρα της Ραχήλ από τη χαρά της έξακολουθούσε να κλαίει. Η κόμηση έβλεπε τότε τη Ραχήλ δίπλα στο γυιό της και την άποκάλεσε κι' αυτή παιδί της.

Σε δύο μέρες, στις 9 του μηνός Θερμιδωρ, ο Ροδεοπέρσης καρατομή-ποκάλεσε κι' αυτή παιδί της.

Ο συμβολαιογράφος της οικογένειάς της περιούσια.

Η κόμηση δόξαζε, ήταν να προσφέρει στην κυρία Γκραντέρ της παρόμοια δόξα, ήταν να προσφέρει στην κυρία Γκραντέρ της παρόμοια δόξα, ήταν να προσφέρει στην κυρία Γκραντέρ της παρόμοια δόξα...

Η πρώτη της φροντίδα τότε, ήταν να υποστηρίξει και αρκετά χαρά. Ένα ωραίο έσοχικό σπίτι μαζί μ' ένα υπνοδωμάτιο και δύο μπάνια.

Υστερ' από δέκα χρόνια, η Ραχήλ, που είχε μορφωθεί από μεταξύ κι' είχε πάρει πρώτης τάξεως ανατροφή έγινε γυναίκα του Καρόλου Μονδα-λίου και πήρε τον τίτλο της κόμησης...

ΜΑΡΙΣ ΕΡΛΑΝ

Η Ραχήλ ξαναγύρισε στο κελάρι λαχναρισμένη και κατακόκκινη από το τρέξιμο...

τους δικαστές, που είχαν βγάλει κάθε ανθρώπινο αίσθημα απ' τη καρδιά τους και που καταδίκαιαν τους ευγενείς μόνο και μόνο για να ευχαριστήσουν τους τρομοκράτες...

Έτσι η κόμηση βρισκόταν σε διαρκή αγωνία. Παρακολουθούσε κάθε θόρυβο, που έρχόταν απ' έξω, κάθε βηματισμό, κάθε όμιλη. Της φαινόταν ότι από στιγμή σε στιγμή θα έρχονταν να την πάρουν κι' ένιωθε την καρδιά της να χτυπά τρελλά.

Μονάχα όταν βράδυαζε, ήσυχζε κάπως. Πήγαινε και καθόταν στο παράθυρό της, όπου άφηνε το βλέμμα της να πλανιέται πάνω στα νερά του Σηκουάνα. Σιγά-σιγά τότε συνηθόταν και ευχαριστούσε το Θεό, γιατί της είχε άφρησε το γυιό της και της είχε επιτρέψει να ζήσει λίγο κοντά του...

Ο μικρός Κάρολος, που αίσθανόταν τον πόνο της μητέρας του, προσπαθούσε να την παρηγορήσει με τα χάδια του και τα τρυφερά λόγια του.

Η σαλπινγίτις

Πότε επιβάλλεται η έγκλειρσις

Η σαλπινγίτις είναι μια πολύ συχνή ασθένεια στην εποχή μας. Εμφανίζεται συνήθως έπειτα από μια μητρίτιδα (φλόγωση της μήτρας) και είναι άλλοτε οξεία και άλλοτε χρόνια. Το μικρόβιο που προκαλεί τη μητρίτιδα, περνάει από τη μήτρα στις σάλπιγγες και απ' αυτές διοχετεύεται κάποτε και στις ωθήκες.

Πολύ σπάνια, προσβάλλεται μια μόνη σάλπιγξ. Το μικρόβιο επεκτείνεται συνήθως και στις δύο.

Η σαλπινγίτις εκδηλώνεται κυρίως κατά την περίοδο της σεξουαλικής δραστηριότητας, αλλά είναι δυνατόν να εμφανισθεί και σ' οποιαδήποτε άλλη εποχή.

Οι δύο μεγάλες αιτίες, που προκαλούν την σαλπινγίτιδα, είναι τα άφροδίσια νοσήματα (80 % περίπου των περιπτώσεων) και οι μολύνσεις της μήτρας, ιδίως έπειτα από αποβολή ή απόξεση. Στη δεύτερη περίπτωση, το μικρόβιο που προκαλεί την σαλπινγίτιδα είναι συνήθως άλλο σπυρριόκοκκος.

Σε σπανιότερες περιπτώσεις, η σαλπινγίτις μπορεί να προκληθεί από το βασίλλο του Κώχ ή από τον κολοβάκιλλο, όποτε παρατηρείται επίσης και φλόγωση της σκαληκοειδούς αποφύσεως.

Η ασθένεια δεν εκδηλώνεται συνήθως με τρόπο απότομο. Στην αρχή, οι πόνοι είναι διάσπαρτοι σ' όλο το κάτω μέρος της κοιλίας, αλλά, με τον καιρό έντοποιζονται στις σάλπιγγες και γίνονται πιο έντονοι. Η ανάπαυσι τους καταπραίνει. Ο κόπος ή η παραμικρή προσπάθεια, αντίθετα, τους διεγείρει. Ιδιαίτερως δύσκολη είναι, εξ' άλλου, η έμμηνος ροή. Η ασθενής αισθάνεται την ανάγκη να παραμείνει στο κρεβάτι της, όσο διαρκεί η περίοδος, πράγμα που έχει δυσάρεστο αντίκτυπο στο νευρικό της σύστημα.

Η φυματιώδους προελεύσεως σαλπινγίτις, η οποία προϋποθέτει συνήθως μια προσβολή των πνευμόνων από τον βασίλλο του Κώχ, έχει ιδιαίτερη μορφή. Τα έμμηνα λιγοστεύουν (κάποτε, μάλιστα, σταματούν τελείως) και γίνονται ακανόνιστα. Η ασθενής, εξ' άλλου, αντιθέτως με ανησυχαστικό ρυθμό και παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα μιας γενικής εξανθήσεως του οργανισμού (άφρονες εφιδρώσεις, ιδίως τη νύχτα, αρτηριακή υπόταση, άνορεξία, μελαγχολία, κλπ.).

Η θεραπεία της σαλπινγίτιδος είναι μακροχρόνια κι' έχει ως απαραίτητη προϋπόθεση την ανάπαυσι. Χωρίς αυτήν, δεν μπορεί να γίνει τίποτε. Η ασθενής πρέπει να μένει πολλές ώρες την ημέρα στο κρεβάτι και ν' αποφεύγει κάθε κόπο. Η άγωγη αυτή είναι απαραίτητη να συνεχισθεί επί πολλούς μήνες και κάποτε επί χρόνια. Γι' αυτό, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί παρά μόνον σε γυναίκες, που η κοινωνική τους θέση κι' η οικονομική τους κατάσταση τους επιτρέπουν να υποβληθούν σ' αυτή.

Κατά την περίοδο της κρίσεως, οι φούσκες με πάγο στην κοιλιά, καταπραίνουν τους πόνους. Ενδείκνυνται επίσης οι πλύσεις με λαβδανούχους διαλύσεις, καθώς και τα υπόθετα με λάβδανο ή όπτιον. Μόλις περάσει η κρίσις, οι φούσκες με τόν πάγο αντικα-

Α') Τα μικρόβια μπορούν να εισχωρήσουν στις σάλπιγγες και τις ωθήκες από τρεις δρόμους: 1) Το βλεννογόνο. 2) Τα λεμφικά αγγεία. 3) Και τις φλέβες. Β') Τομή της λεκάνης μιας ασθενούς στην οποία η φλόγη των σαλπίγγων έχει προκαλέσει το σπυρριόκοκο αποστήματος. 1) Ουροδόχος κύστις. 2) Μήτρα. 3) Αποστήμα. 4) Απυθυσμένο. 5) Κόκκος. Όλα τα ανωτέρω όργανα συμπίεζονται από το αποστήμα και οι πόνοι γίνονται ισχυρότεροι. Το βέλος δείχνει το σημείο όπου πρέπει να γίνει η διάτρηση οργάνου. Γ') Το ανώτερο σπυρριόκοκο δείχνει τον τρόπο με τον οποίον τα μικρόβια, αφού περάσουν από τη μήτρα, εξαπλώνονται στις σάλπιγγες.

βίστανται με θερμές μπουγιότες και γίνονται στην άσθενή θερμές πλύσεις.

Σε περίπτωση χρόνιας σαλπινγίτιδος, ενδείκνυνται οι θερμές ενέσεις με διαλύσεις σόδας ή γκριζού αλατιού.

Ενδείκνυνται επίσης η πενικιλίνη, είτε μόνη, είτε μαζί με άλλα αντιβιοτικά, καθώς και οι σουλφαμίδες.

Αριστα αποτελέσματα αποδίδει επίσης η διαθερμία (20 - 30 συνεδρίες), ιδίως στις χρόνιες καταστάσεις, που διαδεχονται την εμπύρετη οξεία μορφή της ασθένειας. Η διαθερμία καταπραίνει ταχυτά τους πόνους και προλαμβάνει την επέκτασι του έρεθισμού και στα γειτονικά όργανα.

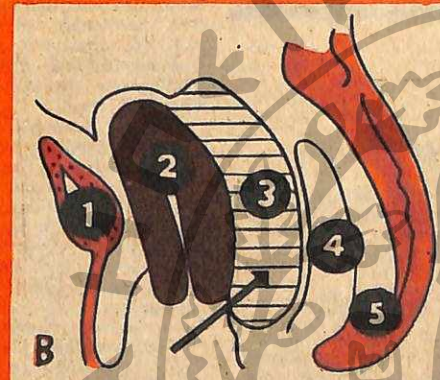
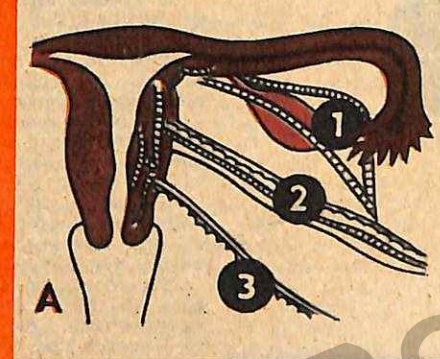
Αξέδολα αποτελέσματα μπορούν να επιτευχθούν και με τα μασσά, που πρέπει, όμως, να γίνονται από ειδικό μασσέρ και υπό την άμεση επίβλεψη του γιατρού, γιατί το πάραμικρό λάθος μπορεί να επιδεινώσει την κατάσταση της ασθενούς.

Τα αποτελέσματα, όμως, που επιτυγχάνονται με όλα αυτά τα μέσα, δεν είναι σταθερά και ο κίνδυνος της υποτροπής υπάρχει πάντοτε.

Μια χρόνια σαλπινγίτις μπορεί, εξ' άλλου, να προκαλέσει απόστημα, συστροφή ή και ρήξι ακόμη της έρεθισμένης σαλπίγγος.

Γι' αυτό, πολλοί γιατροί προτιμούν σήμερα τη χειρουργική επέμβασι. Η έγκλειρσις ενδείκνυται ιδίως σε περίπτωση σχηματισμού πύου (πυοσαλπινγίτις) ή σε περίπτωση ρήξεως του αποστήματος, όποτε υπάρχει ο κίνδυνος περιτονιτιδος. Η τελευταία περίπτωση είναι εξαιρετικά σοβαρή και μόνο η άμεση χειρουργική επέμβασι μπορεί να σώσει την άσθενή.

Προκειμένου, τέλος, για γυναίκες που οι συνθήκες της ζωής τους δεν τους επιτρέπουν να υποβληθούν στην άγωγη της αναπαύσεως, για την οποία μιλήσαμε παραπάνω, η έγκλειρσις είναι το μόνον μέσον που θα τους επιτρέψει να συνεχίσουν ανέσυχλητα τις ασχολίες τους και θα τις προφυλάξει από τον κίνδυνο μελλοντικών επιπλοκών.

★ ΜΙΑ ΥΠΟΥΛΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ★

Η ακτινομυκητινή θα αντικαταστήσει τα αντιβιοτικά

Το νέο θαυματουργό αντιβιοτικό, που θα αντικαταστήσει όλα τα άλλα, θα είναι η ακτινομυκητινή.

Το όνομα αυτό έχει δοθεί σ' ένα «κοκκία» ακτινομυκητινών, που ήταν γνωστό από το 1923. Άλλ' οι δύο Βέλγοι επιστήμονες που το είχαν ανακαλύψει, εγκατέλειψαν από πολύ ένω-ρις τα πειράματά τους και δεν ενδιαφέρθηκαν να εξακριβώσουν τις θεραπευτικές ιδιότητες αυτού του μύκητος. Κατά το 1944, όμως, ο Βέλγος καθηγητής Μωρίς Βέλς, επανέλαβε τα σχετικά πειράματά του έπειτα από ένδεκα έτη έρευνας, παρουσίασε με νέα μορφή αυτό το μύκητα.

Η ακτινομυκητινή είναι, όπως είπαμε, ένα μύκητα που αποτελείται από ούσιες άγνωστες ακόμη, αλλά που είναι δυνατόν ν' απομονωθούν. Κάθε μία απ' αυτές, εξολοθρεύει 100 % ένα ώριμο μικρόβιο. Τα εργαστηριακά πειράματα απέδειξαν, ότι η ακτινομυκητινή καταστρέφει αποτελεσματικά τόσο τον σπυρριόκοκο, που προκαλεί πλείστες μολυσματικές ασθένειες, όσο και τον πνευμονόκοκο.

Το ίδιο αποτελεσματικές, φαίνεται, ότι είναι οι διαλύσεις της ακτινομυκητινής και εναντίον διαφόρων ιών, ιδίως του ιού της γρίπης.

Η ακτινομυκητινή είναι επίσης ένα εξαιρετικό αποψιλωτικό.

Ο "ΜΕΣΣΙΑΣ" ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ιδίως το μαγευτικό χαμόγελό της, τόν έκαναν να τροποποιήσει κάπως τὰ σχέδιά του καί νά τήν καμν φιλέναδα του.

Συγχρόνως, είχε ζητήσει τὸ διαζύγιό του. Ἀπ' τὸ σημείο αὐτό, ἀρχίζουν οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀνισορροπίας του. Ἀλλάξε π. χ. δίχως κανένα λόγο τὸ ὄνομα τῆς Πάουλα καί τὴ βάπτισε Μόνα!

Μὰ κι' ἐκείνη φαίνεται πὼς δὲν ἦταν πολὺ καλὰ στὰ μυαλά της. Ἀὐτὸ τουλάχιστον ἔδειχνε ἓνα περιστατικό, πού διηγήθηκε ἀργότερα στὴ δίκη του ὁ Γουόλφ: Μία βραδυά, στὴν ἀρχὴ τῆς γκωρμιίας τους, κάνανε οἱ δύο τους περίπατο στὴν ἀκροθαλάσσια, ὅταν ξαφνικά ἡ Μόνα γδύθηκε καί μπήκε ὡς τὸ λαϊμὸ στὴ θάλασσα. Ὑστερα ξαναβγήκε καί εἶπε στὸ συνοδό της:

— Τώρα ἀνέκοιμε πιά ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Ἀν μού ἀπιστήσης, θὰ σὲ σκοτώσω! Καί τὸ ἴδιο μπορεῖς νὰ κάνης καί σὺ σὲ μένα.

— Δὲν θὰ μπορούσα ἐγὼ νὰ σὲ σκοτώσω, ἀπάντησε ὁ Γουόλφ. Τί θάλεγες ὅμως, ἀν αὐτοκτονούσαμε τότε κι' οἱ δύο μας;

Ὡστόσο, θεώρησε αὐτὰ τὰ λόγια τῆς στιγμῆς σὰν μιὰ ἱερὴ συμφωνία μεταξύ τους, πού ὠφείλαν ὁπωσδήποτε νὰ τὴν τηρήσουν. Ὅταν πῆρε διαζύγιο, παντρεύτηκε τὴ Μόνα. Τὸ 1943, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸν Καναδὰ. Δὲν βρῆκε κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἐφόσον ἦταν Καναδὸς ὑπῆκοος. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ πάρῃ μαζί του καί τὴ Μόνα. Ἐκείνη θὰ πῆγαινε νὰ τὸν βρῇ ἀργότερα, μόλις θὰ κανονίζονταν ὁρισμένες διατυπώσεις.

Ὁ Γουόλφ πῆγε πρῶτα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου εἶχε συγγενεῖς, καί περίμενε ἐκεῖ. Τὴν 1 Δεκεμβρίου 1943, ἡ Μόνα ἐπιβιβάσθηκε σ' ἓνα πλοῖο ἀπ' τὸ Πόρτ - Σάϊδ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ὅταν ἔφτασε στὴ Ν. Ὑόρκη, μετὰ 26 μέρες, τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού εἶπε στὸν ἀντρα τῆς ἦταν... ὅτι τὸν εἶχε ἀπατήσει στὸ ταξίδι «ἐμὲ λίγους ἀξιώματικούς» τοῦ πλοίου!

Ὁ Γουόλφ ἀναστατώθηκε. Σκέφθηκε λίγες μέρες τὴν κατάσταση αὐτή του: «Σκοτώσέ την! Θυμήσου τὴ συμφωνία σας!» Κι' ἡ ἀλ- λη, στὸ δεξιό: «Ὁχι, μὴν τὸ κάνης, αὐτό!».

Ἐπιτέλους, πείσθηκε ἀπ' τὴν πρώτη φωνή. Πῆρε τότε ἓνα πα- πούτσι του, πού εἶχε «πέταλο» στὸ τακούνι, καί χτύπησε μ' αὐτὸ τὴ Μόνα στὸ κεφάλι. Ὅσπου τὴν ἄφισε στὸν τόπο! Ὑστερα εἰδο- ποίησε τὴν ἀστυνομία.

Ὡς τὸ σημείο αὐτό, ὅλες οἱ ἐνέργειές του ἔδειχναν ἓνα δολο- φόνο πού ἤξερε καλὰ τὴ σημασία τῆς πράξεώς του πού τὴν εἶχε προμελετήσει. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, οἱ ἀφηγήσεις του γιὰ τὴ «φωνὴ» πού ἀκούγε, καθὼς κι' ἡ παράξενη συμπεριφορὰ του στὴ δίκη, γέννησαν πολλὰς ἀμφιβολίες γιὰ τὰ λογικά του.

Θὰ μπορούσε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὁ Γουόλφ αὐτὲς τὶς ἀμφιβολίες, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέδιωσε καθόλου. Ἀπεναντίας μάλιστα, δὲν ἐπέτρεψε στὸν συνηγόρο του νὰ τὸν παραστήσῃ ὡς τρελλό, μολοντὶ ἤξερε πὼς τὸν περίμενε ἄλλῳ ἢ ἡλεκτρικὸς τοῦ πρότεινε νὰ τὸν 'ποβάλουν σὲ ψυχιατρικὴ ἐξέταση, ὁ Γουόλφ ζήτησε τὴν ἀντικα- τάστασί του!

Τέλος, ἔγινε ἡ δίκη του, στὶς 16 Ὀκτωβρίου 1944. Αὐτὴ τὴ φο- ρά, ὁ συνηγόρος του συμμορφώθηκε μὲ τὶς ἐπιθυμίες του. Ὁ δόκτωρ Τόμας Κούζακ, γνωστὸς ψυχίατρος, ἐπιφορτίσθηκε ἐπίσημως νὰ παρακολουθήσῃ τὴ δίκη ὡς «παρατηρητής». Γνωμά- τευσε δὲ στὸ τέλος ὅτι, ἀπ' ὅσα εἶχε δῇ — γιὰτὶ ὁ κατηγορούμε- νος δὲν δέχθηκε νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἰδιαίτερα ἐξέταση — ἔκρινε πὼς ὁ Γουόλφ εἶχε τὰ λογικά του ἐν τάξει.

Ὡστόσο, στὸ δίστημα τῆς δίκης, ὁ Γουόλφ ξεφούρνιζε ἐπα- νεληγμένους ἓνα σωρὸ ἀσυμφωνίας! Μία φορὰ, εἶπε στὸν εἰ- σαγγελέα:

— Πεινάω λιγάκι. Μοῦ δίνετε μερικές μπανάνες;

— Ἄλλοτε πάλι, εἶπε στὸν δικαστὴ Γκολντστάϊν:

— Ἡ Ἀγία Γραφή ἀναφέρει ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Δαυὶδ. Σὰς ρωτῶ ἀν αὐτὸ εἶναι σύμπτωσις.

Ἄλλ' ὁ ἔνορκος δὲν ἐπηρεάσθηκε ἀπ' αὐτὲς τὶς «τρέλλες» του καί τὸν κήρυξαν ἐνοχο, χωρὶς ἐλαφρυντικά. Ἡ ἐπιμηγορία τους καὶ τὸν κήρυξαν ἐνοχο, χωρὶς ἐλαφρυντικά. Ὁ Γκολντ- στάϊν ὅμως ἀνέβαλε τὴν ἐκδοσί τῆς ἀποφάσεώς του κι' ἔστειλε τὸν κατηγορούμενο στὸ Νοσοκομεῖο Μπελβύ, γιὰ ψυχιατρικὴ ἐξε-ταση.

Ἐκεῖ, οἱ γιατροὶ τὸν βρῆκαν τρελλό. Κι' ὁ Γκολντστάϊν διέ- ταξε τὴν εἰσαγγελίᾳ του ὁ ἓνα ψυχίατρο, ὅπου κλείνουν τοὺς τρελλοὺς ἐγκληματίες.

Πέντε χρόνια ἀργότερα, τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ κεῖ, ὡς θεραπευμένο. Ὁ Γκολντστάϊν βρέθηκε τότε στὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὴν βανατική ποινὴ. Ὡστόσο, ἀνέβαλε ἐπανεληγμένως τὴν ἐκτέλεσί- του.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ 18 μὴνὺν ἀναβολές, ὁ Γουόλφ χαρακτηρί- σθηκε καί πάλι ὡς ἀνίκανος τρελλός. Κι' ὁ κυβερνήτης τῆς Πολι-τείας ἔλυσε τὸ ζήτημα, μετατρέποντας τὴ βανατική καταδίκη του σὲ ἰσόβιο κλείσιμο τοῦ σ' ἓνα φρενοκομεῖο.

Ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀλίγκρ γονάτιζε μπρο-σὰ στὸ χρηματοκιβώτιό του κι' ἔλεγε διό-φορες προσευχές...

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

πού προσεύχεται!...

Οἱ 29 περίεργες διαθῆκες τοῦ μαρκη-σίου ντ' Ἀλίγκρ

Τὸν Ἀρπαγκὸν τοῦ Μολιέρου καί τὸν Σαῦλὸν τοῦ Σαίξπηρ τοὺς ἐσπερνοῦσε στὴν τσιγκουνιά, ὅπως ἀναφέρει, ἡ ἱ-στορία, ὁ περίφημος μαρκήσιος ντ' Ἀ-λίγκρ, πού ἦταν αὐτάρχης τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ναπολέοντος Παυλίνης Βοναπάρτη.

Ἡ φιλαργυρία του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὑποβάλλοντας τὸν ἑαυτὸ του σὲ τρο-μερὲς στερήσεις, περνοῦσε ζωὴ χιλιοβασα-νιμένη. Ἀν καί εἶχε τεράστια περιουσία ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, εἶχε ἐπιθά-λει στὸν ἑαυτὸ του νὰ ἐξοδεύῃ κάθε χρόνο ἓνα ὠρισμένο ποσόν, πού δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερβαίῃ τὸ δέκατο τῶν ἐτήσιων εἰσοδη-μάτων του. Κι' ἂν οἱ κοινωνικὲς ὑποχρεώ-σεις του τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ἐξοδεύῃ περισ-σότερα ἀπὸ τὸ ποσόν αὐτό, ὁ μαρκήσιος πῆγαινε καί γονάτιζε μπροστὰ στὸ χρη-ματοκιβώτιό του κι' ἔλεγε μεγαλοφώνως διάφορες προσευχὲς πρὸς τὸ θησαυρὸ του.

Ἦταν ἓνα εἶδος ἐξομολογήσεως, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κανέναν ἄνιο, κι' ἐξηγοῦσε τοὺς λόγους πού εἶχε βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ ἐξο-δέψῃ πῶς πολλὰ ἀπ' ὅσα εἶχε ὀρκιστῇ. Στὸ τέλος τῆς προσευχῆς ὑποσχόταν ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ ἦταν περισσότερο... οἰκονό-μος!

Ὅσες φορές ὁ μαρκήσιος παρέθετε γεῦ-μα στὸ μέγαρό του, οἱ ὑπῆρτες του κου-βαλοῦσαν σὲ ἀσημένιες φρουτιέρες ἄφθονα καί ὠραιότατα φρούτα τῆς ἐποχῆς. Οἱ προσκαλεσμένοι ὅμως εἶχαν παρακληθῇ ἀ-πὸ πρὶν νὰ μὴ πειράξουν παραπάνω ἀπὸ ἓνα, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα τὰ φρού-τα ἐπρόκειτο «νὰ ἐπιστραφοῦν»!

Ἀπλούστατα ὁ ντ' Ἀλίγκρ τὰ δανειζό-ταν ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ ρεστωράν καί κα-τόπιν τὰ ἐδινε πίσω...

Ἀποφεύγε νὰ δανείζῃ χρήματα, ἔστω καί μὲ τόκο, ἀλλὰ καί μισοῦσε ἐκείνους πού τοῦ ζητοῦσαν δανεικά. Κι' ἂν παρου-σιαζόταν κανεὶς, πού εἶχε μεγάλη ὑπο-χρέωσι, ὑποχωροῦσε, ἀλλὰ μ' ἓναν τρόπο παράξενο.

Μία μέρα π. χ. ἓνας νεαρὸς ἀριστοκρά-της τοῦ ζήτησε 3.000 φράγκα. Ὁ μαρκή-σιος πῆρε ἓνα κατάστιχο, ἔγραψε κάτω ἀπὸ ἄλλα ὀνόματα καί τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ κι' ἀφοῦ ἔκανε μερικές προσθέσεις, τοῦ εἶπε:

— Σ' αὐτὸ γράφω τὰ ὀνόματα ὅσων μοῦ ζητᾶνε δανεικά, καθὼς καί τὸ ποσόν. Κάθε φορὰ πού παρουσιάζεται κανένας γιὰ δανεικά, τὸν γράφω κι' αὐτόν. Ἐπειτα κά-νω μιὰ πρόσθεσι καί βλέπω ὅτι ἂν εἶχα δώσει σ' ὅλους αὐτοὺς τὰ ποσὰ πού μοῦ ζήτησαν, δὲν θὰ μοῦ εἶχε μείνει πεντάρα!

Ἐγὼ, νὰ σὰς πῶ, ὅποιος ζητᾶ δα-νεικά, δὲν τὰ ἐπιστρέφει. Ἐσεῖς τώρα μοῦ

ζητᾶτε 3.000 φράγκα. Λοιπόν, σὰς κάνω μιὰ πρότασι, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κερδίσετε 1.500 φράγκα ἔσεις, καί 1.500 ἐγώ. Δη-λαδή ἀντὶ γιὰ 3.000 νὰ σὰς δώσω 1.500 καί νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε. Ἐτοί θὰ γλυτώσω 1.500 φράγκα, γιὰτὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ δανεῖο, κι' ἐ-σεῖς πάλι θὰ κερδίσετε τὰ 1.500!

Καί τοῦ ἔδωσε ἐτοί τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε ζητήσει...

Ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀλίγκρ πέθανε στὰ 1847. Τὸ Παρισινὸ κοινὸν διασκεδάσε ὑ-περβολικά μὲ τὴ διαθήκη του. Σ' αὐτὴν ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Δὲν κληροδοτῶ στὴν κόρη μου παρὰ μόνον ὅσα μὲ ὑποχρεώνει ὁ νόμος νὰ τῆς ἀφήσω. Στὴν δεσποινίδα Φραγκὼν ἀφήνω 50.000 φράγκα γιὰ τὴν ευχαρίστησι πού δοκίμασα, ὅταν τὴν ἀκούσα νὰ τραγουδᾷ στὴν Ὀπερα. Στὴν κυρία Χ. πού ἀνέβρε-ψε τὴν κόρη μου ἀφήνω τὸ κύπελλο τοῦ τσαγιοῦ πού χρησιμοποιοῦσα μέχρι τοῦ θά-νάτου μου. Ἐπιθυμῶ, τέλος, νὰ κατεδαφι-θοῦν ὅλοι οἱ πύργοι μου καί τὰ ὑλικά τους νὰ δοθοῦν στὰ γειτονικά χωριά».

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἄλλος, συμβολαιο-γράφος παρουσιάσε μιὰν ἄλλη διαθήκη νεώτερη τῆς πρώτης. Σὲ δυὸ μέρες κατόπιν τρίτος συμβολαιογράφος παρουσίασε μιὰ ἄλλη. Κάθε δυὸ μέρες παρουσιαζόταν καί νέα πού συμπλήρωνε τὴν προηγούμενη.

Τέλος, ἓνας συμβολαιογράφος παρου-σίασε τὴν εἰκοστή ὁδό, πού ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιθυμῶ ἓνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατόν μου, ν' ἀνοίχῃ ἐπὶ παρουσία ὅλων τῶν κληρονόμων τὸ μικρὸ κιβώτιο, πού εἶναι κολλημένο στὸν τοῖχο τῆς κρεβατοκάμαράς μου».

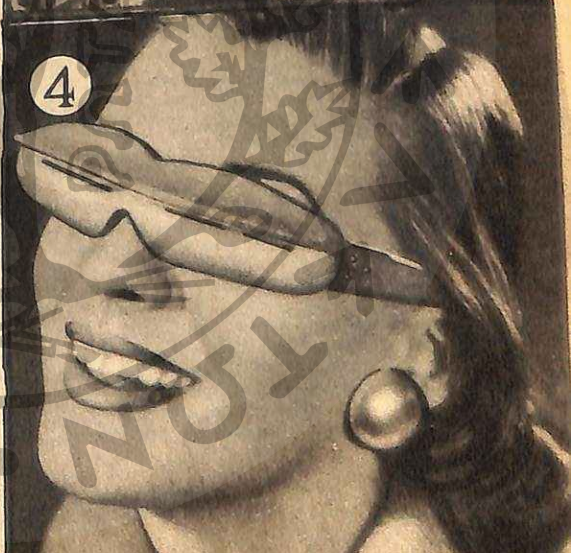
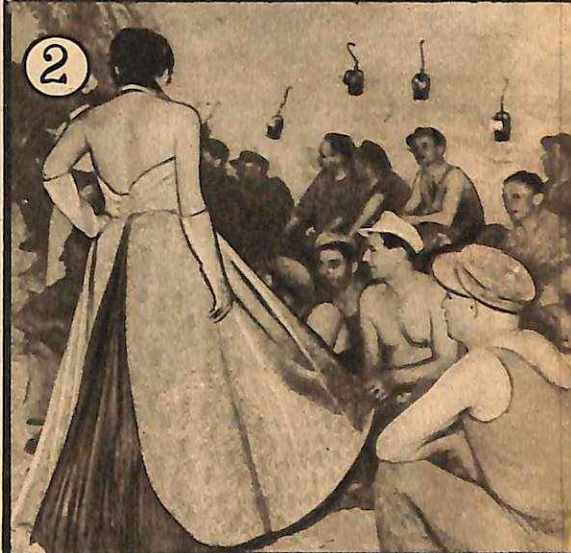
Τὸ κιβώτιο ἀνοίχτηκε καί βρέθηκε ἓνας φάκελος μὲ τὴ φράσι:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ μου διαθήκη πού ἀκυρώνει ὅλες τὶς προηγούμενες».

Ἡ διαθήκη δὲ ἐκείνη, ἔλεγε:

«Ἀποσῶ τὰ κληροδοτήματα πού εἶχε ὀρίσει γιὰ τοὺς κ. Π. Κ. καί Α. Μ. στὶς προηγούμενες διαθήκες μου, ἐπειδὴ συχνὰ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγον γιὰ μένα: «ὁ ἀν-ὸς κύριος αὐτὸς μοιράζει ἓνα μονόλεφτο στὰ τέσσερα». Στὸν κ. Μποκουστὸ ἀφήνω τὴν εὐχή μου. Στὸν ἀνάπτηρο ζητιάνο, πού μέ-νει στὴ Γέφυρα τῶν Τεχνῶν ἀφίνω 20.000 φράγκα, ἐπειδὴ μία μέρα, βλέποντάς με, φράγκας, ἐπειδὴ μία μέρα, πέρασε γιὰ φτωχὸ μὲ παληόρροχα, καί πέρασε γιὰ φτωχὸ καί μοῦ πληρώσε τὰ διόδια».

Ἐστὺς συγγενεῖς μου κληροδοτῶ τὴ λή-θη. Στὺς φίλους μου τὴν ἀγνωμοσύνη. Στὸ Θεὸ τὴν ψυχὴ μου καί στὸν τάφο τὸ ἀχρηστὸ σαρκίόν μου».

1 Μετὰ τὰ γραμμένα καί τὰ φορητὰ ρα-διόφωνα ἔκανε τότε τὴν ἐμφάνισί της στὶς πλάς τῆς Ἀμερικῆς καί ἡ φορητὴ τηλεόρασις. Φυσικά ἡ ὅλη ἐγκατάστασις χρειάζεται ἄρκε-τά άτομα γιὰ νὰ μεταφερθῇ. Ἡ οἰκογένεια ὁ- μως πού βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, δὲν ἐδίωξε νὰ ὑποστῇ ὅλες τὶς ἐκπαλαιώσεις πού ἀπαιτεῖ ἡ μεταφορὰ τοιαύτου νὰ παρακο-λουθῇ ἓνα ἐνδιαιφεύον θέαμα κατὰ τὴν διάρ-κεια τῆς ἡλιοβασίλειος της.

2 Ἐνὰς Γερμανὸς ράφτης ἔκανε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λουμπουργκ τὴν πρῶτη ἐπιβίωσι. Κα-τέδωσε τὰ μανίκιεν τοῦ μέσα σ' ἓνα ὄρυξιό καί ἐκεῖ, σὲ βάθος 70 μέτρων ἔκανε μιὰ ἐπι-δητική ἐπίδειξι μὲ ἀποκλειστικὸς θεατὰς τοὺς ἐργάτες! Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔκανε πᾶν-τως μεγάλη ρεκλάμα γιὰ τὸν οἶκο του, γιὰτὶ ὁ φωτοεπὸρτερ ἐνὸς περιοδικοῦ μεγα-λῆς κυκλοφορίας παρακολούθησε «τεχναίως» τὴν ἐνδιαιφεύουσα ἐπίδειξι!...

3 Ἡ Γκρέης Κέλλυ διέφυγε κατ' ἐπινοήματι-κά ὅτι πολεῖται, νὰ παντρευτῇ τὸν Ζῶν Πιερ ὡς καὶ ἐξεδίλωσε τὴν δυσἀρεσκεία της γιὰ τὴν ἰδιαίτερη σημασία πού ἔδωσαν μερικά γαλλικά περιοδικὰ σὲ ὠρισμένους φω-τογράφους, πού ἐλήφθησαν κατὰ τὸ τελευταί-ο φεστιβάλ τῶν Κοινῶν. Ἡ φωτογραφία της αὐτὴ πάντως διαφεύγει καί ἐνὰν ἄλλο θεῶλο σύμφωνο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ συμπλοκή Γκρέης δὲν ποῖσκει ποτὲ μὲ μαγικὰ μπροστὰ στὸ φακό.

4 Τὰ νέα αὐτὰ γυαλιὰ ἤλιου, πού ἔκαιαν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν Ἀμερικὴ, εἶναι πα-νομοιότυπα ἐκείνων πού χρησιμοποιοῦν οἱ Ἑ-σκιμῶες, γιὰ νὰ προστατεύουν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασι τοῦ ἡλίου πάνω στὰ χιόνια. Εἶναι ἀπὸ σκέτο ἔξυλο καί δὲν ἔχουν ὅλες ἐξῆς γυαλίου. Ἡ σχισμὴ πού ὑπάρχει ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο στὸ ἄλλο εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὁρασι προστατεύοντάς τὴν συγ- χρόνως ἀπὸ τὸ ἐκτιφλωτικὸ φῶς.

Μία παράξενη ἐγκληματικὴ ὑπόθεσις

Ἡ περίπτωση τοῦ Λιούις Γουόλφ, τοῦ αὐτοκαλουμένου «Μεσ-σίας», δείχνει πῶς δύσκολιες συναντοῦν κάποτε τὰ δικα-στήρια, γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ὑπάρχουσα νομοθεσία, πρὸς ἓνα ἐναντίον του, κι' ἐπὶ πλέον ἡ ὁμολογία του. Κι' ὅμως ἀπέφυγε τὴ θανατικὴ ποινὴ, γιὰτὶ ἡ συμπεριφορὰ του γενικά ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε σωστὰ τὰ λογικά του...

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός του ἦταν ἀπλὴ καί παράξενη συγ- χρόνως. Ὁ Γουόλφ καταγόταν ἀπ' τὸ Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ. Εἶχε πᾶ-ρει τὸ δίπλωμά του ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο Μάκ Τζ'ι κι' ἔπειτα εἶχε πᾶ-σει στὴν Παλαιστίνη κι' εἶχε ἐπιδοθῇ σὲ ἐπιχειρήσεις. Στὸ δευ-τέρο Παγκόσμιο Πόλεμο, πούλησε στρατιωτικὰ εἶδη στὴ Βρεταν-νικὴ Κυβέρνησι κι' ἀπέκτησε ἐτοί μιὰ καλὴ περιουσία.

Λίγο μετὰ τὴν ἀφίξι του στὴν Παλαιστίνη, παντρεύτηκε. Ἡ γυ-ναίκα του ἔφερε στὸν κόσμο δυὸ παιδιά. Δυὸ χρόνια ὅμως μετὰ τῆς γέννησι τοῦ δευτέρου, εἶπε μιὰ μέρα ξαφνικά στὸν ἀντρα τῆς πὼς τὸν εἶχε ἀπατήσει καί πὼς τὸ παιδί ἐκείνο δὲν ἦταν δικό του, ἀλλὰ ἐνὸς γιατροῦ (πού δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ τ' ὄνομά του).

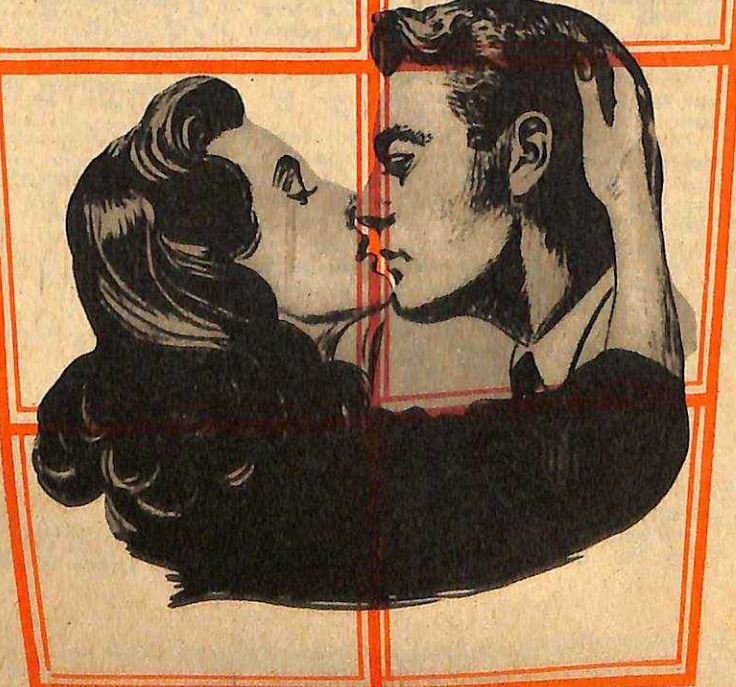
Ὁ Γουόλφ μελέτησε τότε τὴν Παλαιστίνη, καί νὰ τ' ἀναβρῇ ὅτι τὰ παιδιά ἀπ' τὴν ἀνάξια μητέρα τους καί νὰ τ' ἀναβρῇ αὐτὸς μονάχα, μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς καλῆς γκωρμιανῆς. Καί πραγματικά, βρῆκε μιὰ νέα καὶ νόστιμη γυναίκα, τὴν Πάουλα Μίλλερ, κατὰλληλὴ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἡ ὁμορφιά της ὅμως, καί

Το μυθιστόρημα του ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ

Όταν ξαναγύρισα στην κἀμαρά της, τὴ βρήκα νὰ τρέμει.
— Συχώρεσέ με πού παραφέρθηκα... μού εἶπε σιγανά. Πίστεψέ με, θάβει νὰ πεθάνω!... Ἐκανα ἀσχημα πού ξαναῆρθε ἐδῶ...
Σάπασε μιά στιγμή. Ὑστερα μούκανε νόημα νὰ καθίσω κοντά της καί συνέχισε:
— Ἔρρεις ποιοί εἶν' αὐτοί οἱ δύο; Ἡ γυναῖκα εἶν' ἐκείνη πού πήρε πρώτα τὴ θέση τῆς μητέρας μου κι' ὕστερα μούκλεψε τὸ μοναδικό ἔρωτα τῆς ζωῆς μου!
»Θὰ σοῦ φανῇ παράξενη ἡ ἱστορία μου, ἐσένα πού γνώρισες τὴ σημερινὴ Μπλανκίτα τοῦ θεάτρου... Μὰ ἦμουν κι' ἐγὼ ἄλλοτε ἓνα κορίτσι ἀγνό, καλὸ καὶ εὐπιστό. Ζούσα εὐτυχισμένη, ὥσπου ἔφερε ὁ πατέρας μου στὸ σπίτι τὴ δεύτερη γυναῖκα του... Δὲν τὴν ἀγάπησα, μὰ οὐτε καὶ τὴ μίσσησα στὴν ἀρχή. Τὴ νόμιζα καλὴ, κι' ἔφτασα μάλιστα νὰ τὴν εὐγνωμονῶ γιατί εἶχε γλυκάνει τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ πατέρα μου.
»Ὑστερα ἐρωτεύθηκα, σὰν ὅλες τὶς κοπέλλες. Ἐρωτεύθηκα τὸν Δὸν Κάρλος Γκουτιερρέζ, πού ἦταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου... Μένουμε τότε στὸ ἐξοχικό μας σπίτι, καί κανονίστηκε νὰ γίνουν ἐκεῖ οἱ γάμοι...
Ἡ Μπλανκίτα σταμάτησε πάλι, γιατί τὴν ἐπνίξε ἓνας λυγμός.
— Ὅλα ἦταν ἐτοιμα... συνέχισε. Εἶχα χορέψει ὅλο τὸ βράδυ με τὸν ἀρραβωνιαστικό μου, πού μού ψιθύριζε διαρκῶς ἐρωτῶλογα. Ἀνέθηκα πολὺ ἀργὰ στὴν κἀμαρά μου. Μὰ ἡ ἀπεραντὴ εὐτυχία μου δὲν μ' ἄφηνε νὰ κοιμηθῶ...
»Πλησίασα στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Καί διέκρινα τότε στὸν κήπο, ἀνάμεσα στὶς πικροδάφνες, τὶς σιλουέτες τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου καὶ τῆς μητρίας μου! Κἀντονιν κοντὰ-κοντὰ καί μιλούσαν σιγανά. Σὲ μερικὲς στιγμές, τοὺς εἶδα, στὸ φῶς τὸ φεγγαριοῦ, νὰ φιλοῦνται!
»Πῆγα νὰ τρελλαθῶ, Λουίζιτο! Ἀρπάξα τὴν καραμπίνα τοῦ πατέρα μου, σημάδεψα τὸ ἐνοχο ζευγάρι καί πυροδότησα... Ὑστερα πήδησα σ' ἓνα ἄλογο κι' ἔφυγα καλπάζοντας...
»Δὲν ξαναγύρισα πιά. Κύλησα σὲ μιά ζωὴ δίχως χαλινό. Βγήκα στὸ θεάτρο. Ἐγίνα ἡ Μπλανκίτα, ἡ θεατρίνα, πού τὴ θαυμάζουν οἱ ἄντρες, πού τὴ μισοῦν καὶ τὴ φθονοῦν οἱ γυναῖκες...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Μπλανκίτα διέλυσε τὸ θιάσὸ της κι' ἔφυγε ἀπ' τὴ Γκουανταλαχάρα.
Πέρασε ὁ Ἰούλιος... ἔφτασε ὁ Ὀκτώβρης. Ὑστερα ἔμαθα τὴν εἰδησί τοῦ ξαφνικοῦ καὶ μυστηριώδους θανάτου της.
Τὴν ἀνάγγειλα ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ Δὸν Κάρλος Γκουτιερρέζ, πού εἶχε πάρει τότε ἓνα ἀνώτερο κρατικό ἀξίωμα.
Δυστυχὴ Μπλανκίτα! Ἀν μπορούσε ν' ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, θὰ ξαναδρίσκε τὴν εὐτυχία της!...
— Δὲν ἦταν φιλενάδα μου ἡ Μιράντα, μού εἶπε ὁ Δὸν Κάρλος. Ἀν δὲν ἔφευγε ἡ Μπλανκίτα τὴν πρώτη φορὰ, ἀφοῦ μὰς πλήγωσε σοβαρά, ἀλλ' ὄχι θανάσιμα, θὰ μὴθαινε κι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια... τὴν ἀλήθεια πού σὰς ἐμπιστευόμουν τώρα, μετὰ τὴν βεβαιότητά πὼς ἓνας τέζντλεμαν ὅπως ἐσεῖς θὰ τὴν ἐσχάσει ἀμέσως.
Ἡ Μιράντα εἶναι ἀδελφή μου, ὄχι νόμιμη... κορίτσι ἓνας ἀτυχῶς ἔρωτα τῆς μητέρας μου, ὅταν εἶχε χηρεῖ. Καταλαβαίνετε τώρα δι, γιὰ τὴν ὑπόληψί τῆς μητέρας μου καὶ τῆς ἴδιας τῆς Μιράντας, ἔπρεπε νὰ κρύψουμε νὰ κἀν ἀλήθεια, ἀκόμα κι' ἀπ' τὴ Μπλανκίτα, τοῦλάχιστον ὥσπου μού δινότανε μιά κατὰλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα... Μὰ, ἀλλοίμονο, ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν παρουσιάστηκε ποτέ.
Λ. ΓΚΑΡΟΝΕ

Εχουν περάσει 15 χρόνια, ἀπὸ τότε πού ἡ Μπλανκίτα Μοντέζ ἀναπαύεται στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Φροντέρο. Εἶχαν τὴ πολλοὶ πὼς πέθανε ἀπὸ χολέρα, κι' ἄλλοι πὼς τὸ πρόσωπό της ὀφειλόταν στὸν ἀλκοολισμό. Ἐγὼ ὅμως, πού διατηρῶ ἀκόμη στὴν καρδιά μου τὴ γλυκεῖα εἰκόνα της, ξέρω τί τὴ σκότωσε: ἓνα τραγικὸ παιχνίδι τῆς ζωῆς, πού τῆς συνέβη ὅταν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, ὅπως τ' ἄξιζε!...
Όταν ἔχασε τὴν μητέρα της, δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ 18 της χρόνια. Ἦταν μιά κοπέλλα γλυκεῖα σὰν τὸ μέλι, μ' ὅλη τὴ φλόγα τοῦ ἡλίου τῆς πατρίδας της.
Εἶχε γεννηθῇ στὴ Γκουανταλαχάρα, τὴν πόλι πού βγάζει τὶς ὁμορφότερες γυναῖκες τοῦ Μεξικοῦ.
Όταν τῆς ἀνάγγειλε ὁ πατέρας της πὼς θὰ ξαναπαντρευότανε μετὰ τὴ Μιράντα, μιά γυναῖκα πολὺ νεώτερή του, ἡ Μπλανκίτα ἐκλείσθη τὸν πόνο της μέσ' στὴν καρδιά της καὶ δὲν παραπονέθηκε καθόλου. Ὁ πατέρας της δὲν κατάλαβε ποτὲ πὼς ἡ κόρη του σέβαντε τὴν παρειακήτὴ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήσῃ. Ὑστερα ἄφησε κι' αὐτὸς τὸν κόσμο, κι' ἡ Μπλανκίτα ἔμεινε μοναχὴ μετὰ τὴν μητρίαν της, πού τὴ θεωροῦσε κλέφτρα ἐνὸς μέρους τῆς περιουσίας της καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πατέρα της. Ἐτοί ἄρχισε τὸ μεγάλο δράμα τῆς ζωῆς της...
Μιά ἀμοιβαία, ἀδελφική συμπάθεια μ' εἶχε ἐνώσει μετὰ τὴ Μπλανκίτα. Ἦξερε τὸν πόνο μου, πού μ' ἔκανε νὰ γυρίζω τὸν κόσμο, κι' εἶχε τὴν τέχνη νὰ τὸν ἐλαφραίνῃ μετὰ τὰ καλά της λόγια.
Κάποια νύχτα, πού μ' εἶδε νὰ πίνω μονάχος στὸ μπάρ ἐνὸς θεάτρου, μετὰ πηλίσιασε καί μού εἶπε:
— Μήπως μπορῶ, Λουίζιτο, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξαναβρῇς τὸ δρόμο τῆς ἐλπίδας...
Εἶχε γυρίσει τότε μόλις στὴ Γκουανταλαχάρα, διάσημη πιά ἡθοποιός, ἔξη χρόνια μετὰ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί της. Καί, τὴ νύχτα αὕτη, πέτυχε ἀληθινὰ νὰ κἀν τὰ μάτια μου νὰ χαροῦν καὶ πάλι τὸ φῶς τῶν ἀστρων...
Τ' ἄλλο βράδυ, ὅμως, ἤρθε ἡ σειρά μου νὰ τὴν παρηγορήσω. Στὸ διάλειμμα τῆς πρώτης πράξεως, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου, τρέμοντας, κατὰχλωμη.
— Νομίζω πὼς θὰ πεθάνω! μού ψιθύρισε. Εἶδα ἀπ' τὴ σκηνή, σ' ἓνα θεαρεῖο, δύο φαντάσματα: ἓνα κύριο με μαῦρο μoustάκι καὶ μιά γυναῖκα πολὺ ὁμορφ... τὸν Δὸν Κάρλος καὶ τὴ μητρίαν μου!... Μὰ αὐτοί ἔπρεπε νὰ ναι νεκροί!...
Καί λιποθύμησε.
Όταν συνήλθε, ἔπαθε ἓνα παραλήρημα. Ἡ παράστασι σταμάτησε. Τὴν πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο της καὶ τὴν ξάπλωσα στὸ κρεβάτι της. Μιά καμαριέρα χτύπησε σὲ λίγο τὴν πόρτα.
— Εἶν' ἐγὼ ὁ Δὸν Κάρλος Γκουτιερρέζ... Ἀρχισε νὰ λέει.
— Νὰ φύγῃ! Ἐξόφλησε ἡ Μπλανκίτα. Πῆγαινε νὰ τὸν διώξης, Λουίζιτο! Σκότωσέ τον!...
Βγήκα στὸ διάδρομο καὶ βρήκα ἐκεῖ τὸν ἐπισκέπτη. Ἐκεῖνος εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τῆς Μπλανκίτας κι' ἦταν κατὰχλωμος.
— Θάβει νὰ τῆς ἐξηγήσω... τραύλισε.
Μὰ ἡ κοπέλλα ἄκουσε μέσ' ἀπ' τὴν κἀμαρά τὴ φωνή του.
— Δὲν θέλω καμμιὰ ἐξηγήσι! φώναξε. Φύγετε! Ἀφήστε με!... Ἐπέμεινα πολὺ, γιὰ νὰ φύγουν ὁ Δὸν Κάρλος κι' ἡ Μιράντα, πού τὸν συνόδευε. Τοὺς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ προσπαθοῦσα νὰ μιλήσουν τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὴ Μπλανκίτα.

Ἡ κατατρεχημένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μέμπ παίζει τόσο τέλεια τὸ ρόλο του, ὥστε, παρ' ὅλο πού ὁ Τιελαὶ ὑποπτεύεται πὼς εἶναι ὁ ἀδελφός του, δὲν βρίσκει καμμιὰ ἀποδείξι γι' αὐτό. Ὑστερα ὁ Μέμπ παραμονεύει, βρίσκει τὴν Κλαίρη μονάχη στὸ δάος καὶ τῆς ἐπιτίθεται. Τὴ γλυτώνει ὅμως ἀπ' τὰ χέρια του ὁ Τιελαὶ καὶ τοῦ φωνάζει τώρα κατὰ πρόσωπο πὼς εἶναι ὁ ἀδελφός του, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀρνείται καὶ πάλι καὶ τὸν ἀφίνει στὴν ἀμφιβολία. Ὁ Τιελαὶ ἐπαναλαμβάνει στὸ γυῖό του τὴ συνουμία του μετὰ τὴ Λουίζα, ἐκείνος ὅμως τὸν δηλώνει κατηγορηματικὰ πὼς θὰ τὴν κἀν γυναῖκα του. συνιστᾷ δὲ καὶ στὴν ἴδια νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ ὑπομονή. Ἀπελπισμένη πιά πὼς θὰ βρῇ τὶς κόρες της, ἡ Σαρλότ πηγαίνει ἐπιτέλους στὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν, πού τῆς εἶχε προσφέρει τὴ φιλοξενία του. Ἐκεῖνος δὲν τῆς φανερώνει ἀμέσως πὼς βρίσκονται ἐκεῖ ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουίζα, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ τίποτε ἀπ' τὴν ἀπότομη συνεικνίση. Ἐπιτέλους ὅμως, ἡ Σαρλότ τὸ μαθαίνει, κι' ἐπακολουθεῖ τότε μιά δραματικὴ σκηνὴ μετὰ τοὺς δύο ἀδελφούς διηγούνται στὴ μητέρα τους τὴ ζωὴ τους.

Οἱ βδομάδες κυλοῦσαν, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμιὰ εἰδησί ἀπ' τὸ γυῖό του. Στὸ μεταξύ, εἶχε παρουσιάσῃ ἡ ἀνάγκη νὰ κανονισθοῦν διάφορα περιουσιακὰ ζητήματα. Ὁ Γκωτιέ εἶχε ἐπιφορτίσει γι' αὐτὸ ἓνα συμβολαιογράφο. Μὰ ὁ Μαρινιάν ἀναζητῆσε προφάσεις, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ ὁ ἴδιος μετὰ τὸ γυῖό του, μετὰ ἀλληλογραφία.

Τὰ γράμματα ὅμως πού τοῦστεῖλε, τοῦ ἀπεστράφησαν ὅλα, δίχως κἀν νὰ τ' ἀνοίξῃ ὁ Γκωτιέ.

Στὴν ἀοχή, ὁ Μαρινιάν θύμωσε γι' αὐτό, κι' ὕστερα ἐνωίωσε πόνο καὶ καταπτώσι.

Ἐπανέλαθε πολλὲς φορές τὴν ἴδια πρόσπαθεια, πού κάκου ὅμως. Τέλος, ἔπαψε πια νὰ γράφῃ.

Τὴν ἐποχὴ αὕτη, ἐνωίωσε νὰ κλονίζεται ἡ υγεία του.

Ἦταν πλούσιος, δὲν εἶχε ἀνάγκη πια νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμα του. Παρέδωσε, λοιπόν, τὴν πελατεία του σὲ ἄλλους συναδέλφους του κι' ἔπαψε ν' ἀσχολῆται μετὰ τὴν ἱατρική.

Μὰ, μετὰ τὴν ἀργία αὕτη, ἀρρώστησε ἀκόμα πιὸ πολὺ. Ἐχασε σιγά-σιγά τὸν ὕπνο του. Κι' ὅταν ἀκόμα καταφέρνε νὰ κοιμηθῇ, ὁ ὕπνος του ἦταν πιὸ κουραστικός ἀπ' τὴν ἀγρυπνία, γεμάτος ἐφιάλτες καὶ πένθιμες ὁπτασίες.

Στοὺς ἐφιάλτες ἐκείνους — ἀπ' τοὺς ὁποίους ζυγνοῦσε μισοτρέλλας — ὁ γυῖος του ἔπαιξε πάντα ρόλο τιμωροῦ.

Ὁ φόβος μήπως τρελλαθῇ, τοῦ ξανάδωσε γιὰ λίγο καιρὸ μιά κάποιαν ἡρεμία. Ἀρχισε νὰ κοιμᾷται κάπως καλυτέρα, τὶς νύχτες. Ἀλλ' ἡ μοναξιά τῆς ἡμέρας, τοῦ γινότανε πιά ἀφόρητη.

Τοῦ κάκου ἔδωκανε, πῆγαινε περίπατο, ἀναζητοῦσε κάποια ἐξωτερικὴ ἀπασχόλησι, ἔκανε ἐπισκέψεις, συχνάζε στους κοινωνικοὺς κύκλους... Τὸ ἴδιο ἀπελπιστικὸ κενὸ τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ!

Στὴν ἐπιστροφή του, τὸ σπίτι του τοῦ

25ον Εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο πού εἶχε ξαναβρῇ τὴν Κλαίρη. Καί δὲν τολμοῦσε πια, νὰ προχωρήσῃ, γιὰτὶ θάπρεπε νὰ φανερῶσῃ στὴ μητέρα τους τὸν ἐπεσμὸ τῆς ἀδελφῆς της καὶ νὰ πληγώσῃ ἀκόμα πιὸ σκληρὰ τὴν πονεμένη καρδιά της.

Ἡ Σαρλότ, πού δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ, ρώτησε, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της τὶς δύο ἀδελφές μαζί:

— Πὼς συναντηθήκατε; Ἀπὸ ποῖο θαῦμα; Ποιὰ ἐλογνημένη τύχη σὰς ἔφερε τὴν μιά κοντὰ στὴν ἄλλη;

Ἡ Λουίζα ἀπάντησε μονάχα:

— Ἐνα βράδυ, περιπλανιόμουν στὶς δώγες τοῦ Σηκουάνα, ὅταν μού ἐπιτεθήκανε ἑσφινικά κατὰ παληάνθρωποι. Πάλεψα ὅσο μπορούσα, ζήτησα βοήθεια... κι' εἶχα ἀρχίσῃ πια ν' ἀπελπίζωμαι, νὰ θεωρῶ τὸν αὐτὸ μου χαμένο, ὅταν παρουσιάστηκε ἡ Κλαίρη. Αὐτὴ μ' ἔσωσε, κι' ἀπὸ τότε δὲν χωρίστηκαμε πια...

Ἡ Σαρλότ στράφηκε στὴν Κλαίρη καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ σειρά σου τώρα, παιδί μου... Πές μου τὰ ὅλα, μὴ μού κρύψῃς τίποτα... Ἐκεῖνη γονάτισε κοντὰ της.

— Ὅχι, μητέρα, δὲν θὰ σοῦ κρύψω τίποτα, τῆς ὑποσχέθηκε.

— Μὰ γιατί γονάτιζεις ἐτοί, κόρη μου; Γιάτὶ πρέπει, μητέρα. Ἀκούσε δι, θὰ σοῦ διηγηθῶ, καὶ θὰ κρίνῃς ὕστερα... Ἡ ἀφήγησι αὕτη ἦταν θλιβερότερη ἀπὸ τῆς Λουίζας.

Όταν ἡ Σαρλότ κατάλαβε ἐπιτέλους τὸν ἡθικὸ ἐπεσμὸ τῆς κόρης της, ἔκρινε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της κι' ἔμεινε ἀμιλητὴ κι' ἀκίνητη. Ἡ Κλαίρη, γονατιστὴ πάντα, τῆς ἔλεγε μετὰ κλάματα:

— Συγγνώμη, μητέρα, συγγνώμη!

Κι' ἡ Λουίζα πρόσθετε μαλακά, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ τραβήξῃ τὰ χέρια τῆς μητέρας της, νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπό της:

— Συχώρεσέ την, μητέρα, συχώρεσέ την!

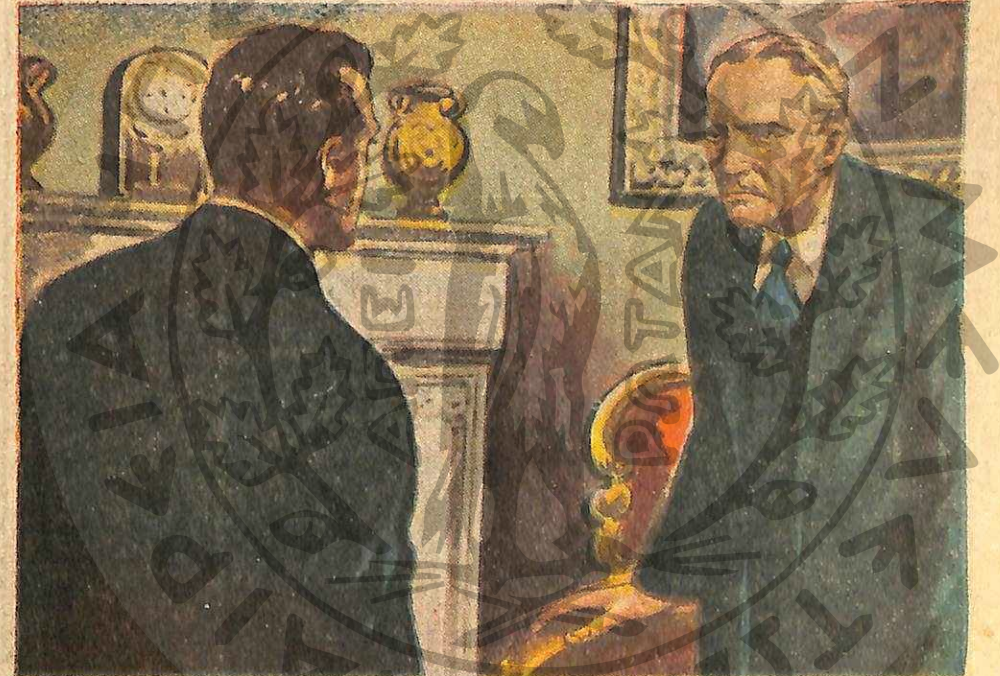
Ἡ Σαρλότ ἀντιστεκότανε σ' αὕτη τὴν προσπάθειά της καὶ ψιθύριζε μετὰ πόνο:

— Νόμιζα πὼς θὰ ξαναδρίσκα καὶ τὶς δύο μου κόρες... Ἀλλοίμονο ὅμως! Βρήκα μονάχα τὴ Λουίζα... Ἡ ἄλλη εἶναι χαμένη... χαμένη!

Ἡ Κλαίρη σωριάστηκε χάμω, μισολιπόθυμη.

— Συχώρεσέ την, μητέρα! ξανάπε σιγανά ἡ Λουίζα, κατατρομαγμένη.

Ἐπιτέλους, ἡ ὑπὲρ καρδιά μαλάκωσε. Ἡ Σαρλότ πλησίασε τὴν Κλαίρη, ἔ-

—Εἶσαι ἄρρωστος, παιδί μου... εἶπε ὁ Μαρινιάν.

φαινόταν πως είχε μια παράξενη ήξηρο-τητα, όπως τα ακατοίκητα μέρη ή τα έρειπια.

Μία παγωμένη ανατριχίλα περνούσε δλο του τού κορμιού, ως τα κόκκαλα.

— Δεν θα μπορέσω ν' άνθεξω!... ψιθυρίζει.

Έφυγε ύστερα, για ν' αναζητήσει τη λήθη στην αναγκαστική ψυχαγωγία ενός ταξιδιού, που πρόσθετε πως θα διαρκούσε έναν δλοκλήρο χρόνο. Μετα τρεις ημέρες όμως, γύρισε πίσω...

Είχε νοιώσει ακόμα πιό μονάχο και πιό εγκαταλελειμένο τον εαυτό του, ανάμεσα στα άγνωστα εκείνα πρόσωπα, μέσα σε τρύπους ξένους κι' αδιάφορους...

Μία μέρα, δεν μπόρεσε πια νά κρατηθεί. Πήρε το τραίνο και πήγε στο Παρίσι. Έγκαταστάθηκε σ' ένα ξενοδοχείο, κοντά στον κήπο του Λουξεμβούργου.

Δεν βρήκε ωστόσο το θάρρος νά παρουσιάσει αμέσως στο γυιό του. Πήγε και τον παραμόνεψε.

Όταν τον είδε, επιτέλους, τον έπιασε ένα δυνατό τρεμουλιασμά. Τά πόδια του λυγίσανε και λίγο έλειψε νά σωριαστή κάμω.

Όσπου νά συνέλθω, ο Γκωτιέ είχε χαθεί. Την άλλη μέρα, τον ξαναείδε. Ενωίσσε μια χαρά παρακολουθώντας τον από μακριά, μία δδυνήρη εύτυχία. Δεν τον άφησε καθόλου, επί μισή ώρα.

Υστερ' από μερικές ημέρες, έδειξε περισσότερο θάρρος: 'Αντί νά περιμένω τον Γκωτιέ και νά τον παρακολουθήσω, φρόντισε νά διασταυρωθεί μαζί του, στο ίδιο πεζοδρόμιο.

Οι ματιές τους συναντήθηκαν. 'Ο γέρος έκαμε μία κίνηση, για νά δρημήσει προς τού γυιό του. 'Αλλά δεν βρήκε καμμία ανταπόκριση έκ μέρους του.

'Ο Γκωτιέ έμεινε ψυχρός, παγωμένος. Χαμήλωσε μονάχο τ' μάτια του, και τίποτε περισσότερο...

Τις επόμενες ημέρες, τού κάκου παραμόνευε ο Μαρρινιάν για νά τον ξαναδεί. Δεν τον συνάντησε πιά.

Ζήτησε πληροφορίες απ' τού θυρωρού τού σπιτιού του, κι' εκείνος τού απάντησε, ότι ο Γκωτιέ είχε νά φανή πολλές μέρες.

'Ο Μαρρινιάν έκανε υπομονή.

«Θά ξανάρθω! έλεγε με τού νου του. Θά τον δώ... Θέλω νά τού μιλήσω!...».

Πραγματικά, μετά δκτώ μέρες, ο Γκωτιέ έλπιζε φαίνεται πως θαξε εξαντληθεί πιά η υπομονή τού πατέρα του, και ξαναγύρισε στο διαμέρισμά του.

Μία ώρα αργότερα, ο Μαρρινιάν ανέβαινε τη σκάλα, άργα, βαρειά.

Η καρδιά του χτυπούσε άσυγκράτητα. Σε κάθε βήμα του, αναγκαζότανε νά σταματήσει, με τού λαιμό σφιγμένο απ' τη συγκίνηση, και πίεζε δυνατά με τ' άδυό του

χέρια τού στήθος του, σάν νάθελε νά συγκρατήσει την τελευταία πνοή της ζωής του που έφευγε...

— Τέταρτο πάτωμα, ή πρώτη πόρτα, τού είχε πη ό θυρωρός.

Σταμάτησε στο τέταρτο, κυττάζοντας μ' άνεκφραστο τρόμο την πόρτα εκείνη, πίσω απ' την όποία βρισκότανε γι' αυτόν ή ύστάτη έλπίδα...

Έμεινε εκεί, στο κεφαλόσκαλο, ώσπου νά ξαναδρ ή λίγο θάρρος.

Τέλος, τού δαχτύλο τού ακούμπησε τρέμοντας στο κουμπι τού κουδουνιού. 'Ο ήχος του, μέσα στο διαμέρισμα, αντίηχησε παράξενα στ' αυτιά του.

Ακούστηκαν ύστερα βήματα, ή κλειδαριά έτρεξε κι' ή πόρτα άνοιξε. Παρουσιάστηκε ένας υπηρέτης, που δεν τον είχε ξαναδρ ή Μαρρινιάν.

— 'Ο κύριος Γκωτιέ Μαρρινιάν; ρώτησε ό γέρος.

— Δεν δέχεται ό κύριος...

— Θά με δεχθώ, υποθέτω, όταν μάθω ποιός είμαι.

Κι' ό Μαρρινιάν έβγαλε μία κάρτα του. 'Αλλ' ό υπηρέτης δεν την πήρε.

— Έχω ρητή διαταγή απ' τόν κύριο νά μη δεχθώ κανένα, δήλωσε.

— Ούτε και τόν πατέρα τού;

— 'Ο υπηρέτης τόν κύτταξε με έκπληξη κι' άμχανία. Φαίνεται πως δεν είχε πάρει καμμία διαταγή σχετικά με τού Μαρρινιάν, γιατί παραμέρισε και τόν άφησε νά περάσει.

— 'Ο Μαρρινιάν μπήκε στο χώλλ.

— 'Ο υπηρέτης πήγε νά τον άναγγείλν, ξαναγύρισε σχεδόν άμέσως και τόν ώδηγησε σ' ένα μικρό γραφείο.

— 'Ο Γκωτιέ τόν περιμένε, όρθιος, άκουμπώντας στο τζάκι, χλωμός και με τ' άχρία σαυρωμένα στο στήθος.

Είχε άρκετή αυτόκυριαρχία, ώστε νά μην άφίσω νά φανή καθόλου ή βαθεία συγκίνηση πού τον είχε κυριέψει.

— Θέλετε νά μού μιλήσετε, κύριε, είπε ψυχρά. Σας άκούω... Έχετε νά μού πητε τίποτε για τού Μπεκρού;

— Γυιέ μου, σέ ίκετεύω!...

— Δεν πρόκειται γι' αυτήν; Τί με θέλετε, λοιπόν;

— Είμαι άρρωστος, παιδί μου... ύποφέρω...

— Δεν έχετε παρά ένα μέσο για νά ξαναδρ ήτην πνευματική γαλήνη, και μαζί μ' αυτήν, τή σωματική ύγεια σας... Κάμετε τού καθήκον σας... Δεν θά σας πω περισσότερο... Δεν πρόκειται νά ξαναδοκιμάσω νά σας πείσω, άφού δεν τού κατώρθωσα άλλοτε... Σας λέω μονάχο, ότι συνεχίζετε τού κακό έργο σας έναντίον αυτής της γυναίκας...

— Ένα σφάλμα γεννάει συχνά ένα άλλω

σφάλμα. Ένα εγκλήμα φέρνει κάποτε άλλα εγκλήματα.

— Άλλα εγκλήματα!... Τί θές νά πής;

— Θά ξέρετε, βέβαια, ότι οι κόρες της Σαρλότ Λαμάρς δραπέτευσαν απ' τού δροφανοτροφείο, όπου ζούσανε πολύ δυστυχισμένα... Η Λουίζα έμεινε άγνή και τίμια, όπως και πρίν. Δεν μπορώ όμως νά πω τού ίδιο και για τήν Κλαίρη.

Κι' ό Γκωτιέ πρόσθεσε άργα:

— Βλέπετε, πατέρα; Άλλο ένα εγκλήμα στη ζωή σας...

— Ξαναδρ ήκες, λοιπόν, αυτές τις δύο κοπέλλες;

— Ναί. Και δεν είν' αυτό μονάχο...

— Άλλά; Τί άλλο; Καμμία καινούργια δυστυχία;

— Μεγαλύτερη ίσως απ' όλες τις άλλες...

— Μίλησε! Μίλησε!

— Τήν Κλαίρη, αυτήν πού έχασε τήν τιμή της, τήν υπόληψή της...

— Τελείωσε λοιπόν. Γιατί διατάζει;

— Τήν άγαπά!

— 'Ο Μαρρινιάν έσκυψε περισσότερο τού κεφάλι του.

— Έμεινε σιωπηλός για λίγο, σάν νά πάλεμν με τόν εαυτό του, με τις τύψεις του.

— 'Ο Γκωτιέ τόν κύτταξε προσεκτικά, με τήν έλπίδα νά τον δρ επιτέλους νά λυγίση, νά ζητά τή συγγνώμη του και νά τού ύπόσχεται επάνόρθωσι για κείνες πού είχαν ύποφέρει εξ αίτίας του.

Γελιότανε όμως ό νέος: Δεν βγίκε ούτε λέξη απ' τ' άχλωμά χείλη τού πατέρα του, πού έμειναν σπασμωδικά σφιγμένα.

Σέ λίγο, ό Μαρρινιάν στράφηκε κι' έφυγε, χωρίς νά προσθέσει λέξη.

Τήν άλλη μέρα, ξαναδρ ήθηκε στο δρόμο μπροστά στο γυιό του, πού τον είχε παραμόνεψει και τόν είχε παρακολουθήσει πάλι.

— 'Ο Γκωτιέ δεν έδειξε πώς τόν άναγνώρισε. Προχώρησε και τόν προσπέρασε, δίχως νά ταχύνη τού βήμα του.

— Ξαφνικά, όμως, ή στιγμή πού βάστριβε απ' τή γωνία τού δρόμου, άκουσε πίσω του φωνές και βιαστικά βήματα.

Γύρισε τού κεφάλι του κι' είδε νά τρέχουνε μερικοί άνθρωποι και νά προσπαθούν ν' άνασκηκώσουν ένα γέρο πού κειτόταν χάμω.

— 'Ο γέρος αυτός, ήταν ό Μαρρινιάν, λιπόθυμος...

— 'Ο Γκωτιέ ώρμησε και παραμέρισε τόν κόσμο πού είχε συγκεντρωθεί.

— Είμαι γιατρός, δήλωσε.

Φρόντισε νά μεταφέρουνε τόν πατέρα του σ' ένα γειτονικό φαρμακείο κι' εκεί τόν περιποίηθηκε.

— 'Ο Μαρρινιάν άργησε πολύ νά συνέλθω. Πρίν ξαναδρ ή τελείως τις αισθήσεις του, πρίν άναγνωρίσει τού γυιό του στο πρόσωπο τού γιατρού πού τον είχε περιποιηθεί, ό Γκωτιέ είχε κιάλας άπομακρυνθεί. Έτσι, όταν ό γέρος άνοιξε τ' μάτια του, είδε γύρω τού μόνο πρόσωπα ξένα και άγνωστα.

Τήν άλλη μέρα, έφυγε απ' τού Παρίσι και γύρισε στο Τούρ.

Τό λιγοήμερο εκείνο ταξίδι, με τις τόσο σφοδρές συγκινήσεις, τόν είχε γεράσει άκόμη πιό πολύ. Τό πρόσεξαν όλοι όσοι τόν ξέρανε.

Τά μάτια του λάμπανε από πυρετό. Παραμιλούσε στο δρόμο, δυνατά, χωρίς νά προσέχη τούς διαβάτες πού γύριζαν και τόν κύτταζαν. Έκείνοι γελοῦσαν τότε και σχολίαζαν μεταξύ τους με εϊρωνικά λόγια αυτό τού φέρεσμά του.

Οι φίλοι του άνησυχούσαν πολύ. "Ηξεραν πως είχε χωρίσει απ' τού γυιό του — άγνοούσαν όμως τούς μυστηριώδεις λόγους αυτού τού χωρισμού. Η κατάσταση τού γέρου τούς τρόμαζε, τώρα πού τόν έβλεπαν έτσι άλλαγμένο...

Οι συνάδελφοί του τόν είχαν εξετάσει, δίχως νά τού αντίληφθω—γιατί δεν θά τού δέχότανε με κανένα τρόπο. Άφού τόν παρακολούθησαν για λίγο καιρό, βεβαιώθηκαν πιά άπόλυτα πως είχαν κλονιστή τ' λογικά του!

Θεώρησαν τότε καθήκον τους νά είδοποιήσουν τού Γκωτιέ.

Όταν έλαβε τού γράμμα τού νέος

δοκίμασε μία ίσχυρότατη συγκίνηση.

— Είν' οι τύψεις;... ψιθύρισε.

Κι' έφυγε άμέσως για τού Τούρ.

Όταν ό πατέρας του τόν είδε νά μπαίνει ξαφνικά στο γραφείο του, όπου μισοφανοτροφέο, όπου ζούσανε πολύ δυστυχισμένα...

— 'Η Λουίζα έμεινε άγνή και τίμια, όπως και πρίν. Δεν μπορώ όμως νά πω τού ίδιο και για τήν Κλαίρη.

Κι' ό Γκωτιέ πρόσθεσε άργα:

— Βλέπετε, πατέρα; Άλλο ένα εγκλήμα στη ζωή σας...

— Ξαναδρ ήκες, λοιπόν, αυτές τις δύο κοπέλλες;

— Ναί, έγω.

— Είν' αλήθεια; Και δεν θά ξαναφύγης πιά;

— Μού είπαν πως είσαστε άρρωστος...

— Ναί, λιγάκι... όχι σοβαρά...

— Κι' ήρθα για νά σας περιποιηθώ.

— Καλά έκανες...

— 'Ο Μαρρινιάν έμεινε σιωπηλός για λίγο.

Υστερα πρόσθεσε ξαφνικά, χαμογελώντας με μία έκφραση άόριστη:

— Ξέρεις ποιά είναι ή άρρώστεια μου;

— Όχι, ακόμα, απάντησε ό Γκωτιέ διαστακτικά.

— Η τρέλλα, παιδί μου... Φαντάσου!

Χάμω τ' άλογικά μου!

— 'Ο Γκωτιέ κύτταξε με βαθύ πόνο τήν αλλοιωμένη εκείνη φυσιογνωμία, πού παρούσιάζε κιάλας τ' άπρωτα άποτυπώματα τού θανάτου. Κι' ύπόφερε τρομερά κατά βάθος, μολοντί δεν φαίνόταν αυτό καθόλου στο πρόσωπό του.

— Ήταν ή τιμωρία... τού άποτέλεσμα τών τύψεων! Κι' ή τιμωρία αυτή ήταν δικό τού έργο!

— Άπ' τήν ήμέρα πού γύρισε ό γυιός του, ό Μαρρινιάν — πράγμα παράξενο — φάνηκε νά ξαναδρ ήσκη τήν ύγεια του. Ξαναγύρισε στίς κανονικές του συνήκες, στήν παλιά τακτική ζωή του.

Τί συνέβαινε λοιπόν; 'Ο τρόμος τού ξανάδινε τήν ίσορροπία του. Γιατί ή παρουσία τού γυιού τού στο σπίτι τού φαίνότανε σάν μία συνεχής άπειλή, σάν ένα αώνιο φάτασμα πού τούλεγε: «Δεν έκανες τού καθήκον σου!»

Μά ό καιρός περνούσε κι' ή ύγεια τού φαίνότανε πιά άποκαταστημένη σχεδόν τελείως. Ένα πρωί λοιπόν, τού είπε ό Γκωτιέ:

— Δεν με χρειάζεσαι πιά, πατέρα...

— Σκέπτεσαι νά φύγης;

— Ναί. Είδα άλλωστε πως οι φόβοί τών φίλων σας ήσαν ύπερβολικοί και πως δεν κινδυνεύει ή ύγεια σας... Φεύγω καθυσχασμένα...

— Δεν μπορεί νά μείνης κοντά μου;

— Χρειάζεται νά σάς τού ξαναπώ;

— Σου έχει κολλήσει λοιπόν ή ιδέα νά άποκαταστήσης τήν τιμή αυτής της γυναίκας...

— Ναί, γιατί αυτό είναι τού δίκαιο.

— Δεν θά τού επιτύχης λοιπόν ποτέ άπό μένα! Τ' άκούς; Ποτέ! Ποτέ!

— Άντίο, πατέρα...

Και, τού ίδιο βράδυ, ό Γκωτιέ γύρισε στο Παρίσι.

Έπειδή όμως περίμενε ύποτροπή της άρρώστειας τού πατέρα του, είχε δώσει τις οδηγίες τού στο γέρο καμαριέρη τού Μαρρινιάν.

Συγχρόνως, είχε συνεννοηθεί με τούς γιατρούς πού είχαν εξετάσει τού γέρο, και ήξερε ότι, σέ περίπτωση κινδύνου, θά τόν είδοποιούσαν άμέσως.

Αλλοίμονο! Οι προβλέψεις τού δεν άργησαν νά επαληθεψουν. 'Ο γέρος υπηρέτης τού τηλεγράφησε μονάχο:

«Έλάτε γρήγορα».

Κι' ό νέος έφτασε άμέσως, με τού βραδυνό τραίνο. Στίς 10½, βρισκότανε στο σπίτι τού πατέρα του.

Όταν τόν είδε, ό υπηρέτης έβαλε τ' άλάματα.

— Άχ, κύριε, έγω φταίω! τού είπε.

— Τί είναι; Τί συνέβη;

— 'Ο πατέρας σας...

— Μίλησε λοιπόν! Τί έπαθε ό πατέρας μου;

— Έφυγε, κύριε! Έφυγε πάλι!

— Πώς έγινε αυτό;

— Με ξεγέλασε... Χρειάστηκε νά λείψω για λίγο. 'Ο κ. Μαρρινιάν κοιμότανε βαθεία, κι' ό ύπνος τού φαίνότανε τόσο ήρεμος, ώστε νόμισα πως θά μπορούσα νά φύγω, νά

τύν άφίσω μόνο. Άλλωστε, για περισσότερη ασφάλεια, σύστησε στή μαγειρίσσα νά πηγαίνει κάπου-κάπου νά ρίχνη μία στήν κάμαρα τού κυρίου...

— Κι' όταν γύρισε;

— Δεν τόν βρήκα πιά εκεί!

— Δεν είχε αντίληφθω τίποτα ή μαγειρίσσα;

— Τίποτα, κύριε!

— Πόσο έλειψε απ' τού σπίτι;

— Όχι περισσότερο από μισή ώρα...

Σ' αυτό τού διάστημα, ό κύριος έζυπνησε, ντύθηκε μονάχος του, χωρίς νά πη τίποτε, χωρίς νά κάνει καθόλου θόρυβο, κι' έφυγε...

— Δεν ρώτησες αν τόν συνάντησε κανείς στο δρόμο;

— Ναί, τόν είδανε νά πηγαίνει προς τού ποτάμι...

— Αυτός είναι ό συνηθισμένος τού περιπατός...

— Φαίνότανε τελείως ήρεμος. Δεν παραμιλούσε δυνατά, όπως συνηθίζει τόν τελευταίο καιρό, ούτε κι' έκανε χειρονομίες. Ήτανε σάν όλο τόν κόσμω...

— Κι' ύστερα;

— Τόν είδαν διάφοροι νά περνά απ' τήν όχθη τού ποταμού!... Έτρεξε προς τή διεύθυνση πού μού δείξατε, μα δεν μπόρεσα νά τόν βρώ...

— Στο γυρισμό, οι ίδιοι άνθρωποι μού είπαν πως τόν είχαν δρ νά γυρίζη στήν πόλη, νά περνά τού γεφύρι!... Έτρεξε στο σπίτι, μα δεν τόν βρήκα εκεί...

— Ρώτησες στο σιδηροδρομικό σταθμό;

— Ναί, άφού σ' τηλεγράφησα...

— Και τί σου είπανε;

— Ότι είχε πάει τού τραίνο ό κύριος...

— Ά! Και πού πήγαινε;

— Στο Άζαί.

— 'Ο Γκωτιέ άνασκήρτησε. Τό Άζαί άπέιχε λίγα χιλιόμετρα απ' τήν Πράσινη Βίλλα, τού σπίτι της Σαρλότ!

Δεν έμεινε πιά καμμία άμφιβολία στο Γκωτιέ...

— Τί γυρεύει εκεί κάτω; ψιθύρισε μόνος του. Γιατί θέλει νά ξαναδρ ήτην Πράσινη Βίλλα;

Κύτταξε τού ρολόι του. Ήταν 11.

— Θά φύγω, είπε. Θά πάω νά βρώ τόν πατέρα μου.

— Μά δεν ύπάρχει πιά τραίνο, αυτή τήν ώρα!

— Δεν πειράζει. Θά πάω με ποδήλατο.

— Θαρρώ κι' έγω μαζί σας, κύριε!

— Δεν ύπάρχει λόγος...

— 'Ο Γκωτιέ προτιμούσε νά μείνη μόνος.

Έπειτα από μερικά λεπτά, έτρεχε με τού ποδήλατο στο δρόμο τού Ζουέ. Τόν ήξερε καλά, γιατί είχε κάμει άλλοτε συχνά αυτή τή διαδρομή, έτσι για διασκέδασι.

Τήν είχε κάμει έπίσης και τή νύχτα εκείνη πού βόλησε νά έπισκεφθω τού σπίτι της Σαρλότ και τού γυιοκαμίνω τού Λανζερώμ. Έκεί πήγαινε και πάλι τώρα.

Χίλιες σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του, καθώς περνούσε απ' τ' άγραφικά τοπία της όχθης τού Ιντρο.

Χρειάστηκε μιάμιση ώρα, για νά φτάση στον προορισμό του. Στή διασταύρωσι τού δρόμου με τού μονοπάτι πού ανέβαινε προς τού σπίτι της Σαρλότ, έκρινε πως δεν τού χρειαζότανε πιά τού ποδήλατο και τούκρυψε μέσα σέ κάτι θάμνους.

Υστερα διευθύνθηκε προς τήν Πράσινη Βίλλα. Τή στιγμή ακριβώς πού έφτανε εκεί, άκουσε βήματα. Κάποιος περπατούσε πίσω του, σπάζοντας τ' άξερόκλαδα πού πατούσε.

— 'Ο Γκωτιέ σταμάτησε και κύτταξε πίσω. Τόν έκυρβε ένα δέντρο, μία καρδιά με χοντρό κορμό. Έτσι, ό άλλος έέρασε από κοντά τού δίχως νά τόν δρ.

— Ήταν ό πατέρας τού!

— 'Ο Γκωτιέ ήταν έτοιμος νά δρημήσει, νά τόν σταματήσει, όταν τόν είδε ξαφνικά νά τρέχη σάν νά τόν κυνηγούσανε, ν' άνοιξη μ' ένα κλειδί τήν πόρτα της Πράσινης Βίλλας και νά μπαίνει μέσα βιαστικά.

Η άπλη εκείνη λεπτομέρεια τού ξεκλειδώματος της πόρτας, ή τόσο άσημαντη φαινομενικά, τόν κάρφωσε στή θέσι του, τούκοψε τήν άνάσα...

Τόν είχαν πλημμυρίσει ξαφνικά οι άναμνήσεις.

Θυμόταν ότι τού σπίτι και τού γυιοκαμίνω είχαν πουληθεί, λίγο καιρό μετά τήν ύπόθεσι της Μπεκρούς. Έαχε αγοράσει ένας άγνωστος. 'Ο Γκωτιέ είχε προσπαθήσει νά μάθω τ' όνομά του, αλλά δεν τού κατώρθωσε. Κανείς δεν είχε μπόρεσει τότε νά τόν πληροφορήσει.

Ήταν λοιπόν ό Μαρρινιάν, ό μυστηριώδης εκείνος άγοραστής;

Και τί ζητούσε τώρα εκεί;

— 'Ο Γκωτιέ περίμενε. Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας. Υστερα ξαναδρ ήκε ό Μαρρινιάν, ξανάκλεισε τήν πόρτα και προχώρησε με μεγάλα βήματα στο μονοπάτι πού έβγαζε στο δημόσιο δρόμο.

— 'Ο Γκωτιέ τού είπε τότε, δειλιά:

— Πατέρα μου!

— 'Ο γέρος σταμάτησε, σάν κεραυνοβολημένος.

— Πατέρα! Πατέρα! επανέλαβε ό νέος.

— 'Ο Μαρρινιάν έβγαλε τότε μία πνιγμένη φωνή, μία φοιχτή φωνή τρόμου:

— Γκωτιέ!...

Κλονίστηκε, σάν νάχε δεχθώ ένα θανάσιμο χτύπημα.

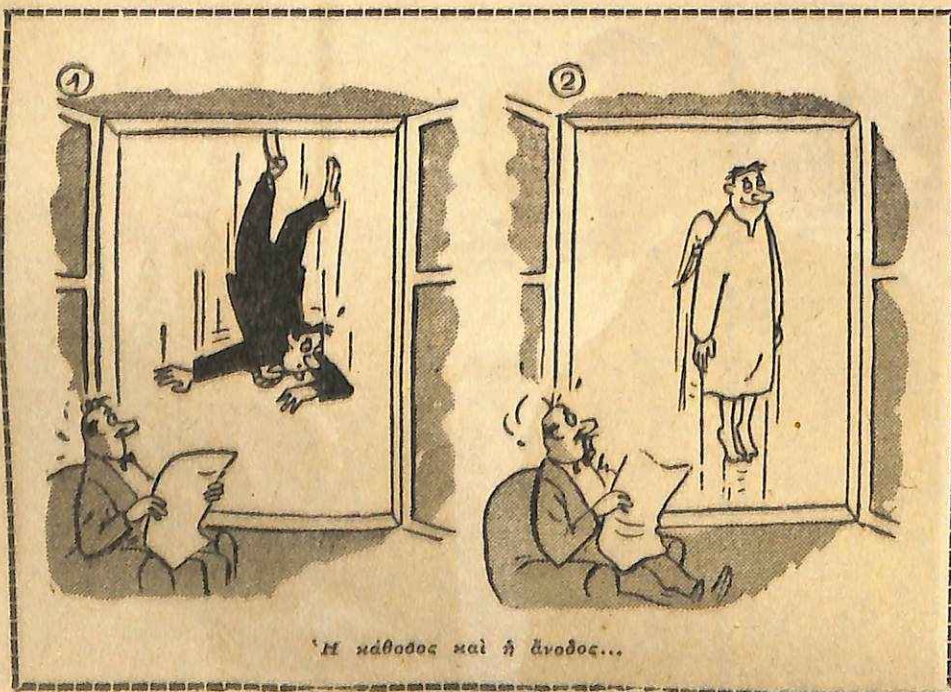
— 'Ο γυιός τού βέλησε νά τόν συγκρατήσει στήν άγκαλιά του. Μά εκείνος ξαναδρ ήκε τήν ίσορροπία του και τόν έσπρωξε άπ' τούτομα.

Κύτταξε με φοιχή προς τήν Πράσινη Βίλλα. Υστερα άρπαξε ξαφνικά τού μπράτσο τού Γκωτιέ και τόν τράβηξε μαζί του, με μία δύναμη παράξενη, άκατανίκητη.

— Έλα! Έλα! τού φώναζε. Μη μένης πιά εδώ!...

Φαίνόταν άναστατωμένος, όσο ποτέ άλλοτε.

Σέ κάθε άλλη ευκαιρία, ό Γκωτιέ θ' ά-

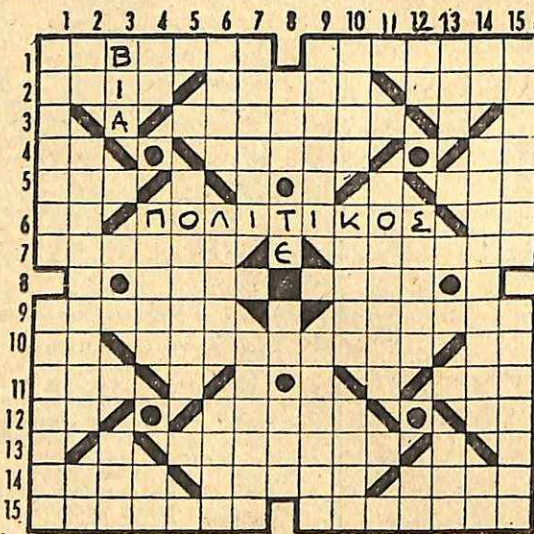

έλαφρά τα δαχτυλά του πάνω στα πλήκτρα. Τα κύτταρα...
—Ντύσιμο είπα; Λάθος! Γδύσιμο ήθελα να πω. Να τριγυρνάς σχεδόν ολόγυμνος για να μην σε παρεξηγήσουν!
—Το γδύσιμο σε πειράζει τώρα;
—Γιατί να μ'η με πειράζει; Επέμεινε ο Τζόε Μ' έχεις δηλαδή με γυμνά; Έχω τα χάλια μου! Είμαι πετοί και κόκκαλο, φίλε μου. Μάλιστα! Και να βλέπεις τους άλλους με τα τριχωτά στήθη και τους προκλητικούς μύς να περνούν πλάι σου και να καμαρώνουν! Έξουσιάζονται!
—Δεν έχεις, βλέπω, διόλου σε υπόληψη τις πλάς;
—Ακριβώς. Τον παραθερισμό κοντά σε θάλασσα τον θεωρώ ανυπόφορο. Έγώ τουλάχιστον δεν το κουνώ. Θα μείνω στην πόλη και θα περνά ευχάριστα τις ώρες μου με την παρέα μου στα γνωστά μέρη. Τι άλλο καλύτερο από αυτό;
—Ακριβώς εκείνη τη στιγμή μπήκε στην αίθουσα της λέσχης η Χριστίνα. Ήρθε και στάθηκε πίσω από το πιάνο και παρατηρούσε τον Τζόε που έπαιζε.
Της έριξε μια σύντομη ματιά.
—Χί! Έκανε ο Τζόε.
—Χί! απάντησε η Χριστίνα. Αυτός ο σκοπός στο πιάνο είναι πολύ ωραίος.
—Ναι, είναι πολύ καλός, είπε ο Τζόε. Νόμιζα, Χριστίνα, πως άποψε είχες ραντεβού με κάποιον άλλον...
—Ποιόν άλλον; ρώτησε η Χριστίνα, ζαρωμένη από τη φροδιά.
—Μ' εκείνον που συναντήθηκες σήμερα στο σιδηροδρομικό σταθμό, τις εξήγησε ο Τζόε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι να την κοιτάξει. Έκείνον που φιλούσε...
—Αυτό τα εξήγησε όλα. Έξηγούσε τον θλιμένο, μελαγχολικό σκοπό που έπαιζε. Πράγματι όταν ο Τζόε ήταν ευτυχισμένος, το ένα ευθύμο τραγουδάκι διαδεχόταν το άλλο.
—Μα ήταν ο αδελφός μου, είπε η Χριστίνα. Δεν τον γνώριζες ποτέ. Μόλις γύρισε από τη Δυτική Γερμανία.
—Τ' ακούραστα και άεικιντα δαχτυλά του Τζόε σταμάτησαν απότομα πάνω στα πλήκτρα του πιάνου. Ξεροκατάπιε.
—Όστε ήταν ο αδελφός σου; Δεν το ήξερα, θέλεις να σου παίξω κάτι πιο ευθύμο;
—Το ρωτάς; Τρελλαινομαι για ευθύμο τραγουδάκι.
—Κι' εγώ το ίδιο! είπα.
—Η απάντησή του Τζόε ήταν ένα χαμόγελο! Και στο μικρό πιάνο άρχισαν τα δαχτυλά του να χτυπούν ένα ζωηρό σκοπό.
—Τζόε, είπε η Χριστίνα. Θυμάσαι; πού μιλούσαμε πριν μερικές μέρες πού θα παραθερίσουμε κι' εγώ σου είπα πως θα περάσω τις διακοπές μου στην πόλη;
—Ναι, απάντησε ο Τζόε. Τό ποδι του πίεζε το πεντάλ του πιάνου και οι νότες γίνονταν ολοένα πιο έντονες.
—Η Χριστίνα ύψωσε τη φωνή της για ν' ακουγεται.
—Αλλάξα γνώμη, Τζόε. Θα ρω πώς θα πάω στη θάλασσα. Στην πλάς της Σαντομάουθ...
—Πού; φώναξε ο Τζόε.
—Στη Σαντομάουθ! του είπε πάλι η Χριστίνα.
—Τι σύμπτωση! Έκανε ο Τζόε χωρίς να διακόψει το ευθύμο κομμάτι του. Έκει θα πηγαίνα κι' εγώ. Στην ίδια πλάζ!
—Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:
—Αυτό έλεγα και στο φίλο μου εδώ. Πώς τίποτα δεν παραβάλλεται με τη διαμονή σε ένα παραθαλάσσιο μέρος!
—Μ' έπιασε μια ξαφνική κρίση βήχα από την μυρία που έπινα εκείνη τη στιγμή...
—Ναι, αυτό μου έλεγε, δεσποινίς, επιβεβαίωσε. Ότι στη θάλασσα περνά κανείς περιφέρεια. Άρκει, φυσικά, να έχει και συντροφιά...
ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Παιχνίδια

Ανω — κατά σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα το συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες λέξεις, όχι όμως στη σειρά εμφάνισής τους μέσα στο σταυρόλεξο, αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Οι 3 λέξεις που το-

ποθετήσαμε ήδη μέσα σ' αυτό θα σας βοηθήσουν σημαντικά στην τοποθέτηση και των υπολοίπων.
ΑΛΛΑ ΣΤΩΡ — ΑΛΤ — ΑΝ — ΑΡΑΨ.

ΓΑΡ.

ΕΝ — ΕΝΑ — ΕΝΔΡΑ — ΕΡΙΚ

ΙΑ — ΙΟ — ΙΣ — ΙΣΙΣ.

ΚΑ — ΚΑΛΩ — ΚΑΜΑΚΙ — ΚΑΜΠΡΟΛ — ΚΑΝΟΝΙ — ΚΑΝΤΑΡΙΝΙ — ΚΑΡΑΒΙ — ΚΙΒΩΤΟΣ — ΚΝ — ΚΟΜΟ — ΚΟΡΕΑ — ΚΟΡΙΝΝΑ — ΚΥΤΟΣ.

ΛΑΤΙΜΟΡ — ΛΟΓΙΑ — ΛΟΚΑΝΤΑ — ΛΩ.

ΜΑΝΕ — ΜΑΤ — ΜΕΝΟΥ — ΜΙΣ — ΜΝ.

ΝΙ — ΝΤΑΡΝΤΑΝΑ — ΝΤΒΟΡΑΚ — ΝΤΕ. ΜΟΙ'Ν — ΝΤΟΥΜΑΝΙΑ — ΝΥΦΙΚΟ.

ΟΙ — ΟΝ (2) — ΟΡΙΣΤΕ — ΟΣΛΟ — ΟΤΕ.

ΠΑ — ΠΙΣΟΝ — ΠΟΤΑΜΟΣ.

ΡΑΓΑΣ — ΡΑΛ — ΡΩΥΤΕΡ.

ΣΑ — ΣΑΓΗ — ΣΑΜΑΡΙΑ — ΣΕΒΑΛΙΕ — ΣΙΚΥΑ — ΣΟΥΤ — ΣΤΕΝΤΩΡ.

ΤΑ — ΤΑΙΝ — ΤΑΜ — ΤΑΝ — ΤΡΟΜΟΣ.

ΨΑΡΑΣ.

ΩΜ.

Απλές ερωτήσεις

1) Η αγαπημένη ήθοποιός του Πιραντέλο ήταν η Μάρθα Άμπα. Ποιά ήταν η αγαπημένη ήθοποιός του Σαίξπηρ;

2) Αν η Ρόζα είναι πιο ξανθή από την Σουζάνα και η Σουζάνα πιο καστανή από την Μαρία, ποιά από τις τρεις έχει το πιο σκούρο χρώμα;

3) Ποιά είναι τα δόντια που εμφανίζονται τελευταία στο στόμα κάθε ανθρώπου;

Μικρά προβλήματα

1) Ποιός είναι ο αριθμός του οποίου το 1/8 και το 1/5 μās δίνουν για σύνολο 39;

2) Πριν από 12 χρόνια, ένας άνδρας είχε ακριβώς τα πενταπλάσια χρόνια από το γιού του. Σήμερα όμως η ηλικία του είναι ακριβώς το τριπλάσιο.

Πόσων χρόνων είναι ο πατέρας και πόσων ο γιός;

3) Σε μία έκτασή στην οποία έφθισαν 8.760 ψηφοφόροι, υπήρχαν δύο μόνον υποψήφιοι και ο νικητής βγήκε με 80 ψήφους διαφορά από τον νικημένο. Πόσες ψήφους πήρε ο καθένας από τους υποψηφίους;

4) Μία τυπογραφική μηχανή τυπώνει 9.000 τυπογραφικά φύλλα σε 12 ώρες. Μία άλλη 8.000 σε 10 ώρες. Μία μέρα η πρώτη εργάζεται ήδη δύο ώρες όταν βάζουν σε κίνηση την δεύτερη. Υστερα από πόσες ώρες θα έχουν τυπώσει και οι δύο τον ίδιο αριθμό φύλλων;

5) Γράφοντας όλους τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 100, πόσες φορές θα χρησιμοποιήσετε τον αριθμό 9;

Ποιά από τις τρεις

Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι ερωτήσεις η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δύο άλλες.

1) Ποιά γεννήθηκε η πρώτη σύζυγος του Μεγάλου Ναπολέοντος;

— Στην Ιαπωνία — Στην Μαρτινίκα — Στην Ιταλία.

2) Ποιός είναι ο πιο ύψιλος καταρράκτης του κόσμου;

— Του Γιόσεμιτ — Του Νιαγάρα — Της Βικτωρίας.

3) Ποιός είναι ο εφευρέτης της κολώνιας;

— Ο Μπουνιατέλλι — Ο Φέμινι — Ο Φαρίνα.

4) Ποιός ίδρυσε το πρώτο νοσοκομείο;

— Η Φαμπιόλα — Η Αγρινία — Η Ισαβέλλα του Έστε.

5) Ποιά χώρα είναι η πιο πλούσια σε μεταλλεύματα σιδήρου;

— Η Γαλλία — Η Γερμανία — Η Ουγγαρία.

6) Ποιά τριαντάφυλλα έχουν το πιο ισχυρό άρωμα;

— Τα λευκά — Τα κίτρινα — Τα κόκκινα.

7) Ποιά είναι η τελευταία όπερα που συνέθεσε ο Βέρντι;

— «Οθέλλος» — «Φάλασκα» — «Ερνάνι».

8) Σε ποιά λαοφιλή τριδόνια τις μύτες τους;

— Στους Σιαμαίους — Στους Ζουλού — Στους Μασοί.

9) Ποιά εργοστάσιο αυτοκινήτων κατασκεύασε το πρώτο τζιπ;

— Φορντ — Πόντιακ — Μπιούικ.

10) Τι έφευρε ο Λασέτ το 650 π. Χριστού;

— Την ζυγαριά — Την λόγχη — Το φάρο.

Στοιχειόγραφος

Σε άσκησι εύχάριστη αν γράμμα προσαρτήσης, εν λιπαρό τετράποδο να βόσκη θ' απάντησης.

Μαγικό γράμμα

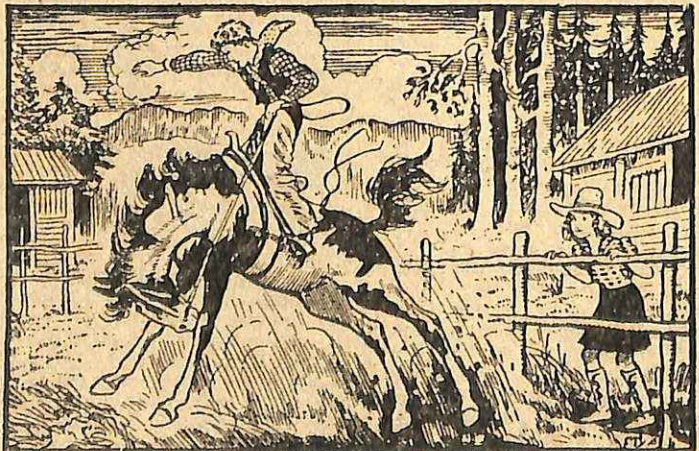
Ανατάσσοντας σε καθεμιά των κάτωθι λέξεων ένα γράμμα μ' ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, πρέπει να σχηματίζετε ισάριθμες νέες λέξεις.

Δέρας — Χάρις — Τόνος — Κηρός — Μόλις — Τέλμα — Σαμία — Στόρ — Άρμα — Γάμμα.

Μεταγραμματισμός

Νήσος είμαι του Αιγαίου. Αν μ' αλλάξεις το κεφάλι, γίνωμαι πτηνό ώραιο και πετώ στο ακρογιάλι.

Μαγική εικόνα

Εκτός από τη μικρούλα, και τέσσερες άλλοι περίεργοι παρακολουθούν την επίδειξη του νεαρού τζοκεύ. Θα μπορούσατε να τους βρείτε και τους τέσσερες μέσα σε 1 1/2 λεπτό:

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ο Θέμιτος ΒΟΛΒΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο έπιθεωρητής Τόμας Μπλάκ, της Σκότλαντ Γουάρντ, είπε στο βοηθό του, που είχε μπη στο γραφείο του: — Χάιρου πολύ Χάρου, που ήρθατε μόλις λάβατε το τηλεφώνημα μου. Ίσως μπορέσετε να με βοηθήσετε σε μία δυστηρή υπόθεση.

Και τούδειξε ένα πτώμα που κειτότανε πάνω σ' ένα ντιβάνι. Ο Χάρου γονάτισε δίπλα του και το εξέτασε, ενώ ο Μπλάκ του εξήγούσε:

— Πρόκειται για έγκλημα, που έγινε μετά τα μεσάνυχτα. Ο Τζών Μπέδερ, το θύμα δολοφονήθηκε πριν κινή την παραμικρή κίνηση για ν' άμυνη... Ήταν γεροντοπαλιάρικο κι' έδιωχνε κάθε βράδυ τον υπηρέτη του. Σήμερα το πρωί, ο υπηρέτης τον βρήκε νεκρό και με ειδοποίησε άμεσα... Ήρθε κι' ο Ιατροδικαστής. Ή γνώμη του είναι πως το θύμα δηλητηριάστηκε με κάποιο αδιόρατο σιμπημά, γιατί δεν παρουσιάζει διόλου ίχνη βίας... Θεώρησα καλό να σας καλέσω, για να με βοηθήσετε... Γερνάω πιά, Χάρου, κι' άσ'χίζω να κουράζομαι. Πιστεύω πως θα μ' αντικαταστήσει γρήγορα...

— Βρήκατε εδώ κανένα ίχνος;

— Όχι. Έμαθα μόνο απ' τον υπηρέτη πως ο Μπέδερ είχε ταξιδέψει στις Ίνδιες και στο Μεξικό... Δεν πιστεύω ν'ν έλατήριο του έγκλήματος ή κλοπή, γιατί δεν βλέπω έκ πρώτης όψεως να χάθηκε τίποτε... Ο νέος άρχισε να εξετάζει εύσυνείδητα το περιβάλλον.

— Ο πατέρας σας πέθανε στο Μεξικό, Χάρου... δεν είν' έτσι; τον ρώτησε κάποια στιγμή ο Μπλάκ.

— Εκείνος άνασκήρτησε κι' απάντησε:

— Ξέρετε καλά πως βρήκε τραγικό θάνατο, ενώ κυνηγούσε εκείνο τον κακούργο, το Σάντυ, που είχε τρομοκρατήσει το Λονδίνο κι' είχε καταφύγει ύστερα στο Μεξικό... Ήταν ο καλλίτερος φίλος σας, ο πατέρας μου! Μολονότι ήμουν τότε μικρό παιδάκι, θυμάμαι πως όρκισθήκατε δυο πράγματα: να με κάμετε ένα καλό αστυνομικό και να στείλετε στην κρεμάλα το Σάντυ!

— Έχετε καλή μνήμη. Δυστυχώς, ο Σάντυ εξαφανίστηκε...

— Θα τον ξαναβρούμε κάποτε... Μα άς άφίσουμε τώρα αυτή την ιστορία.

Ο Χάρου συνέχισε τις έρευνές του. Ξαφνικά, έβγαλε μία φωνή έκπληξης και φρίκης. Είχε ανακαλύψει τέσσερες μικρούς βολβούς, κρυμένους σ' ένα ράφι της βιβλιοθήκης. Ο Μπλάκ τον κοίταξε, άπορώντας για την ταραχή του.

— Είναι «μεσκάλ»! του εξήγησε ο νέος. Μην άπορητε, γιατί ξέρω αυτό το φυτό. Έχω διαβάσει πολλά πράγματα για το Μεξικό... ό,τι θα μπορούσε ίσως να με βοηθήσει κάποτε να βρω το δολοφόνο του πατέρα μου. Έμαθα λοιπόν ν' αναγνωρίσω το μεσκάλ, ένα μεξικάνικο ναρκωτικό, σαν το όπιο. Το μασάνε οι Ίνδιανοί της περιφέρειας, που σκοτώθηκε ο πατέρας μου, για να μεθύσουν και να δουν αίματηρά όρματα. Μα τόχουν συνηθίσει και πολλοί λευκοί... κι' έχουν γίνει σκλάβοι του, τόσο που δεν μπορούνε πιά να το στείλουνε!

— Μα πού το βρήκε ο Μπέδερ, εδώ στο Λονδίνο;

— Ξέρω ποιός του το πουλήσε... και μπορώ να σας πω ποιός είν' ο δολοφόνος του! Όπως σας είπα και πριν, αναζητούσα πάντα ένα ίχνος που θα μ' οδηγούσε στο Σάντυ... Σύνχαζε στις ταβέρνες του λιμανιού, κι' όταν συναντούσα κάποιον που έρχόταν απ' το Μεξικό, φρόντιζα να τον βάλω να μου πη ό,τι ήξερε.

» Μα δεν έμαθα ποτέ τίποτα για τον καταραμένο Σάντυ... Έξακριβώσα μονάχα πως είχε κάμει το φόνο του πατέρα μου μαζί μ' ένα ιθαγενή φυλάχο. Θάχαγε μασήσει κι' οι δυο μεσκάλ, το βράδυ εκείνο, όταν παρουσιάστηκε ο πατέρας μου για να πιάσει τον κακούργο. Τον κατακρεουργήσανε τότε...

» Λοιπόν, που λέτε, πριν από μερικούς μήνες, ανακάλυψα που πουλιέται κρυφά το μεσκάλ: σε μία ταβέρνα της Ντην Στρήτ, όπου μαζεύονται όλα τ' άποδράσματα της κοινωνίας... Πήγα εκεί επανειλημμένως κι' αναγκάστηκε ν' αγοράσω μεσκάλ, για να μη μ' υποψιαστούνε. Έγινα μάλιστα φίλος του Πάμπλο, του Μεξικάνου.

— Ά, αυτός πουλάει το μεσκάλ;

— Ναι, στο πίσω χώρισμα της ταβέρνας... Πριν από δεκαπέντε μέρες, γνώρισα κι' ένα τακτικό προμηθευτή του: κάποιον Ίνδιάνο απ' το Γιουκάτον.

— Ξέρετε πως λέγεται αυτός ο Ίνδιάνος; ρώτησε ζωηρά ο Μπλάκ.

— Ο Πάμπλο τον λέει Γιάνι. Μα φαίνεται πως είναι ψευδώνυμο. Πάντως, θα πρόκειται για σκουδαίο πώσωπο, γιατί ο Πάμπλα

του μιλάει με σεβασμό... Αυτός είναι λοιπόν ο δολοφόνος του Μπέδερ!

— Πώς το συμπεραίνετε, Χάρου; Έξηγήστε μου...

— Τον έβλεπα κάθε βράδυ να κάθεται στο πίσω χώρισμα της ταβέρνας, αμίλητος κι' άπαθής. Άπ' τη θέσι του όμως εκείνη έδλεπε θαυμάσια την πόρτα του δρόμου και παρακολουθούσε όποιους μπαίνανε. Είχε πάντα μπροστά του ένα ξύλινο πιάτο με λίγους βολβούς μεσκάλ. Οι πελάτες παίρνανε τους βολβούς, πληρώναν τον Πάμπλο και φεύγανε, χωρίς ν' άσχοληθή καθόλου μαζί τους ο Γιάνι.

» Προχθές το βράδυ, είχα πάει πάλι στην ταβέρνα. Ο Γιάνι είχε τέσσερες βολβούς μέσ' στο πιάτο. Ξαφνικά σηκώθηκε και χάθηκε από μία πίσω πόρτα. Ένας άγνωστος είχε μπη στην ταβέρνα...

— Αυτός μήπως; ρώτησε ο Μπλάκ, δείχνοντας το πτώμα του Μπέδερ.

— Μάλιστα. Είδα καλά το πρόσωπό του, μ' όλο που τ'όκρυβε όσο μπορούσε... Απορώντας ακόμα για την ξαφνική εξαφάνισή του Γιάνι, κύτταξα μηχανικά το ξύλινο πιάτο. Τώρα οι βολβοί δεν ήσαν πιά τέσσερες! Είχε προστεθή άλλος ένας... Δεν έδωσα όμως σημασία στο πράγμα. Ο άγνωστος τους πήρε, πλήρωσε κι' έφυγε.

» Τώρα ξέρετε, Μπλάκ, το δολοφόνο του Μπέδερ!

— Έπειτα από μία σύντομη σιωπή, ο έπιθεωρητής απάντησε στο νέο:

— Ευχαριστώ, Χάρου. Όλα εξηγούνται πιά. Ο Γιάνι είχε δηλητηριάσει με κάποιο ισχυρό δηλητήριο του τόπου του τον πέμπτο βολβο... αυτόν που έριξε μέσ' στο πιάτο όταν είδε τον Μπέδερ. Βρήκαμε εδώ μόνο τους τέσσερες. Ο πέμπτος, ο δηλητηριασμένος, πιστεύω πως θα βρεθή στη νεκροψία μέσ' στο πτώμα του Μπέδερ... ή μάλλον του Σάντυ.

— Του Σάντυ;... φώναξε ο νέος, σαστισμένος.

— Ναι, Χάρου! Ο Γιάνι είν' ο βοηθός του Σάντυ στη δολοφονία του πατέρα σου... Σκέψου λίγο, και θα καταλάβεις και σύ.

Ο Γιάνι είχε δηλητηριάσει τον πέμπτο βολβο, αυτόν που έριξε μέσα στο πιάτο, όταν είδε το Μπέδερ...

Μετά το έγκλημα εκείνο, συνέχισαν οι δυο τη δράσι τους, μαζί, ως την ημέρα που ο Σάντυ, πλούσιος πιά, έφυγε για το Λονδίνο, με το ψευδώνυμο Τζών Μπέδερ.

» Μα προηγουμένως για να εξαφοσίωση την ήσυχία του, θέλησε να εξαφανισθή το συνένοχό του... Ποιός ξέρει τί δράμα συνέβη στη ζουγκλα μεταξύ τους!... Κατά πάσαν πιθανότητα, ο Σάντυ έγκατέλειψε εκεί το Γιάνι, μισοπεθαμένο, νομίζοντας τον νεκρό. Μα οι Ίνδιανοί είν' εφάσιχοι! Ο Γιάνι γλύτωσε, έζησε και κάταφερε να ξαναβρη τα ίχνη του Σάντυ.

» Τα χρόνια που είχαν περάσει, δεν έσβυσαν τη δίψα του για εκδίκηση. Ήξερε πως ο Σάντυ, σκλάβος του μεσκάλ, θα πήγαινε να το ζήτηση στην ταβέρνα της Ντην Στρήτ. Τον περίμενε λοιπόν εκεί και τον δολοφόνησε με το δηλητηριασμένο βολβο ίκανοποιώντας έτσι την έπιθυμία του να εκδικηθή.

» Θα πάω τώρα να τ'α πω λιγάκι με τον φίλο σου τον Πάμπλο... που θα ξεπτερώσει με πέντε χρόνια φυλάκη. Έλπίζω δε να πεισθής πως δεν έχανα τον παλιό μου όδο, όταν δες τον συνένοχο της δολοφονίας του πατέρα σου στην κρεμάλα!

ΠΑΖΕ

τὸ γάμο. Ὁ Ἑμμανουὴλ
Τσιπλὸς στέφανος ἀνὰ
(18 χρόνους), Γέρωνι, Ἁράκ-
λον, Κρήτη, Grèce, θέλει ἰ
γραφῆσι μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλ-
τον κόσμῳ. Ὁ Βασίλειος Γ-
νῆς, Δήλου καὶ Βασ. Ἀλεξά-
δρου 86, Περσιτέρη, Ἀθῆναι, Gr-
ce, ἐπιθυμῇ ἰ ἀλληλογραφίᾳ μ-
νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οἱ δύο φίλοι
Α. Θάνος καὶ Ν. Εὐστράτιου
Σανατόριον Ἀσκατοχόριον, Ἀ-
σκατοχόριον, Θεσσαλονίκη, Grèce
θέλουν ἰ ἀλληλογραφῆσαι μὲ ν-
ες, ἡλικίας 18—25 χρόνους, στὴ
ἐλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα. Ἄ-
Στέφανος Λαζόρος (25 χρ-
νους), Μπότση 55, Ἰωάννινα
Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑ-
λληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἐ-
λληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα, μὲ σκο-
πὸ τὸ γάμο.

Ἡ Ἀννα Παναγιωτοῦ
κη (22 χρόνων), Πατέρες 23
Ἡράκλειον, Κρήτη, Grèce, ζητεί
ἀλληλογραφία με νέους του ἐξω-
τερικού. Ἡ Λιάνα Χατζοῦ
πούλου (22 χρόνων), Ἀγίου
Βασίλειου 20, Σάυνη, Grèce, θέλει
ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἕλληνας
του ἐξωτερικού, με σκοπό τὸ γά-
μο. Ἡ Μαρίνα Σπηλιό-
πούλου (18 χρόνων) καὶ Ἡ
Μαργαρίτα Νικολαΐδου (17 χρο-
νών), Φωτλία 33, Πάτραι, Grèce,
ζητοῦν ἀλληλογραφία με νέους του
ἐξωτερικού καὶ ἐπιστάτες τῆς Α-
μερικής, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα
καὶ τὴν Γαλλοῦ. Ἡ Γαβριέλλα
Ζατρίη 34, Πάτραι, Grèce, θέλει ν'
ἀλληλογραφήσῃ με Ἕλληνας ἀπὸ
ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Γιολάντα
Δημητράκοπούλου καὶ Ἡ
Λένα Γιαννοπούλου, Νορμαν, παρὼ-
δος Α. ἀριθ. 3, Πάτραι, Grèce, ἐ-
πιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με
νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλ-
ληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Ρο-
ζάνα Λέττα (17 χρόνων), Ἀ-
χιλλεύδης 15, Θεσσαλονίκη, Grèce,
ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέους ἀπ'
ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτί-
μην ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἡ Νινέτ-
τα Παυλάκη (22 χρόνων),
Ἀρναία, Χαλκιδική, Grèce, θέλει
ν' ἀλληλογραφήσῃ με μόνιμους ἀ-
ξιωματικούς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο,
με σκοπό τὸ γάμο. Ἡ Ἀντιγό-
νη Κουρμούλᾶκη, Πόρος

63

M. NTAZEPΓH

«Αλλάστε, η περιέργεια και το έπιστημονικό ενδιαφέρον δεν τον άφιναν να υποχωρήσει. Φόρεσε το έφαρμοστό μαγιώ κι' από πάνω τα συνθισμένα ρούχα του. Τον ζέσταινε, βέβαια, και τούφερνε κάποια στενοχωρία στις κινήσεις, μα θα τον προφύλαγε απ' τη ραδιενέργεια καλλίτερα απ' την πιο βαρεία μολυβένια στολή.

— Είσθε έτοιμος; τον ρώτησε ο Καρρούτερ, έξω απ' την πόρτα του.

— Έρχομαι άμέσως, απάντησε ο Μπένιον.

Σε λίγο, ανέβαιναν μαζί τη σιδερένια σκάλα της προσό-

ψως του κεντρικού κτιρίου. — Πόσο πάχος έχουν αυτά τα μολυβένια τοιχώματα; ρώτησε ο Μπένιον.

— Περίπου 30 μέτρα. Δεν είναι όμως όλο μολύβι. Μόνο 30 πόντοι στην εξωτερική πλευρά και 3 μέτρα στην έσω-τερική. 'Η υπόλοιπη μάζα, άνομεσά τους, είναι από ένα ειδικό τσιμέντο που περιέχει βάρην και που έχει το ένα δέκατον της αντίστασής του μολυβδού στη ραδιενέργεια. Μ' άλλα λόγια, δλ' αυτά μαζί ισοδυναμούν με μία μολυβένια πλάκα πάχους 6 - 7 μέτρων, άρκετη δηλαδή για να σταμα-

τήση σχεδόν τελείως την ακτινοβολία.

Είχε έρρασθή ο Μπένιον σε πολλές μεγάλες έγκαταστάσεις, καμμία όμως απ' αυτές δεν θα μπορούσε να συγκριθεί με το έργαστήριο του Γουώρντ. Μόνον ένας τρελλός ή ένας μεγαλοφυής ήταν ικανός να συλλάβει μια τέτοια έμπνευσι. Κι' ο Μπένιον δεν είχε ιδη ακόμη αρκετά πράγματα, ώστε να κρίνει για ποιο άπ' αυτά τα δυό έπρόκειτο...

Η τετράγωνη σιδερένια καμίνια, στην κορυφή της σκάλας, ήταν χωρισμένη σε μικρότερα διαμερίσματα. Ένας βο-

θός έδωσε στον Μπένιον μια μολυβένια στολή για το έργαστήριό, μ' ένα διακριτικό αριβμό. Έκείνος πέρασε σ' ένα άπ' τα διαμερίσματα, έβγαλε τα έξωτερικά ρούχα του και φόρεσε τη στολή. Ήταν βαρύτερη και παχύτερη απ' όσες είχε ιδη ποτέ. 'Οστόσο ήταν συναρμολογημένη με τέτοιο τρόπο, ώστε δεν δυσκόλευε πολύ τις κινήσεις.

Μία περικεφαλαία, έφαυεστη στο λαιμό της στολής, σκέπαζε τελείως το κεφάλι. Απετελείτο από μία μονοκόμμη μολυβένια σφαίρα, δίχως άνοιγματα για να βλέπει αυτός που τη φορούσε. Στη θέσι όμως των ματιών, είχε δυό μικρές προεξοχές, σαν κέρατα. 'Όταν τη φόρεσε ο Μπένιον, διαπίστωσε ότι έβλεπε περίφημα, χάρις σε δυό ειδικά περισκόπια έφαρμοσμένα μέσα στα μικρά «κέρατα». Μπορούσε έπίσης να μιλήσει και ν' ακούσει καθαρά, χάρις σε μία τηλεφωνική έγκατάστασι της περικεφαλαίας. 'Ο άερος που άνέπνεε, ήταν καθσρός και άφθονος.

Στην έσωτερική πόρτα τον περίμεναν μερικοί άλλοι άνθρωποι, που έμοιαζαν όλοι με ρομπότ, και είχαν διακριτικούς αριθμούς, όπως κι' αυτός, για ν' αναγνωρίζωνται εύκολα. 'Ο Μπένιον τους μίλησε τηλεφωνικά κι' έμαθε ποιος ήταν ο καθένας.

— Έμπρός! Πάμε! είπε ο Χάλλσμ.

Αλλά ο τόνος του έδειχνε μάλλον έναν άνθρωπο άπελπισμένο, παρά ένα έπιστήμονα έτοιμο για ένα κοσμοϊστορικό πείραμα...

Τα μολυβένια τέρατα τον άκολούθησαν, χωρίς μία λέξι. Πέρασαν ένα τούνελ που διασχίσε τον παχύτατο τοίχο, με σχήμα ζιγκ-ζαγκ. Στην άκρη του, δεν υπήρχε ένα μεγάλο κεντρικό χώλλ, όπως περίμενε ο Μπένιον, αλλά δυό άλλοι διάδρομοι που σχημάτιζαν ένα Τ. 'Ο Καρρούτερ κι' ο Μπένιον άκολούθησαν τον ένα διάδρομο κι' ο Χάλλσμ με τους υπόλοιπους το δεύτερο.

— Έδώ που βρισκόμαστε, μάς χωρίζουν ακόμη 3 μέτρα μολύβι απ' αυτό! είπε ο Καρρούτερ με φωνή λίγο βραχνή.

Είχε προφέρει με φρίκη την τελευταία λέξι — που έννοούσε το ύπερ — κυκλοτρόνιον... Έστρίψαν μία γωνία, άκολούθησαν καν μία σκάλα, άκολούθησαν άλλο διάδρομο... 'Όσο πλη-αίλλο διάδρομο... 'Ο Καρρούτερ βράδυσε σίασαν. Τέλος, σταμάτη-το βήμα του. Τέλος, σταμάτη-το βήμα του. 'Ο Μπένιον τον σε άποτομα.

— Δέν έχω τίποτε, είπε. Εί-μαι μόνο λίγο έκνευρισμένος. Μά είμαι δικαιολογημένος, για-τι έπειτα από λίγα βήματα τι έφτάσουμε σ' ένα θάλαμο, ο-θα φτάσουμε σ' ένα θάλαμο, ο-θου δέν θα μάς χωρίσει πια τί-που δέν απ' αυτό... τίποτε άλ-λο από μία πόρτα με μολυ-βδούχα κρύσταλλα!

— 'Ο Μπένιον ήταν κι' αυτός έκνευρισμένος, αλλά δέν ήθελε άνέχεται το παραδεχθί.

— Άκουσε τη λαχανιασμένη ά-ναπνοή του Καρρούτερ κι' έ-

πειτα το μικρό ξερό κρότο του κυμπίου που δέκοπτε τη λει-τουργία του μικροφώνου του.

Προχώρησαν μερικά βήματα ακόμη και μπήκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο. Μόλις ο Μπένιον έρι-ξε μία ματιά με τα περισκό-πια του σ' ένα μεγάλο ηλεκτρι-κό ταμπλώ που υπήρχε εκεί μέ-σα, αναγνώρισε όλες τις έγκα-ταστάσεις: Είχαν γίνει σύμ-φωνα με τα σχέδια μιάς δικής του έφευρέσεως, που είχε κάνει προ έτών, όταν ήταν νεώτερος και λιγώτερο έμπειρος.

Είχε έρρασθή τότε πάνω σε μιά έμπνευσί του, αλλά κατό-πιν την είχε έγκαταλείψει, για-τι τη θεωρούσε άπραγματοποι-ητη για τεχνικούς λόγους. 'Αρ-γότερα είχε άντιληφθή ότι εί-χαν χαθή τα σχέδιά του. Είχε σκεφθή άμέσως ότι του τάκλε-ψαν κατάσκοποι της Τζένεραλ Ατόμικ, δέν είχε δώσει όμως σημασία στην άπάντιά τους.

— Ένα μεγαφωνο στον τοίχο άνήγγειλε:

— Οι φρουροί έγκαταστά-θηκαν στις θέσεις των στους διαδρόμους. 'Ο μηχανικοί πα-ρακαλούνται να κάμουν το 'ίδιο και ν' αναφέρουν σχετικώς. 'Ο άνοιξίμε το γενικό διακόπτη σε πέντε λεπτά της ώρας.

— 'Ο Μπένιον προχώρησε ως την πόρτα κι' έριξε μία μα-τιά έξω, στο διάδρομο από ο-που είχαν περάσει. Τον φρου-ρούσαν τώρα δυό ένοπλοι φύ-λακες.

— Δυτικόν διαμέρισμα έτοι-μον, άνήγγειλε η τρεμουλιαστή φωνή του Καρρούτερ.

— Έπειτα από μερικά λεπτά άναμονής και ύπερεντάσεως, το μεγαφωνο προειδοποίησε: — Προσοχή! Άρχίζουμε!

IV

— 'Όταν του δόθηκε το σύνθη-μα μ' ένα ηλεκτρικό βομβητή, ο Καρρούτερ άρχισε να γυρίζει διακόπτες και να πιέζει κου-μπιά. 'Ο Μπένιον κύτταξε με τα περισκόπια της κάσκας του ό,τι συνέβαινε στη μεγάλη τε-τραγώνη σάλλα, που βρισκό-ταν δίπλα στο θάλαμο έλέγ-χου όπου υπήρχε το ηλεκτρικό ταμπλώ χειρισμού.

Το πελώριο μηχανήμα, ο-στημένο στη μέση αύτης της αί-θουσας, πάνω σ' ένα κυκλικό δίσκο, ήταν ένα «ύπερσπειρο-τρόνιον». 'Ο Μπένιον το άνα-γνώριζε, γιατί το είχε έπινο-ήσει ο 'ίδιος. Το σχέδιό του ήταν άνόμεσα σ' εκείνα που του είχαν κλέψει άλλοτε.

— 'Ός ότου άρχισή να λειτου-ργή με το ηλεκτρικό ρεύμα, ο Μπένιον το μελετούσε με ένδια-φέρον. Έμοιαζε κάπως σαν γι-γάντιο σαλιγκάρι. 'Αποτελείτο από σωλήνες σπειροειδείς πα-χύτατους στο έξω μέρος και πιο λεπτούς όσο προχωρούσαν προς το κέντρον. Σε διάφορα σημεία τους κατέληγαν ήλε-κτρικά σύρματα για τη δι-αχέτησι του ρεύματος.

— Ήταν ένα νέου τύπου κυ-κλοτρόνιον, που λειτουργούσε με διαφορετικό τρόπο απ' τα προηγούμενα. Μέσα στους σω-λήνες κυκλοφορούσαν ρεύματα ηλεκτρονίων, με διαρκώς με-γαλύτερη ταχύτητα, συμπίεζον-ταν όλο και σε μικρότερο χώ-ρο κι' άποκτούσαν έτσι λίγι-γιάδη ενέργεια κατά την έξο-δό τους απ' το μηχανήμα.

— Δέν έχουν μετατρέψει σχε-

δόν καθόλου τα σχέδιά μου» σκέφθηκε ο Μπένιον.

— Ύπήρχε όμως κι' ένα πρόσ-θετο εξάρτημα, που δέν το είχε έπινοήσει αυτός. 'Αποτελείτο από τεράστιους ηλεκτρομαγνη-τες, κρεμασμένους από κινή-τους γερανούς, ένα σύστημα σπειροειδών άσημένιων συρμά-των κι' ένα δοχείο που κρεμό-ταν στο κέντρο.

— Απ' το μέρος όπου στεκό-ταν — ο θάλαμος έλέγχου βρι-

σκόταν σε ύψος μεγαλύτερο απ' το δάπεδο της κεντρικής αίθουσας — ο Μπένιον μπορού-σε να ιδη ότι το δοχείο εκεί-νο αποτελείτο από ένα ειδικό άσπρο υλικό. 'Απ' το σχήμα του, όμοιο με το σχήμα των μεταλλικών κυλίνδρων που είχε ιδη στο γραφείο του Γουώρντ, κατάλαβε ότι μέσα σ' αυτό συγκεντρώνονταν τα προϊόντα της λειτουργίας του μηχανήμα-τος.

— «Μαντεύω τι γίνεται — είπε με το νου του, καθώς άντηχού-σαν τα σήματα που καθοδη-γούσαν τον Καρρούτερ. Αυτό το εξάρτημα που πρόσθεσαν, παραλαμβάνει τα διεσπασμένα άτομα και τα άνασυνθέτει με-ταξύ τους με άλλο τρόπο, έτσι ώστε να σχηματισθί όποιοδή-ποτε χημικό στοιχείο... Παρα-δέχομαι ότι μπόρεσαν έτσι να παραγάγουν τεχνητό χρυσάφι, άσχημ, ίσως δέ και ράδιον. Πώς όμως μπορούν νάναι βέ-βαιοι ότι έέρουν πραγματικά τη διαμόρφωσι του ατόμου του «έκαρυστού», του άγνωστου αυτού στοιχείου;...»

— Έπειτα έπαψε να προσέχη την πελώρια μηχανή. Τον άνη-συχούσε τώρα η φανερή νευρι-κότης του Καρρούτερ κι' οι σπασμωδικές κινήσεις του, κα-θώς άνοιγόκλεινε τους διακό-πτες. Έπρόκειτο για ένα πεί-ραμα εξαιρετικά λεπτό κι' έ-πικίνδυνο. Το παραμικρό λοι-πόν λάθος ενός απ' όλους τους χειριστάς των μηχανημάτων μπορούσε να προκαλέσει μιά έκρηξη άσύλληπτης σφοδρότη-τος. Κι' όταν ο χείμαρρος έ-κείνος των άφηνιασμένων ή-λεκτρονίων ξεφευγε απ' τον έ-λεγχο των πειραματιστών, κα-νείς δέν ήταν δυνατόν να προ-βλέψη τί θα έπακολουθούσε... Ίσως η καταστροφή όλoκληρου του βουνού... Ίσως μιά άκα-τανίκητη «ατομική πυρκαγιά», που θ' άπλωνόταν άμείλικτη και θα καταβρόχιζε όλoκληρο τον κόσμο!...

— Κυκλώματα 4 και 5, πρό-φερε το μεγαφωνο. Άναφέρατε δισεκατομμύρια βόλτ.

Κι' ο Καρρούτερ απάντησε, καθώς δυνάμωσε σιγά-σιγά το ρεύμα:

— Κυκλώματα 4 και 5... Έ-να δισεκατομμύριο... δυό... τρία... τέσσερα.

— Σταματήστε στα πέντε, διέταξε η φωνή του Χάλλσμ. Κατόπιν διαβιάσατε το ρεύ-μα στα κυκλώματα κατ' αριθ-μητικήν σειράν, συμφώνως προς το σχέδιο.

— 'Ο Μπένιον έστρεψε και πά-λι την προσοχή του προς τη μεγάλη αίθουσα. Οι άνθρωποι που έργάζονταν εκεί μέσα, ή-σαν τώρα προφυλαγμένοι πίσω από μολυβένιους θώρακες, στις γωνίες. Δέν φαινόταν πια κα-νένα σημείο ζωής, στο χώρο που αλύκαπνόταν απ' τις πο-λύχρωμες άστραπές των μεγα-λών μετασχηματιστών.

Οι σπειροειδείς σωλήνες έ-λαμπαν έντονοι. Σε μερικά ση-μεία, είχαν λευκοπυρνώθ όπ-τα ηλεκτρόνια που κυκλοφο-ρούσαν στο έσωτερικό τους. Στο κέντρο, η θερμότης πρέπει νάταν άσύλληπτη. Άλλά ο Γουώρντ είχε προφώνως χρη-σιμοποιήσει κάποιο ειδικό σιμωποίησι, που άντείχε σε θερμο-κρασίες στις όποιες κάθε γνω-στό μέταλλο θα έξατμιζόταν.

— Προσοχή! άκούστηκε πάλι το μεγαφωνο. Το πρώτο στάδιο της διασπάσεως των ατόμων συμπληρώθηκε. Έτοι-μασθήτε να στείλετε ρεύμα στα ειδικά κυκλώματα. Άναφέρατε τις πιέσεις.

— «Τώρα θα ιδούμε!...» σκέ-φθηκε ο Μπένιον.

— Ήταν η πιο έπιφοβή στι-γμή. Μπορούσε από δευτερό-λεπτο σε δευτερόλεπτο να ξε-

Το δεξί χέρι της νοικοκυράς
σας γράφει κάθε δεκαπενδήμερον
για να σας δώ-
ση μερικές κα-
λές ιδέες.

— 'Η μυρουδιά του τσιγάρου φεύγει ά-π' το σπίτι άν βάλετε μέσα σ' ένα πια-τάκι έόσους λεβάντες άνάμικτο με μιά κουταλιά άμμωνιούχο άλας.

— Άν έχετε παλιούς δίσκους γραμμο-φώνου περάστε τους έλαφρά με λάδι. Θα γίνουν σχεδόν καινούργιοι.

ΚΙ' ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ

είναι ν' άποκτήσετε στο σπι-
τι σας με ελάχιστα χρήματα
ΑΝΕΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ ΚΑΙ ΩΤΙΣΜΟ
με το υγροέριον SUPERGAS που
είναι το δεξί χέρι της νοικοκυράς.

**υγροέριον
ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΣ**
ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:
Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21 - ΤΗΛ. 52.703, 52.704, 52.705

Μή φοβάτε οτιδήποτε!

Red Spot

- Νέον κραγιόν
- Καινούργιοι χρωματισμοί

PENT SPOT

Δέν βγαίνει ΑΛΛΑ και δέν σκάει το χείλη

ΓΚΡΕΚΑ

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

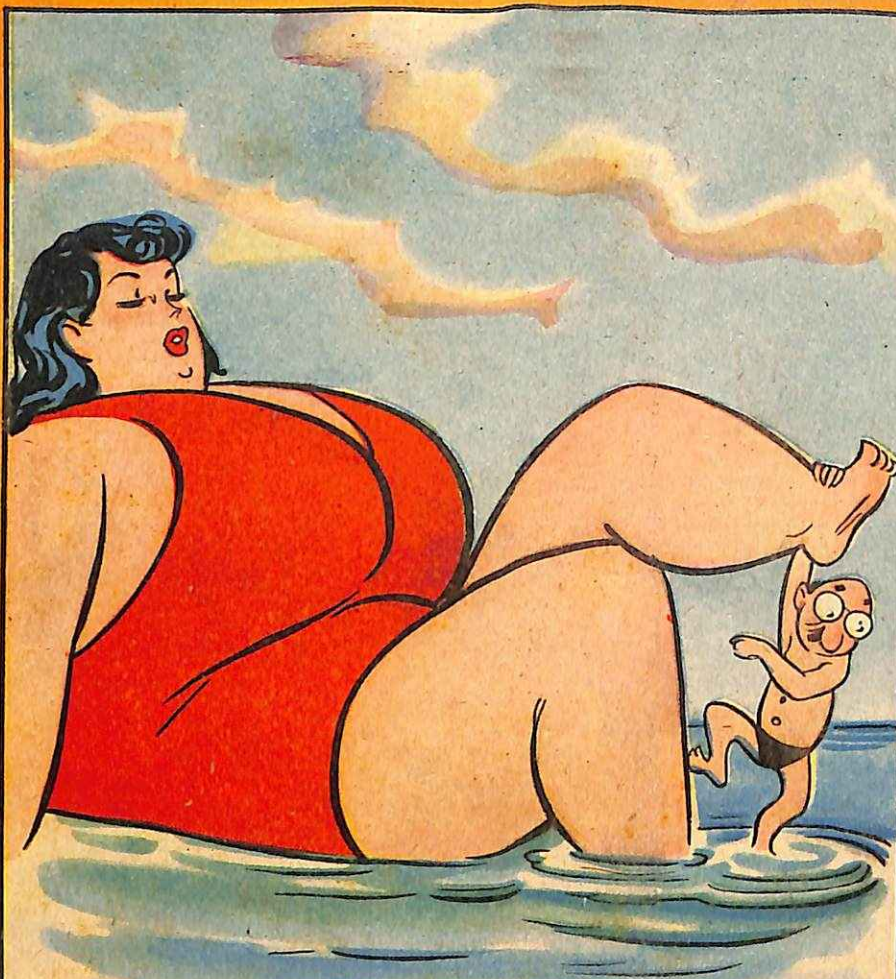
Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Μπένιο, νοιώθοντας νὰ ἐπιβεβαιώνονται οἱ ὑποψίες του. Ὑποβέτο πρὸς αὐτὸ τὸ «ἐντρο» εἶναι ἡ Ἐξέλιξη Ἀτόμικ τῆς Ν. Ὑόρκης! Δὲν εἶν' ἐστὶ; Ὁ μηχανικός κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά καὶ πρόσθεσε:

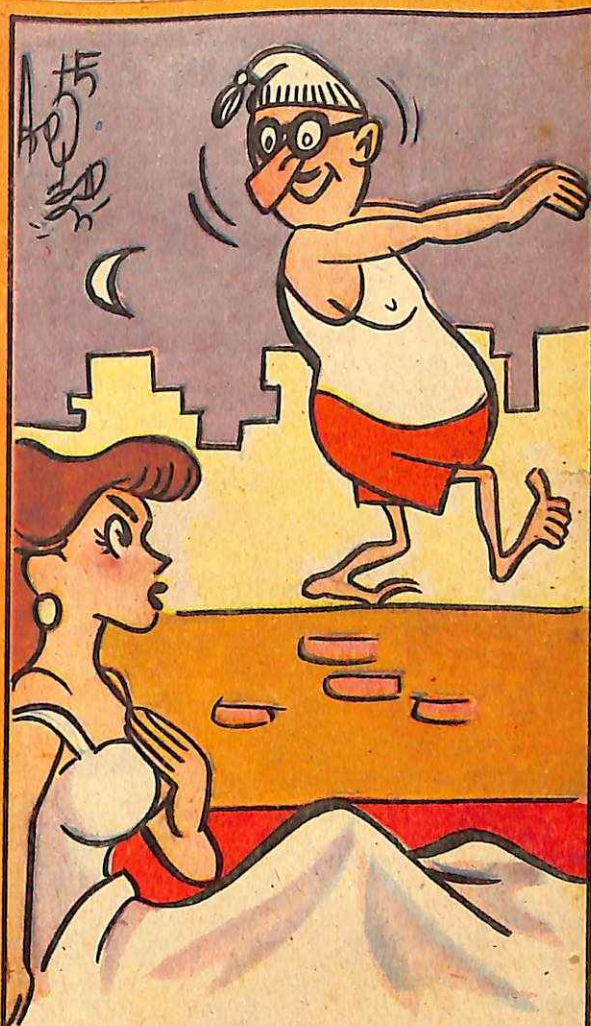
— Πρὶν φύγῃ, μὰς εἶπε νὰ σὰς προσφέρουμε ὅποια βοήθεια χρειασθῇ, ἂν σκεφθῇτε

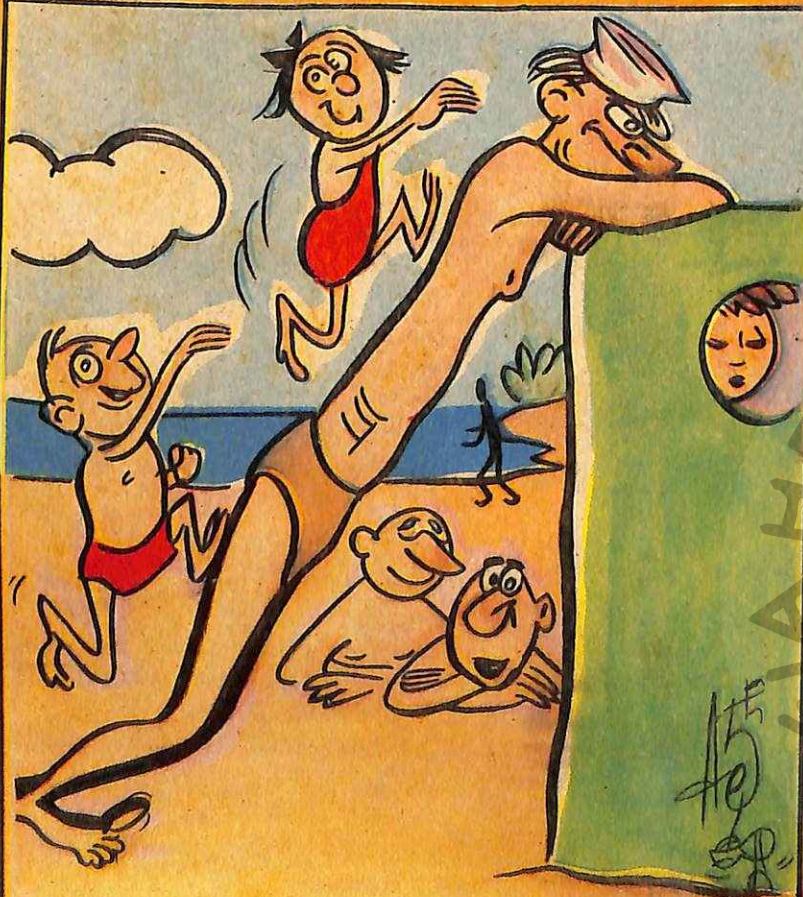
82

— "Ελα, βούτα, Ζαχαρία μου... Δεν είναι κρύο το νερό!..."

— Περίεργο! Πρώτη μου φορά βλέπω ύπνοβάτη με γυαλιά!...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Μωρέ πολύ απορροφημένος φαίνεται ο 'Αμερικάνος!...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Έσύ φταίς, μικρούλα μου! 'Ο διευθυντής μας δεν τάλινας ποτέ ν' απλώσει το χέρι του πάνω μου!...